

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Shattered DREAMS

DREAM SERIES

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NATASHA MADISON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

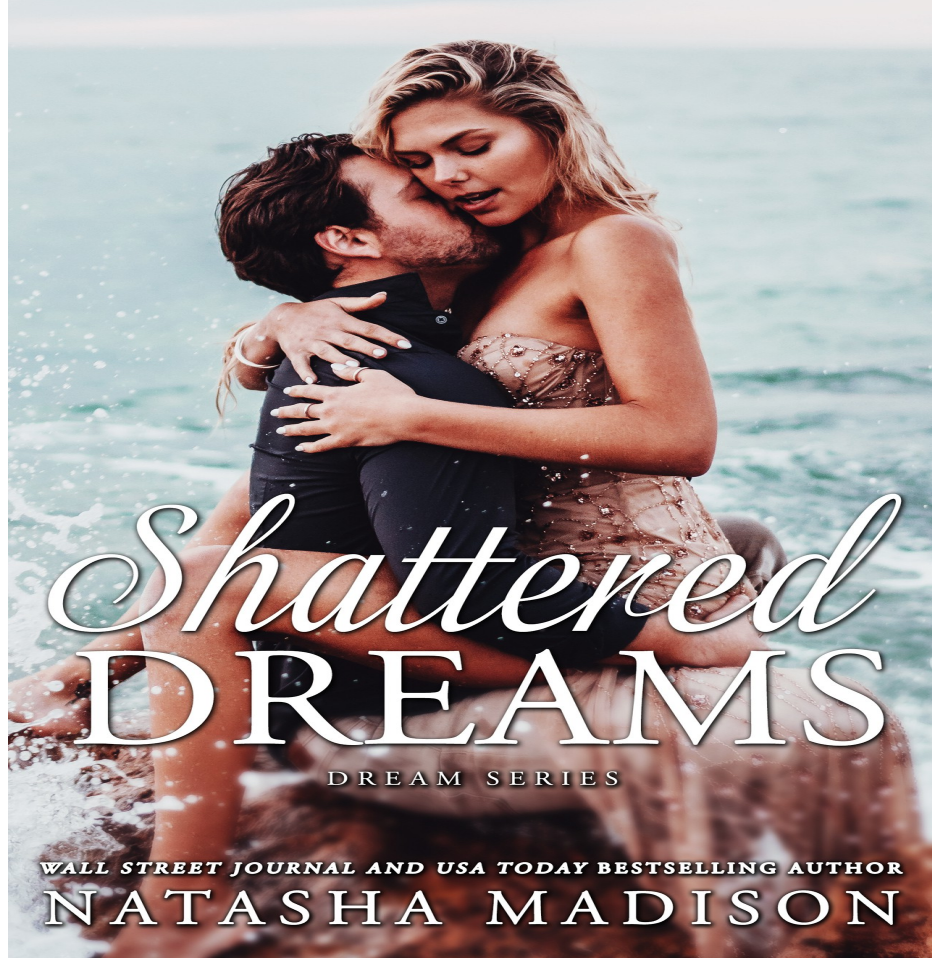
Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Paramparça Hayaller

HAYALLER #1

NATASHA MADISON

Telif Hakkı © 2024 Natasha Madison. E-Kitap ve Baskı
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.
Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya gerçeğe uygun olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.
Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bunların yayınlanması/kullanılması ticari markalar, ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Kapak Tasarımı: [Jay Aheer](#)
Kurgu Karen Hrdicka Barren Acres Kurgu Jenny Sims
Editing4Indies tarafından yapılmıştır
Prova Julie [Deaton](#) by [Deaton Yazar Hizmetleri](#) Prova
[Judy's Proofreading](#)

Content Warning

Parçalanmış Hayaller'in bazı okuyucular için üzücü olabilecek bazı zor konular içerdiğini **lütfeñ unutmayın**.

Sayfada yer alan konular şunlardır: ölümle sonuçlanan alkol kullanımı, ölümle sonuçlanan travmatik araba kazası ve aile içi şiddet.

Akıl sağlığınız önemlidir, lütfeñ okurken dikkatli olun.

Contents

Adanmışlık

1. Charlie
2. Sonbahar
3. Charlie
4. Sonbahar
5. Charlie
6. Sonbahar
7. Charlie
8. Sonbahar
9. Charlie
10. Sonbahar
11. Charlie
12. Sonbahar
13. Charlie
14. Sonbahar
15. Charlie
16. Sonbahar
17. Charlie
18. Sonbahar
19. Charlie
20. Sonbahar
21. Charlie
22. Sonbahar
23. Charlie
24. Sonbahar
25. Charlie
26. Sonbahar
27. Charlie
28. Sonbahar
29. Charlie
30. Sonbahar

31. [Charlie](#)

32. [Sonbahar](#)

33. [Charlie](#)

34. [Sonbahar](#)

35. [Charlie](#)

[Sonsöz](#)

[Yasak Düşler Ön Gösterim](#)

[Charlie'nin Ebeveyn hikayesini okuyun](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Natasha Madison Yazar](#)

[Hakkında](#)

Dedication

T Tozunu alıp tekrar tekrar deneyen kadınlar. Düşündüğünüzden daha güçlüsünüz.
Sen kötü çocuksun!

About Shattered Dreams

Charlie

Sıradan bir gün olması gerekiyordu.
Yazın son günlerini kutlayan üç çift. Trajedi vurduğunda.
Onunla evleneceğimi sanıyordum. Onun yerine, onu gömüyordum.
Acım için dünyayı suçladım. Her şeyi gömdüm.
Tanımadığım bir adama dönüştüm.

Sonbahar

Göz açıp kapayıncaya kadar her şey değişti.
En iyi arkadaşım gitmişti ve bunun sorumlusu bendim.
Kamyonu ben kullanmıyor olabilirim ama durdurmam da.
Suçluluk duygusundan kurtulmak için yapabileceğim tek şey kasabadan kaçmaktı. Geri dönecek kadar güçlü olduğumu sanıyordum.
Yanılmışım.
Bir bakışıyla hoş karşılanmadığımı anladım. Ama burası benim evim ve geri dönmek istedim.
Bir gece daha fazlasına dönüştü. Ama günün sonunda, beni asla sevmeyeceğini biliyorum.
Ayrıca, hepimizin paramparça olmuş hayalleri var.

BÖLÜM 1

Charlie

"Y Hazır mısın?" Ben beyaz tişörtümü giyerken Jennifer gömme dolaba girip soruyor. Benimle aynı kot pantolon ve beyaz tişörtle orada durmasına gülümsüyorum.

"Hazırım," diye cevap veriyorum, beyzbol şapkamı kapıp başıma geçiriyorum. "Ben de seni bekliyordum." Yüzümdeki küçük gülümseme, bana olan mesafeyi kapatıp bir elini karnıma koyarken diğer eliyle başımdaki şapkayı tuttuğunda genişliyor.

"Bu köhne şeyi takmadığın zaman hoşuma gidiyor." Elindeki şapkayı sallayarak bana bakıyor, altın sarısı gözleri viski gibi sıcak. "Parmaklarımı saçlarında gezdirmeyi seviyorum." Şapkayı elinden bırakıyor ve ıslak saçlarımın tepesinde tam olarak bunu yapmaya devam ediyor.

"Sen kazandın." Onu öpmek için eğildim, bir kolumu beline doladım, sonra sırtını bükerek dudaklarını öptüm. "Sen her zaman kazanırsın." Onu daha yakına çekiyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve onu kokluyorum.

"Her zaman değil." Bana sırtıyor ve ikimiz de dışarıdan gelen korna sesini duyduğumuzda bana bir öpücük daha vermek üzere. "Bunu eve gittiğimizde bitirelim mi?" diye soruyor gözleri parlayarak ve ben onu bırakmadan önce boynumu öpmek için öne eğiliyor. Kollarımda dönüyor, dolaptan çıkıp evin içinden geçerek ön kapıya doğru yürürken elim ona uzanıyor. Bir ay önce taşındığında yaptığı gibi, evin her yerine ikimizin fotoğraf çerçeveleri serpiştirilmiş. Buraya taşındığımdan beri yanıma taşınması için ona yalvarıyor olmama rağmen. Hatta

Yedi günün beşinde burada olmasına rağmen, hazır olana kadar asla pes etmedi.

Neredeyse ön kapıya varmış ve kapı zili iki kez çaldığında kilidi açmak üzereyken kapıyı çekip açıyor. "Hey, banyoyu kullanabilir miyim?" Autumn bir ayağından diğerine zıplayarak içeri dalıyor.

"Devam et," diyor Jennifer ve Autumn koridordan aşağı iniyor. Beni gördüğünde mavi gözleri parlıyor.

"Selam." Hemen yanıma gelip beni yanağımdan öpüyor. "Tuvalete gitmem lazım," diye mırıldanıyor, sonra dönüp banyoya doğru koşuyor.

"Ben gidip kamyonunda bekleyeceğim!" Jennifer bağırıyor, yeşil ceketini kapıyor ve üzerine geçiriyor. "Kapatacak mısın?"

"Yapacağım." Başımla onu onaylıyorum, arka kapıya gidip kilitli olduğundan emin olduktan sonra mutfak lavabosunun üzerindeki, kuş seslerini duyabilmek için açık tutmayı sevdiği pencereyi kontrol ediyorum.

Tekrar korna sesi duyduğumda ön kapıya doğru yürüyordum. Autumn arkamdan alaycı bir şekilde "Bugün keyfi yerinde," diye mırıldanıyor ve beni güldürüyor çünkü Waylon neredeyse her zaman keyfi yerinde oluyor. Evden çıkarken omzunun üzerinden "Bu gece eğlenceli olacak," diyor. Kapıyı arkamdan kapatarak onu takip ediyorum.

Autumn yolcu kapısını açıp bana baktığında Waylon, "Yeterince uzun sürdü," diye tersliyor. Beyzbol şapkasını ters taktığını ve sarı saçlarının şapkanın arkasından dışarı çıktığını görmek için etrafına bakıyorum.

"Sen öne otur." Ona ve sözlerine kızgın olduğunu gizlemeye çalışıyor ama arka kapıya doğru yürüyüp kapıyı açarak içeri süzülürken ve bana bir seçenek bırakmadan kapıyı çarparken çok başarısız oluyor.

"Hey," diye selamlıyorum, kamyonete biniyorum ve dördünün arkada sıkışmış olduğunu görmek için bakıyorum. "Herkes nasıl?" Kız arkadaşı Everleigh'nin kızı neredeyse kucağında, kolları onu güvende tutmak için etrafına sarılmış halde oturan Brock'a soruyorum. Waylon arabayı sürüp gitmeden önce emniyet kemerimi yeni takmıştım ki Brock başını salladı. "Güzel zamanlar," diyorum Jennifer'a bakıp göz kırparak. Bana burnunu kıvırıyor ve sonra gülümseyerek Everleigh'e dönüp merhaba diyor ve ikisi sohbet etmeye başlıyor. Autumn pencereden dışarı bakıyor ve onlarla konuşmuyor.

Waylon'ın ailesinin av kulübesine gidiyoruz, yaklaşık on beş dakika uzaklıkta, kasabanın eteklerinde. Kulübe kırmızıya boyanmıştı.

etrafı saran bir sundurma ve üzerinde dört sallanan sandalye. Waylon ile iki yıl önce kasabaya gelip ahırımı burada inşa etmek için izin başvurusunda bulunmak üzere belediye binasına gittiğimde arkadaş olduk. Ailem ve ben üzerinde ahır olan bir arazi satın almıştık ama ben onu genişletmek istiyordum. Waylon'un ailesi 1920'lerde büyük büyükbabasının bir inşaat şirketi kurup kereste ticareti gibi bir işle uğraştığı yıllardan beri bu kasabada yaşıyor. Şimdi sadece inşaat yapıyorlar. Kasabada bir bina yükseliyorsa, onu her zaman Cartwright ailesi inşa ediyor. Ahırdaki tüm tadilatları onlar yapmış.

Bir ateş çukurunun etrafında sekizgen şeklinde sekiz büyük kütüğün bulunduğu evin yanına doğru yürüyoruz. Neredeyse her hafta sonu sadece oturup ateş etmek için buradayız ya da hafta içinde bile dışarı çıkıp yemek yiyoruz ve sonra buraya gelip rahatlıyoruz. Bazen yemeklerimizi bile yanımızda getiriyoruz.

Waylon biraz odunla geri dönüp ben bir kütüğün üzerine otururken ateşi yaktığında güneş yavaş yavaş batıyor. Brock, Waylon'ın pikabının arkasından taşıdığı soğutucudan çıkardığı birayı bana uzatarak, "Al," diyor.

"Teşekkürler." Biramı tutarak onunkiyle tokuşturuyorum. Ateşin sıcaklığı bana doğru geliyor ve Jennifer, Autumn ve Everleigh'in karşımdaki kütüğün üzerinde oturup içlerinden birinin söylediği bir şeye güldüklerini görüyorum. Üçü anaokulundan beri en iyi arkadaşlar. Jennifer'la bir gün onu ahıra getiren Waylon sayesinde tanıştım. Ertesi gün onu aradım ve geçen yıldan beri birlikteyiz. Brock'un elinde soğutucuyla kızların yanına gidişini izliyorum ve Everleigh onlara bir hikaye anlatırken üçü de kendi biralarını açıyor.

Brock geri dönüp yanıma oturduğunda, bacaklarını önünde uzatarak, "Bittim," diyor. Mimarlık bölümünden yeni mezun oldu ve Cartwright Company'de üç yıllık stajına başlıyor. Ayrıca hafta sonları ve bazen geceleri ailesinin tamirhanesinde çalışıyor. Waylon yanıma gelip elinde bir su şişesiyle otururken biramdan bir yudum alıyorum. "Bira yok mu?" Brock ona soruyor ve o da başını sallıyor.

"Yok," diyor, "ben kullanıyorum." Suyundan büyük bir yudum alıyor. "Ayrıca, yarın evde babama yardım etmem gerekiyor." Başını sallıyor. "Sanki kendisine ya da kardeşime yardım edecek başka birini bulamadı. Son birkaç haftadır başımın etini yiyor." Babasının onun peşini nasıl b ı r a k m a d ı ğ ı n ı anlatırken ikimiz de kıkırdıyoruz. Yapabileceğim bir şey

İnşaat şirketinde çalışmaya yardımcı olmak için üniversiteyi bıraktığından beri anlıyorum, ama sonra ilk hafta çalışmayı bıraktı. Ofiste çalışmayı tercih etti ama neredeyse hiç ortalıkta görünmüyor ve onunla konuştuğunuzda genellikle golf sahasında olduğunu görüyorsunuz. Su şişesini bitiriyor, sonra bir tane daha almak için kamyonetine gitmeden önce eziyor.

Ateşin çıtırtısı gecenin havasını doldururken hepimiz orada burada küçük şeylerden bahsediyoruz, kızlar ateşin kendi taraflarında gülüşüp kıkırdıyorlar. Jennifer'ı birkaç kez beni izlerken yakalıyorum ve her seferinde ona göz kırparak küçük bir sırıtma yapıyorum. Waylon kalkıp kamyonetine gittiğinde oradan ayrılıp evimize dönmek ve sadece birlikte olmak istiyorum. Ne yaptığını merak ederek onu yürürken izliyorum. Sürücü tarafındaki kapıyı açıyor ve kamyoneti çalıştırıp radyoyu yüksek sesle açıyor. Yangın dallarının kırılma sesinin yerini şimdi bir country şarkısının sesi alıyor. Kalçalarını sallarken bir elini havaya kaldırıyor. "Autumn, buraya gel ve benimle dans et." Kamyondan bir şişe daha su alıyor. Jennifer kalkıp yanıma geliyor ve bacaklarımın arasında yere otururken başımı sallıyorum ve gülüyorum. Kollarımı göğsüne dolamadan önce bira şişemi buraya geldiğimizden beri içtiğim diğer üç boş şişenin yanına bırakıyorum. "Eğleniyor musun bebeğim?" Bana gülümseyerek baktığında ona soruyorum.

"Onlardan daha eğlenceli." Çenesiyle Waylon ve Autumn'un hararetli bir tartışma yaşıyor gibi göründükleri kamyona doğru işaret ediyor. Waylon onu dansa kaldırmaya çalışıyor, ama Autumn Waylon'un kolunu kırıyor ve ona karşı koyuyor. "Onunla ne işi var anlamıyorum. Ondan çok daha iyisini hak ediyor." Waylon, başını sallamadan önce Autumn'un yüzüne pfff yapıyor. Autumn ondan uzaklaşmak üzereyken bileğinden tutup kendine çekiyor, omzunu sarsıyor ve sonra ona sarılıyor. Jennifer ayağa kalkıp bana elini uzatırken, "Kavga etmedikleri sürece dışarıda bir gece geçirmiş sayılmazlar," diyor. "Benimle dans eder misin?"

"Ne zaman istersen." Elini tutup ayağa kalktım. "Her zaman." Radyoda çalan şarkı eşliğinde onu sallarken bir kolumu beline doluyorum. Yüzümü boynuna gömüyor, şampuanından yayılan çilek kokusunu içime çekiyorum. "Sonsuza kadar." Burnumu onun kine sürüyorum. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söyledim mi?" İki eliyle enseme kavrarken ona usulca soruyorum.

"Bir iki kez bahsetmiş olabilirsin," diye yanıtlıyor ve Waylon başladığında beni öpmek üzere.

"Buradan siktir olup gitmeliyiz," diye ısrar ediyor, sesi müzikten daha yüksek çıkmaya çalışırken neredeyse ılık atıyor, "kasabadaki bara gidip orada neler olup bittiğine bir bakalım."

Autumn hemen, "Bunu yapmamalıyız," diyor ve Autumn ona bakıyor, bakışları ters ve alaycı.

"Kimse sana sormadı Autumn," diye karşılık veriyor ve başını sallayarak drdmze doğru dönüyor. "Kim benimle?" Drdmze de bakıyor. "Gidelim mi, gitmeyelim mi?"

Kollarını gevşekçe belime dolayan Jennifer'ın omuzlarına kolumu doluyorum. "Yangın sönene kadar buradan ayrılamayız." Başım la hâlâ güçlü bir şekilde devam eden ateş i işaret ediyorum.

"Sorun değil." Waylon hortumu tuttukları verandanın kenarına doğru fırlar, onu ateş çukuruna getirir ve ateş i kısa sürede söndürür. "İşte, şimdi buradan siktir olup gidelim."

"Sanırım eve gideceğiz," diyor Everleigh, "sabah erken kalkacağım."

Waylon, "Siktir et," diye tükürdü ve kamyonetin yanına geri dönerek, "kıını kamyonete sok," dedi.

Brock onu "Ses tonuna dikkat et dostum," diye uyarıyor ve o da her şeye olduğu gibi buna da gülüp geçiyor.

"Her şey yolunda dostum," diyor Waylon. "Hadi buradan çıkalım ve bara gidelim. Sonra gitmek isterseniz sizi eve bırakırım." Tekrar Everleigh'e bakar. "Mutlu musun?"

Brock ve Everleigh birbirlerine ve bize bakıyorlar ve ilk defa bu konuda içimde iyi bir his yok. "Hadi gidelim millet." Waylon bizi kamyona doğru götürmek için kolunu sağa sola sallıyor.

Dördümüz pikaba doğru yürümeye bağladık. "Ben srerim," diye teklif etti Autumn. "Ben sürebilirim." Ona ters ters bakan Waylon'a doğru yürüyor. Onun bakışlarını görmezden geliyor ve ona gülümsüyor. "Seni bir kez olsun gezdirebilirim." Autumn, Waylon'ın kalçalarını tutarken sesi yumuşar ve Waylon onun ellerini sıkar.

"Asla olmaz." Başını sallıyor. "Benim kamyonum, ben srerim." "Waylon," diye mırıldanıyor usulca, yalvarırcasına.

"Kamyonete bin," diye emrediyor, sesi ona karşı sabrı tkeniyormuş gibi gergin, diş leri birbirine kenetlenmiş, "ya da lanet olası eve yr."

"Sakin ol," diyorum sonunda, ikisinin arasındaki dramayı bölmeye çalışarak, "eğleniyor olmamız gerekiyordu."

Waylon neredeyse hırlayarak, "Buradan siktir olup gitsek daha çok eğleneceğim," dedi ve kamyonu doğru yürüdü. "Şimdi içeri girin yoksa hepinizi burada bırakırım."

Brock onun yanında kıkırdarken Everleigh, "Bunun kötü bir şey olup olmayacağını bilmiyorum," diye mırıldanıyor, kolunu boynuna doluyor ve onu kendine çekerek şakağından öpüyor.

Everleigh, "Ön tarafta oturmayaacağım, bu kesin," diyor.

"Ben önde otururum," diye teklif ediyor Jennifer, "böylece en azından ikisi mutlu olur."

"İmkânı yok." Başımı salladım. "Sen arkada otur, ben onunla önde oturacağım."

Jennifer, Autumn'un arka koltuğa geçmesini izlerken, "Peki," diyerek razı oluyor. Parmak uçlarına kalkıp çenemi öperek arka koltuğun ortasına tırmanıyor. Onu, Brock onunla birlikte binmeden önce olabildiğince hareket eden Everleigh takip ediyor.

Sürücü camı açık ve Waylon'ın buraya geldiğimizden beri beşinci su şişesini bitirdiğini görüyorum. Camdan dışarı fırlattı. "Hadi gidelim, kardeşim." Bana sırtıyor ve ben sadece başımı sallıyorum, kamyonun önüne doğru yürüyorum, kapıyı açıyorum ve biniyorum.

Waylon pikabını döndürüp aynı anda hızlanırken Jennifer uzanıp kolumu sıkıyor. Müziğin sesini biraz daha açıyor. "Bu şarkıya bayılıyorum!" diye bağırıyor, her tarafı ağaçlarla kaplı uzun yolu dönerken.

Yola bakıyorum, biraz sağa sola savrulduğunu görüyorum ama arka yol olduğu için o kadar dikkat etmiyor.

"Yola odaklanabilir misiniz lütfen?" Autumn arkadan sesleniyor; kelimenin tam anlamıyla hepimizin düşündüğü şeyi söylüyor.

"Yola odaklanabilir misin?" Waylon hızını daha da artırırken onu taklit ediyor. "Başımın belası," diyor ve sonra Autumn'la konuşmak için başını çeviriyor. "Sen benim başımın belasısın. Sen lanet olası yola odaklan!" diye bağırıyor, aynı anda Everleigh de bir şeyler haykırıyor ama ben Waylon'a bakıyorum - o da arkaya bakıyor - ve tekrar öne baktığımda parlak farlar doğrudan kamyonun içine parlıyor.

Aracı sağa doğru sarsarak çakıllara doğru gidiyor ve ardından direksiyonu hızla diğer tarafa çeviriyor. Arkadan gelen çığlıklarla birlikte bir şeye çarpma sesi kamyonu dolduruyor. Gösterge paneline tutunuyorum, ön camdan dışarı bakıyorum, o yola geri dönüyor, çarpıyor

Başka bir şey. Birden sanki biri kamyonetin arkasına çarpmış gibi hissediyorum çünkü dönüyoruz. Sonrasında bildiğim tek şey, gözlerimi kapattığımda metalin çıtırdama ve kazıma sesini duyduğum ve karanlığın beni vurduğu.

Gözlerimi açmaya çalışırken ağzımda metal tadı alıyorum. Etrafımdaki insanların konuşmalarını duyuyorum ve hayatımın en büyük baş ağrısını yaşıyorum. Gözlerimi açıyorum ve etrafımdaki zifiri karanlığa bakıyorum. Kolum sıkışmış, hareket ettiremiyorum ve etrafıma baktığımda kabinin içinde baş aşağı durduğumu görüyorum. Koltuk beni gösterge paneline doğru itti; beyaz hava yastığı altımda patladı. "Jennifer!" Ona sesleniyorum ve arka koltuktan gelen iniltileri duyuyorum ama ön panele doğru itildiğim için arkamı göremiyorum. "Jennifer." Koltuğu geriye itmeye çalışıyorum ama kolum yerinden çıkmış gibi hissediyorum. "Jennifer!" Adını şimdi daha cılgınca söylüyorum.

Sirenlerin yaklaştığını duyuyorum. "Yardım edin!" Bağıriyorum. "Biri yardım etsin!" Tekrar deniyorum, ama onun adını fısıldadıktan hemen sonra karanlık beni tekrar ele geçiriyor, "Jennifer."

Kamyonun yan tarafından gelen hışırtı seslerini duyuyorum. "Yardım geliyor," diyor bir kadın.

"Peki ya diğer araba?" diye soruyor bir adam, sesi bana yabancı geliyor. Yanımızda koşuşturan insanların sesi geliyor ama kimse bize yardım etmek için bir şey yapmıyor.

Gözlerimi açmaya çalışırken bir adam cevap veriyor: "Araç hendeğin içinde, sürücüyü yeni çıkardık." "Ambulans az önce geldi."

Karanlıkla savaşıyorum ama çok güçlü. "Vay anasını," diyor bir adam ben tekrar içine çekilmeden hemen önce. "Jaws of Life'a ihtiyacımız olacak."

BÖLÜM 2

Sonbahar

I Gözlerimi açmaya çalışırken çıtırdayan metal sesleri duyuyorum. Metal çıtırtıları durduğunda biri "Bu nasıl baş aşağı oldu?" diye soruyor ve ardından kulaklarımdan gelen bir vızıltı sesi duyuyorum. Derin bir nefes almaya çalışırken sol tarafım eziliyormuş gibi hissediyorum ama acı içimi parçalıyor. Acıyı bastırmaya çalışarak usulca inliyorum ve gözlerimi açıyorum ama sanki mühürlenmiş gibi hissediyorum. Dudaklarımı yalıyorum ama ağzım kuru ve gözlerimi açmak için mücadele ederken metalik tadı hemen fark ediyorum. Gözler.

"Bu kapıyı açtık!" diye bağılıyor biri. Hemen yanımda mı yoksa uzakta mı olduğundan emin değilim.

"Kahretsin," diye bağılıyor başka bir ses, "çıkartalım onu!" Yanımdaki acı nefes almamı o kadar zorlaştırıyor ki, her şey pantolon gibi geliyor. Nerede olduğumu hatırlamaya çalışıyorum.

Waylon'un sesi düşüncelerimi böldü. "Kapa çeneni ve tek kelime etme," diye tısladı bana, "zamanımı boşa harcıyorsun." Bu sözler karşısında irkildim ama nedenini bilmiyorum çünkü içkiyi fazla kaçırduğunda hep bu yola başvuruyor.

Birine bir şey söylemem gerektiğini biliyordum ama söylersem beni öldüreceğini de biliyordum. Çok aptaldım. "Jennifer!" Charlie ona seslendi. "Jennifer." Onu son gördüğümde, yolda direksiyonu kırdığımızda yanımdaydı. Waylon ileriye bakmak yerine bana bakıyordu. Arabanın parlak ışıkları kabini doldurdu ve sanırım çılgılık attım, ya da belki

Başka biri çığlık attı ama biz bir taraftan diğerine savrulduk. Sanırım o arabaya çarptı ya da araba bize çarptı ama bir anda havaya uçtuk. Gözlerim kapandı ve karanlık beni ele geçirdi ve şimdi onları tekrar açmak için mücadele ediyorum.

"Everleigh?" Brock yanımdan mırıldanıyor, ya da en azından ben yanımda olduğunu düşünüyorum. "Everleigh, iyi misin?"

"Hmm," diye mırıldanıyor biri, "başım." Bir hareket hissediyorum ve tüm gücümle kendimi yaslandığım koltuktan uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Acıyor."

"Çocuklar, Jennifer nasıl?" Charlie ön koltuktan soruyor.

"Sanırım üzerimde," diye zar zor söyleyebildim. "Hareket edemiyorum." Dudaklarımı tekrar yalıyorum.

"Brock, iyi misin?" Charlie soruyor.

"Ayağım sıkıştı. Bacağıma bir şey girmiş gibi hissediyorum." Sesi acı doluydu.

"Yardım edin!" Charlie ön koltuktan çığlık atarken siren seslerini ve kamyonun etrafında koşuşturan insanları duyuyoruz.

"İçeride kaç kişi olduğunu biliyor muyuz?" Soru soruluyor ve ben cevap vermek istiyorum ama çok yorgunum. Sadece bir dakikalığına da olsa gözlerimi kapatmak istiyorum.

Yakınımızda bir testere çalışıyormuş gibi sesler ve ardından çıtırdayan metal sesleri geliyor. "Kapıyı kırdık!" diye bağılıyor biri. "Kahretsin, sanırım öldü." Bu da ne demek oluyor? ÖLDÜ MÜ? Zihnim ne söylediklerine dair dönüyor. "Daha fazla ele ihtiyacımız var."

"İkinci kapıyı açtık!" diye bağılıyor başka bir adam. "Seni dışarı çıkaracağız."

"Everleigh," diyor Brock adama.

"Önce seni çıkarmalıyız, sonra da onu almalıyız," diyor adam ve sonra Brock'tan acı içinde kükreme sesi duyuyorum ve bu sesle irkiliyorum. Elimi hareket ettirmek istiyorum ama hareket ettiremiyorum. Her şey sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissediyorum. "Kahretsin," diyor başka biri, "buraya bir sağlık görevlisi lazım."

"Ayağı sıkışmış," diye anons ediyor birisi, "eğer onu çekersek bütün kalçasını yırtacak."

"Şoförü dışarı çıkarmalıyız." Arabanın diğer tarafından daha fazla ayak sesi duyuyorum.

"Ne karmaşa ama," diye ekliyor başka bir ses, "üç araba kazası. Bir adam yol kenarına savruldu."

"Bu arabada kaç kişi var?" diye soruyor bir kadın uzaklardan gelen bağırışları duyduğumda ve sonra daha fazla siren sesi geceyi dolduruyor. Kırmızı ışıklar kamyonun karanlığında birkaç saniyeliğine yanıp sönüyor, ancak tekrar karanlık olmadan önce etrafa bakacak zamanım yok.

"Arkada üç, önde iki tane var." Ona arkada dört tane olduğunu söylemek istiyorum ama ağızım kurudu ve aniden metal tadı aldım.

Metal şangırtılarının sesi kapımın hemen dışını dolduruyor ve başım zonklarken irkiliyorum. Takırdama sesi kesildikten hemen sonra biri "Seni yakaladık," diyor. "Onu dışarı çıkardık."

"Jennifer," diyor Charlie. "Kız arkadaşım," diyor çılgınca, "arkada."

"Onları çıkarmaya çalışıyoruz," diye güvence veriyor adam ve nihayet gözlerimi açıp etrafıma bakabiliyorum. Baş aşağı duruyoruz, başım yana eğik. Saçlarım yüzümün önünde, elimi itmek için kaldırmaya çalışıyorum ama bir beden tarafından eziliyor.

"Jennifer," diye sesleniyorum, yanımda oturan o olduğu için. "Jennifer burada," demeye çalışıyorum, "o burada."

"Seni çıkarmaya geliyoruz." Ses sanki hemen yanımdaymış gibi geliyor. "Seni çıkaracağız."

Sanki etrafımda yüzlerce insan çalışıyor. "Jennifer," diye bağıyor Charlie, "o arkadaydı!"

Bir adam sakince ona "Arkada kaç kişi vardı?" diye sorar. "Altı kişiydik," diye tersler Charlie. "Arkada dört kişi."

"Arkada sadece üç kişi var." Kelimeleri duyuyorum ama hiçbir şey anlamlandıramıyorum.

"Arkada dört kişi var," diyor Charlie, sesinde hayal kırıklığıyla. "Üç kız ve bir erkek."

"Tamam," diyor adam yine sakince. "Gidip tekrar kontrol edeceğiz."

Charlie, "O içeride," diyor ve sonra acı içinde kükrediğini duyuyorum. Bir kadın, "Bayım, oturmanız ve bacağınız üzerinde çalışmamıza izin vermeniz gerekiyor," diye ısrar ediyor.

"Bacağın kırılmış; ayakta duramayacaksın."

"Ona gitmem gerek!" Charlie çılgılık atıyor. "Neden onu dışarı çıkarmaya çalışmıyorsunuz?"

Arka koltuğu beyaz bir ışık kaplayınca gözlerimi kırptıştırıyorum. "Burada sadece üç kişi var," diyor bir adam usulca, "tabii eğer..."

"Lanet olası taksinin önü yerde; göremiyoruz bile." Etrafımızda olup biten konuşmaların parçalarını anlamlandırmaya çalışıyorum. I

Gözlerimi açık tutmak istiyorum ama çok ağırlar. *Onları bir dakikalığına kapatmam gerekiyor*, diye düşünüyorum kendi kendime ve sonra hareket ettiğimi hissediyorum.

"Onu zorla çıkarmak zorunda kaldım," diye aktarıyor biri ve ben gözlerimi açmaya çalışıyorum ama Charlie'nin çığlıklarını duymadan önce değil.

Sesindeki ıstırap iliklerime kadar işliyor. "Nerede o?" diye bağıyor. "Onsuz gitmiyorum."

Uçuyormuşum gibi hissediyorum. "Kolu kırılmış gibi görünüyor, sanırım. Kan basıncı yüksek."

"Buralarda bir yerde olmalı!" Charlie çığlık atıyor. "Bana bir telefon getirin. Birisi, lütfen, telefona ihtiyacım var!"

Gözlerimi açıp bir an için başımı çevirdiğimde Charlie'nin ters dönmüş kamyonetin yanında oturduğunu görüyorum. Kamyonetin ön tarafı ezilmiş gibi görünüyor. Kamyonetin alt kısmının üstünde bir ağaç dalı yatıyor. Dört kapı açılmış ve lastiklerden biri enkazdan çok uzakta değil. Başımı diğer tarafa çevirdiğimde iki araç daha görüyorum. Bir pikap yandan çarpılmış gibi görünüyor ve diğer arabanın ön lastiği yok ve bir tarafı parçalanmış.

Kolumu kaldırmaya çalışıyorum ama sedyeye yapışmış gibi hissediyorum. Vücudum aşağı yukarı sallanıyor ve inliyorum, ama iki kapının çarparak kapanma sesi ve ardından arkadan gelen vurma sesiyle yutuluyor ve hareket ettiğimi hissediyorum.

Gözlerim açılıyor ve bir ambulanda olduğumu görmek için etrafıma bakıyorum ya da en azından ambulanda olduğumu düşünüyorum. "Acıyor." Ağzımdan çıkan tek şey bu.

"Eminim öyledir," diyor kadın bana. "Hastaneye gidiyoruz." "Herkes iyi mi?" Gözlerimi kırıştıırıp açarak soruyorum ve Ambulansın tepesinde.

"Um," diyor kız, gözlerimi kaçırarak, "çok emin değilim."

"Waylon," adını söyledim, "şoför. Ambulansa doğru mu gidiyor?"

"Emin değilim," diye tekrarlıyor. "Tek bildiğim sana sahip olduğum ve seni hastaneye götüreceğimiz."

"Acıyor," diye fısıldıyorum.

"Eminim öyledir," diye teselli ediyor. "Muhtemelen birkaç kaburgan kırılmıştır." Gözlerimi kapatıp biraz kestirmeden önce duyduğum son şey bu oluyor.

Sadece göz kapağım kaldırıldığında uyanıyorum ve göz küreme birinden diğerine giden ışık vuruyor. İnliyorum ve eli yüzümden uzaklaştırmak istiyorum ama elimi kaldıramıyorum. "Dur." İşte bu

Söylediğim tek şey. "Arkadaşlarım mı?" Onlara bakıp yanımdaki acıdan dolayı yüzümü buruşturarak soruyorum.

Doktor yan tarafıma bastırırken, "MR ve röntgen çekmemiz gerekiyor," diye emrediyor ve acı içinde haykırmaktan başka çarem kalmıyor. "Seni iyileştireceğiz," diye beni temin ediyor ve dönüp odadan aceleyle çıkıyor.

"Nerede o?" Brock bir yerlerden bağıyor. "Everleigh hangi cehennemde?"

Tam bir şey soracakken başım öne düşüyor, etrafımdan koşuşturma sesleri geliyor. "Bir kodumuz var..." Karanlığa gömüldüğümü hissetmeden önce duyduğum son şey bu.

Gözlerim açılmaya çalışırken birinin elime dokunduğunu hissediyorum ama açılmıyor. Bip sesi odayı dolduruyor. "Beş kaburgası kırık. Bir tanesi akciğerini delmiş, bu yüzden içeri girip kanamayı durdurmak zorunda kaldık." Tıslama sesi duyuyorum. "Şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirdi, bacağı kırıldı ve omzu çıktı." *Kulağa iyi gelmiyor.* Gözlerimi açmaya çalışırken düşünebildiğim tek şey bu. Derin bir nefes alıyorum, bu da beni inletiyor.

"Sorun yok prenses," diyor babam elimi sıkarken. "Dinlen. İyi olacaksın." Dudaklarını alnımda hissediyorum.

Ona dinlenmek istemediğimi söylemek istiyorum. Ona uyanık olduğumu ve iyi olduğumu söylemek istiyorum. Ona nerede olduğumu sormak istiyorum. Sadece gözlerimi açmak istiyorum ama onun yerine karanlığa geri çekiliyorum.

BÖLÜM 3

Charlie

"S Sağlık görevlisi "Bizimle gelmelisin" dedi. Yanıma çömeldi. "Burada kalamazsın; seni hastaneye götürmeliyiz." Sırtımı bir ağaca dayamıştım. enkaz. Kamyonet ters dönmüş ve muhtemelen bir ağaca çarpıp savrulduğu için kamyonetin ön kısmı yokmuş gibi görünüyor. Aracın alt kısmı yukarı bakıyor ve üzerinde bir ağaç dalı var. Ön sağ lastik kamyonundan beş metre uzakta, kazaya karışan başka bir kamyonetten çok uzakta değil. Kaputun ön kısmı çimlerin üzerinde duruyor. İçini bile göremiyorsunuz.

"Onsuz gitmiyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Lanet gecenin geri kalanında burada olsam da umurumda değil. Bir yere gitmiyorum." Tüm vücudum ikiye bölünecekmiş gibi hissediyorum. İçime saplanan acıyı ya da bir şeyin yanıma saplandığı gerçeğini düşünmüyorum bile. Düşündüğüm tek şey Jennifer'ı bulmak.

"Efendim," diye tekrar başladı ve eğer bacağım kırılmamış olsaydı, ayağa kalkıp boğazına bir yumruk atardım.

"Bir cep telefonuna ihtiyacım var," diyorum ona, "hemen şimdi." Elimi ona uzattım, babamı arayabilmem için telefonunu elime vermesini bekliyordum.

"Efendim," diye tekrar deniyor. Bu sefer yüzümü ona doğru çeviriyorum, neredeyse yüz yüze geliyoruz.

"Al." Etrafta dolaşan polis yanıma geldi ve cep telefonunu bana uzattı. "Bir arama yapacaksın, sonra bazı soruların cevaplanmasını istiyorum."

"Evet, her neyse," diye cevap veriyorum ve Brock'u kamyonndan çıkardıklarını görüyorum. "O iyi mi?"

"Şimdiye kadar," diyor polis, telefonu kulağıma götürüp babam halsiz bir sesle cevap vermeden önce iki kez çalmasını dinlerken.

"Lo," diye cevap verir.

"Baba," diye başlıyorum, sesim fısıltıyla çıkıyor, "bir kaza oldu." Kelimeleri yüksek sesle söylemek zorunda kaldığımda yaşadığım tüm korku şimdi tüm gücüyle geri geliyor.

"Ne?" diye tersliyor ve yan döndüğünü duyuyorum. "Konuş benimle."

"Gelmene ihtiyacım var," dedim ona. "Jennifer'ın nerede olduğunu bilmiyorum." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve vücudumda hissettiğim tüm acı şimdi göğsümün tam ortasında. Sanki biri göğsümün ortasına bir bıçak sokmuş ve onu sağa sola çevirerek açmaya hazırlanıyor. "Nerede olduğunu bilmiyorlar baba." Nefes almaya çalışıyorum ama acı dayanılmayacak kadar fazla. "Baba, o bizimle kamyondaydı ama şimdi orada değil."

"Geliyorum," diyor. "Büyükbabanı arıyorum ve geliyoruz." Arka planda bir kapı çarpması duyuyorum.

"Onu bulana kadar buradan ayrılmayacağım..." Sesim kesiliyor. "Onsuz buradan ayrılmayacağım."

"Elimizden geldiğince çabuk orada olacağız. Sen iyi misin?"

"Bacağı kırıldı," diye itiraf ediyorum ona. "Başka ne olduğundan emin değilim. Umurumda da değil. Baba, o olmadan buradan gitmiyorum." Ona söylerken dişlerim sıkılıyor ve etrafımdaki herkesin beni dinlediğini umuyorum.

"Elimizden geldiğince çabuk orada olacağız," diye beni temin ediyor. "Charlie." Sesi neredeyse kesikti. "Bir saatten az bir süre içinde orada olacağım." Ona cevap vermiyorum. Veremem, sesim kesilir ve o zaman hayatının en uzun saati olur. Bunun yerine telefonu kapatıyorum ve orada bekleyen memura uzatıyorum.

"Teşekkür ederim," diyerek telefonu benden aldı. "Birkaç sorumuz var ve uyanık görünen tek kişi sizsiniz." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Araçta kaç kişi vardı?"

"Altı," diye cevap veriyorum. "Ben Waylon'la ön taraftaydım," diyorum sesim kesilerek, "dördü arkada. Brock, Everleigh, Jennifer ve Autumn."

"Waylon," diye tekrarlar, sanki doğru düzgün duymamış gibi. "Cartwright?" Adını hemen söylüyor ve ben başımı sallayınca tıslıyor. "Siktir," diye küfredip başını sallıyor.

"Bu onun kamyoneti." Kamyonetini gösteriyorum. Telsizini çıkarıp bir şeyler söylüyor ama benim gözlerim itfaiyecilerin arka kapıyı kesmek için kullandıkları Jaws of Life'ı izliyor. Kapıyı çıkarıyorlar ve ben neden nefesimi tuttuğumu bilmiyorum. Her şey ağır çekimde oluyormuş gibi geliyor. Jennifer'ın kahverengi saçları yerine sarı saçları ortaya çıkıyor. Autumn yere düşüyor ve saçında kan olduğunu görüyorum. İtfaiyeciler, sağlık görevlilerinin müdahale edebilmesi için yoldan çekilirken inliyor. Sokağın karşısından feryat sesleri geliyor ve bir kadının enkaz halindeki araçlardan birinin yanında oturduğunu, yanında da yolda yatan bir adam olduğunu görüyorum. Sağlık görevlileri adamın yanından uzaklaşırken adamın gevşek eli kadının elinde ve kadının başı adamın üzerine düşüyor. Sağlık görevlilerinin itfaiyecilere başlarını salladıklarını görüyorum ve adamın gittiğini anlıyorum. Gözlerim kamyonu geri dönüyor ve bir itfaiyecinin kabine girip kollarında bir kadını çektiğini görüyorum. Kırık bacağıma rağmen ayağa kalkıp Jennifer'ı bulup bulmadıklarına bakmak için acele etmek üzereydim ki adamın Everleigh'i yavaşça dışarı çıkardığını gördüm.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor ve ben de diğer iki aracın enkazına bakıyorum.

"Her şey çok hızlı oldu," diye itiraf ediyorum. "İleri baktım ve Waylon sanırım kontrolü kaybetti. Direksiyonu kırdı ve sonra sanki havaya uçuyormuşuz gibi hissettim."

"Ne kadar hızlı gittiğini biliyor musunuz?" diye soruyor memur ve ben başımı sallıyorum.

"Lütfen," diye yalvardım ona, "gidip kız arkadaşımın içeride olup olmadığına bakabilir misin?"

Başını sallıyor ve ayağa kalkmış, ellerinde sessizce hıçkırarak ağlayan başka birinin ifadesini alan başka bir memura doğru yürüyor. Önce ona, sonra bana, sonra da bana gelmeden önce yere bakıyor.

"Araçta sadece beş kişi vardı," diyor usulca, başka ne söyleyeceğinden emin değil.

"Bu imkânsız." Başımı salladım. "Hepimiz oradaydık." Kamyonu işaret ediyorum, sesimde hayal kırıklığı var.

"Bay Cartwright bu gece içiyor muydu?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Hayır, bütün gece su içti," diyorum ona, "çünkü Araba sürmek.

"O nasıl?" Ben soruyorum, o bana bakmaktan kaçınıyor. "Kötü mü?" Diye soruyorum ve biri onun adını söylüyor.

Memur önce bana sonra da sağlık görevlisine baktı. "Geri geleceğim." Benden uzaklaştı ve ben de sağlık görevlisine baktım.

"Gidip başkasına yardım etmelisin çünkü ben gitmiyorum," diye onu bilgilendiriyorum. Başını salladı ve benden uzaklaşmak için ayağa kalktı.

Burada ne kadar süre gözlerim kamyonette, Jennifer'ın kamyonetten çıkmasını bekleyerek oturduğumu bilmiyorum. Kamyonetin diğer tarafında, şoför kapısında itfaiyecileri görüyorum. Kim ya da ne olduğunu bilmediğim bir şeyi bekliyorlar. Bir arabanın kapısının çarptığını duyuyorum ve kafamı kaldırdığımda babamın bölgeyi kapatan sarı banda doğru yürüdüğünü görüyorum. Polis onu durdurmaya çalışıyor. "Oğlumdan bir telefon aldım" diyor, bana bakarak ve ben doğruluyorum.

"Baba," diye sesleniyorum, bana doğru koşuyor, hemen arkasından da büyükbabam geliyor.

Kamyonu görece kadar yaklaştığında babam "Vay anasını," diye küfrediyor. "Charlie." Dizlerinin üzerine çöktü. "Yaralanmışsın." Boynumu tutup sıkıyor.

"Baba," diye başlıyorum, ellerimi kollarına koyarak. "Baba, Jennifer'ı bulmanı istiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor büyükbabam, diğer tarafıma geçerek.

"Kimse nerede olduğunu bilmiyor," diyorum onlara. "Etrafta insanlar var, ne yaptıklarını bilmiyorum ama kimse onu aramıyor."

Tam başka bir şey söyleyecekken yan tarafa bakıyorum ve bir minibüsün geldiğini görüyorum. İki kapı açılıyor ve orada bulunan polis memurlarına doğru yürüyorlar. İlkinin başka bir minibüs takip ediyor. İçlerinden biri bize yaklaşıyor ve büyükbabam yanımda duruyor.

"İyi akşamlar, ben Teğmen McCaffrey," diye kendini tanıtıyor. Önce büyükbabama, sonra da bana baktı.

"Lütfen," diye yalvardım, "kız arkadaşım kayıp."

Başını salladı. "K-9 birimimiz geliyor ve ayrıca bir arama ekibi oluşturuyoruz," diye bilgi veriyor ve ardından babama bakıyor. "Gün ışıyınca daha fazlasını göreceğiz."

"Siktir et," diyorum, kalkmaya çalışıyorum ama yüzüm buruşuyor, "yaralanmış olabilir ve yardıma ihtiyacı olabilir."

"Charlie," diyor babam usulca, "onu bulacağız."

"Bu arada," diyor Teğmen McCaffrey, "sizi hastaneye götürüp tedavi ettirsek iyi olur."

"Onu bulana kadar hiçbir yere gitmiyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Charlie." Büyükbabam şimdi yanıma çöküyor. "Bence gidip tedavi olmalısın, seni iyileştirdikten sonra buraya geri dönebilirsin."

"Hayır," diye çıkıştım ona, "Gitmiyorum."

"Sırtını ağaca dayayıp burada oturarak onun için hiçbir şey yapamazsın," diye gerekçelendiriyor. Haklı olmasından nefret ediyorum ama onu bırakmamın imkanı yok.

"Ben kalacağım," dedi bana. "Burada kalıp onlarla birlikte arayacağım ve sana söz veriyorum onu bulana kadar durmayacağım."

"Daha fazla güvenebileceğim başka kimse yok," diyor babam. "Bacağını alçıya almamız uzun sürmez," diye beni ikna etmeye çalışıyor, "sonra gelip aramaya yardım edebilirsin."

Büyükbabama baktım. "Bana söz ver."

"Seni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadım," diye doğruyu söylüyor, "ve şimdi de bunu yapmayacağım. Söz veriyorum aramaktan vazgeçmeyeceğim ve döndüğünde birlikte arayabiliriz."

Önce ikisine sonra da teğmene baktım. "Tamam, ben gidip halledeyim." Boğazımdaki yumru beyzbol topu gibi hissediyorum. "Ama ben buraya geri geleceğim."

Başını salladı. "Kulağa hoş geliyor." Sedyeyle koşarak gelen sağlık görevlisine el sallıyor.

Beni ambulansa bindirdiler ve babam da benimle geldi. Tansiyon aletini üzerime koydular. "Ne oldu lan?" diye sordu babam.

"Araba kullanıyorduk ve bir an için gözlerini kaçırdı. Sonra bildiğim tek şey havada uçtuğumuzdu." Yutkundum. "Uyandım ve baş aşağı duruyordum. Gösterge paneline yapışmıştım." Babam dirseklerini dizlerine koyuyor ve başını öne eğiyor. "Baba," diye sesleniyorum ve gözlerinde yaşlarla bana bakıyor.

"Seni kaybedebilirdim," diye mırıldanıyor sonunda. "Şu lanet kamyonu gördün mü?"

"Jennifer, o dışarıda bir yerde."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Onu bulacağız." Eli benimkini sıkıyor. "Onu bulacağız."

"Onu bulduğumuzda, onunla evleneceğim," diyorum ve bana bakıyor. "Eğer yapabilirsem bu gece onunla evleneceğim." Bana hiçbir şey söylemiyor. Sadece başını sallıyor çünkü ambulans duruyor ve kapılar açılıyor.

Sağlık görevlisi doktorla tansiyonum ve diğer Şeyler hakkında konuşmaya başladı. "Sadece bacağımı kontrol ettirmem gerekiyor," dedim, "sonra gideceğim."

"Seni kontrol ettirelim." Babama baktı. "Rntgene ihtiyacımız var." Beni koridorda götürüyorlar ve Waylon'ın babasının oğlunu aramak için odalara girip çıktığını görüyorum.

Beni rntgene götürdüler ve bacağımın iki yerden kırık olduğu ortaya ıktı. Doktor ameliyatla ilgili bir Şeyler söyledi. Başımı kaldırıp baktığımda bir saatten fazla zaman geçtiğini görüyorum ve yan tarafımdaki kesiği dikmek ve alıyı takmak için birini getirdiklerinde sanki beş gün geçmiş gibi hissediyorum.

Yatağın kenarında oturmuş, hemŐirenin yarayı kapatmasını beklerken başımı kaldırdığımda büyükbabamın kapıda durduğunu görüyorum. Doğruluyorum ve babam ayağa kalkıp yatağın yan tarafına geliyor. "Ne yapıyorsun burada?" diye sordum ama yüzündeki ifade ilk ipucum olmalıydı.

"Charlie," diyor adımı ve sesi boğuk çıkıyor.

"Onu buldun mu?" Yataktan atlamaya hazırım. Ayağımın acısına aldırmadan babamı tutup ayağa kalkıyorum. "Nerede o?" Belki onu içeri taŐıyorlardır diye omzunun üzerinden bakıyorum.

"Onu bulduk." İçeri girdi ve önümde durdu. Onu bulmuş olmalarının verdiği rahatlama o kadar büyük ki göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Aman Tanrım," diyorum gülümseyerek. "Nerede o?" Ona gitmeye hazırım.

"Charlie," diyor tekrar ve sesi düz. "ok zgnm." İŞte o zaman hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını anlıyorum. O zaman hissettiğim acının sonsuza kadar benimle kalacağını biliyorum. İŞte o zaman tüm hayallerimin paramparça olduğunu anlıyorum. İki kelime söylüyor ve sonra karanlık beni ele geçiriyor. "O gitti."

BÖLÜM 4

Sonbahar

SEKİZ YIL SONRA

I Önümdeki bilgisayar ekranına bakıyor, bir yandan kâğıttaki rakamları ekliyor, bir yandan da bilgisayarın yanında dumanı tüten sıcak kahvemi içiyorum. Kağıtların yanında telefonum çaldığında yere bakıyorum ve arayanın kardeşim Brady olduğunu görüyorum. "Size de iyi günler" diye cevap verirken yüzümü bir gülümseme kaplıyor. Bilgisayar ekranının üst kısmına baktığımda saatin biri biraz geçtiğini görüyorum.

Öğleden sonra.

"Hey," diye iç geçiriyor Brady. Sesi alçaktı ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. "Ne oldu?"

"Neyin var senin?" Ona hemen cevap verdim. "Çıplak dergiler almak için biriktirdiğin öğle yemeği paranı biri çalmış gibi konuşuyorsun." Bunun üzerine kıkırdıyor ve beni biraz olsun rahatlatıyor.

"Keşke bu da öyle bir sorun olsaydı," diyor ve ben kahve fincanını yavaşça yere bırakıyorum.

"Beni korkutuyorsun," diyorum yumuşak bir sesle, benim kadar eski olan ahşap masa sandalyesinde arkama yaslanarak. "Neler oluyor?"

"Hastanedeyim," diye cevap veriyor ve midem bir anda boğazıma düğümleniyor, "ve durum hiç iyi değil."

Boynumun arkası karıncalanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben baban," diyor ve vücudumdaki her bir hücre, buz gibi suyla yeniden doldurulmak üzere boşaltılıyormuş gibi hissediyor.

"Ne oldu?" Kendimi aşmamaya çalışıyorum ama yine de gözyaşlarım akıyor.

"Sana söylememi istemedi." Sadece bu cümle bile beni olduğum yerde durdurmalı. Babam tüm hayatım boyunca ya da en azından anılarımı oluşturabildiğim sürece benim dayanağım oldu. Annem ben bebekken vefat etti. Bir gün hastalandı ve ardından yirmi dokuz yaşında ölümcül olduğunu öğrendi. Bana sarılırken çekilmiş fotoğrafları var, sonsuza dek o sahnede donup kalmış. Asla hayatına devam etmedi, asla yeniden evlenmedi. Onun hayatı kardeşim, ben ve tabii ki büyük büyükbabamın yarattığı içki fabrikasıydı. "Az önce onkologla görüştük."

"Ne?" Kendimi tutamıyorum ve elim önümdeki masaya çarpıyor. "Onkolog," diye fısıldıyorum başım dönerken. İyi ki oturuyorum çünkü yere düşebilirdim ama bu sefer ayağa kalkmama yardım edecek babam yoktu.

"Dördüncü evrede ve ona fazla ömür biçmiyorlar." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken Brady'nin sesi çatlıyor. "Eve gelmen gerek."

"Elbette," diye kabul ediyorum hiç düşünmeden. Son altı yıldır eve gitmediğim gerçeğini unutun. O kasabaya bir daha asla adım atmayacağımı söylediğim gerçeğini unutuyorum. En iyi arkadaşımın ve erkek arkadaşımın benim yüzümden öldüğü gün hayatımın sona erdiği gerçeğini unutuyorum.

"Sana söylediğim için çok kızacak," diye paylaşıyor Brady ve sesindeki hüznle karışık ıstırapı duyabiliyorum.

"Çok kötü," diye cevap veriyorum, onun için güçlü olmaya çalışarak. Altı yıl önce çekip gittiğimde her şey Brady ve babamın üzerine kaldı. Viski üretiminin yanı sıra barı da devralmaya yardım etmemiz planlanmıştı, ama şimdi hepsi Brady'nin. "Elimden geldiğince çabuk oraya geleceğim."

"Kulağa hoş geliyor." Sesindeki yorgunluğu duyabiliyorum ve ona yardım etmediğim için duyduğum suçluluk, ruhumdaki suçluluk duygusunu daha da artırıyor. "Ayrıntılar için beni ara."

"Olur." Mildred'in yüzünde bana bakar bakmaz kaybolan bir gülümsemeyle odaya girdiğini gördüğümde başımı kaldırıyorum. "Seni seviyorum." O meşum geceden sonra, son sekiz yıldır yaptığım bir şey bu. Ona onu sevdiğimi söylemeden telefonu asla kapatmam.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyor ve elim yavaşça kulağımdan inip telefonu masanın üzerine koyarken bağlantıyı kesiyor. Gözlerim trans halinde telefonda.

"Hey." Mildred sandalyemin yanına geliyor ve yanına çömeliyor. Beyaz saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve muhtemelen bir kurdeleyle bağlanmış bir at kuyruğu şeklinde ensesinde geriye doğru toplanmış. Bu onun saç stiliyle aynı.

son kırk yıldır vardı. Sıcak ela gözleri beni izliyor. "Ne oldu?"

"O benim babam." Kelimeler ağzımdan alçak bir tonda çıkıyor. Elini benimkinin üzerine koydu. "Durumu iyi değil."

"Ah, tatlım." Sesi nezaket doluydu. Altı yıl önce buraya taşındığımda edindiğim ilk arkadaşım. Kasabadan arabayla geçtim ve işletmecisi çok tatlı bir adam olan yerel motelde birkaç gece kaldım. Nereye ait olduğumu bilmiyordum ama burada, hiçliğin ortasında kimsenin beni tanımadığını biliyordum. Kimse hikayemi bilmiyordu. Kimse bana nefretle, öfkeyle ya da acıyarak bakmıyordu. Ben sadece Autumn'dum, kasabadaki yeni kız. Bir gün üçe çıktı ve dördüncü gün, yerel lokantada bir parça turta yerken Mildred içeri girdi. Dar kot pantolonu ve dar bluzuyla kendine güveni tamdı ve gümüş rengi saçları beni bir anda ikiye katladı. Doğruyu söylemek gerekirse, onun yaşındayken onun vücuduna sahip olsaydım, muhtemelen ben de aynı şekilde giyinirdim. Yanımdaki tabureye oturdu ve konuşmaya başladık. Kasabadaki yerel barı işletiyordu ve bir garson eksikliği vardı, ben de neden olmasın diye düşündüm. Şimdi, altı yıl sonra, defterlerini tutarak ve yoğun günlerde burada yan yana çalışarak işletmesine yardımcı oluyorum. O benim için bir anne figürüne en yakın şey.

"Eve gitmeliyim." Sadece bu düşünce bile kusma isteği uyandırıyor. Geçtiğimiz altı yıl boyunca hiç eve gitme isteği duymadım. Her gece yatmadan önce evimi düşünüyor muyum? Evet. İyi bir anı mı? Hayır. Kâbuslar bundan oluşur. Hayatta nefes alıp vermemin ve aslında yaşamamamın sebebi bu. Gerçekte, sekiz yıl önce öldüm. O gece durmayan tek şey kalbim. Diğer her şey durdu.

"O şeytanlarla yüzleşme zamanı." Gözlerim tekrar onunkilere kayd. Yakın olmamıza rağmen kaza hakkında hiçbir fikri yoktu ve ben de ona söylemeyecektim. Onun için ben sadece Autumn'dum, bu küçük kasabada dolaşan ve kalan kayıp kız. Beni ben olduğum için sevdi, gülümsemek zorunda olduğu için gülümseyen Sonbahar. Gülen ve sonra güldüğüm için büyük bir suçluluk hisseden Sonbahar. Her sabah midesinde yanan bir delikle uyanan ve kalbinin onu bu ıstıraptan ne zaman kurtaracağını merak eden Sonbahar. "Bir şeylerden kaçtığını biliyordum. Sen bir insan kabuğusun." Elimi sıktı. "Kaçmayı bırak." Bana hüznü bir gülümseme veriyor. "İnan bana, ben de kaçtım ve keşke kaçmasaydım." Onun sırları olduğunu biliyordum; o da benim sırlarım olduğunu biliyordu. Sanırım bu yüzden birbirimize bağlandık. İkimiz de bu sırları kalbimize o kadar yakın tutuyoruz ki kimsenin içeri girmesine izin vermeyeceğiz.

"Geri döneceğim," diyorum ona, "o yüzden benim yerime geçeceğini düşünme." Burası artık benim evim, istediğim tek ev.

"Senin yerini asla dolduramam." Ayağa kalktı ve sekiz yıl önce yirmi yedi dikiş atılan başımın yan tarafını öptü. Yaralarımın en küçüğüdü.

Önümdeki kâğıtlara bakarak derin bir nefes alıyorum. "Bunu bitireceğim ve sonra düzenlemelerimi yapacağım," diyorum ve o başını sallıyor.

"Hayır, yapmayacaksın." Masadan kâğıtları aldı. "Yukarı çıkacaksın, eşyalarını toplayacaksın ve babana gideceksin." Başımı yana eğiyorum.

"Kaba olmak sana göre değil." Ona gülmemeye çalışıyorum ama ters ters bakarken elimde değil.

"Sopayı getirmemi ister misin?" Biri bir şey yaparsa diye barın arkasında tuttuğu beyzbol sopasından bahsediyor ve kendini savunmak zorunda kalıyor. Aynı zamanda kadın olan bir bar sahibi olmak zordur. Herkesin onunla uğraşmaması gerektiğini bildiğinden emin oluyor.

"İyi, ben gidiyorum." Sandalyeden kalktım. "Döndüğümde, o sandalye için bir minder getireceğim."

"Hmm." Başını sallıyor. "Eğer seni geri götürürsem."

Elimde olmadan başımı arkaya atıp gülüyorum ve ellerimi çırpıyorum. "Beni seviyorsun."

"Aşk güçlü bir kelime, kızım." Kızım dediğinde yumuşuyor. "Şimdi buradan çık ve babana git." Gözleri yaşlarla doluyor. "İhtiyacın olursa beni ara, gelirim."

"Eğer ortaya çıkarsan çok kızacak," diyorum ona. "Maço olduğunu düşünmeni istiyor."

Şimdi gülme sırası Mildred'de. "Olabildiğince maço biri." Başını sallıyor. Yıllar boyunca beni ziyarete geldi ve Mildred'le her zaman birbirlerini geçmeye çalıştılar. Hatta içki içmeye kadar... Mildred'den 100 kilo fazla olduğu için o kazanırdı.

Ofisten çıkıp yan kapıyı açarak barın üstündeki stüdyo daireme çıkan ahşap merdivene yöneliyorum. Kendimi içeri bırakıyorum, yatağa gidip üzerine oturuyorum. "Bunu yapabilirsin," diyorum kendime. "Başka seçeneğin yok." Tek taraflı bir konuşma yaparken bacaklarım aşağı yukarı hareket ediyor. "Kalk ve git." Ellerimi yatağın kenarına koyup ayağa kalkıyorum. "Bunu yapmak zorundayım."

On iki saat sonra, kasaba tabelasının önünden geçiyorum, korku ellerimi direksiyona öyle sert ve hızlı bir şekilde bastırıyor ki. Kalbim anormal bir şekilde hızlanıyor ve kendimi bir maratону tamamlamış gibi hissediyorum. Yükselen safrayı yutmaya çalışırken göğsüm yükselip alçalıyor. Derin bir nefes alıp veriyorum, sonra ağzımdan nefes alıyorum, radyo o kadar yumuşak çalıyor ki nefesim onu bastırıyor.

Ağaçların içlerindeki canavarları saklıyormuş gibi görüldüğü yolda ilerlerken karanlık neredeyse katlanılamayacak kadar fazla. Beş saat önce durmalı ve yolculuğuma yarın devam etmeliydim ama sorun olmayacağını düşündüm. Ama olmadı. Artık asla ama asla gece araba kullanmıyorum. Bu yüzden çalıştığım barın üst katında oturuyorum. Hatıralar çok canlı, panik atak ise dayanılamayacak kadar güçlü. Bu son olduğunda kenara çektim ve yolun kenarında uyudum. O günden sonra sadece ve sadece gün ışığında araba kullandım. Bazen hava kararmaya başladığında sorun olmuyordu ama gece olur olmaz araba kullanmıyordum.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki bir daha asla gitmek istemediğim yolda ilerlediğimi fark etmiyorum bile. O kadar düşünceler içindeyim ki yüzümden akan gözyaşlarını fark etmiyorum. O kadar düşünceler içindeyim ki kaza yerinde olduğumu bile fark etmiyorum.

Arabayı hayatımın değiştiği yolun kenarında durduruyorum. Arabayı park edip yolun karşısındaki, kamyonun ormana daha da girmesini engelleyen ağaca bakıyorum. Kapıyı açıp önce bir ayağımı sonra diğerini dışarı atarken ellerim titriyor. Yola üç adım atıyorum ve etrafıma bakıyorum. O geceye dair anılar hızla geri geliyor ve diğer araçların nerede olduğunu görüyorum. Yol ayaklarımın altında dönüyormuş gibi hissediyorum, ya da belki de ayaklarımı bir daire içinde hareket ettiriyorum, sanki kafamın içinde tekrar tekrar izliyormuşum gibi.

Ayaklarım ağaca doğru ilerliyor, gece sessiz, bir circır böceği bile ses çıkarmıyor. Yoldan çimenlere doğru adım attığımda, ağacın hemen yanına dikilmiş beyaz tahta haçı göreceğim kadar yaklaştığımda sanki dünya durmuş gibi. Etrafında yeşil bir çelenk asılı. Elim ağzıma götürüyorum, hasta olacağımı düşünüyorum. Dalların kırılma sesini duyduğum anda gözlerimi kapatıyorum. Başım yana doğru uçuyor ve onun karanlığın içinden çıktığını görüyorum. "Burada ne halt ediyorsun?" Sesindeki zehir yine nefesimi kesiyor. Bir saniye durup ona bakıyorum. Sekiz yıl hepimizi değiştirdi, ama Charlie neredeyse aynı görünüyor, perili yüzü dışında.

Gözleri. Sanki spor yapıyormuş gibi daha iri bir vücudu var ve yüzündeki tüyler onu daha sert gösteriyor.

Hata yok; Charlie Barnes o gece olanlardan beni sorumlu tutuyor. Bildiği kadarıyla, tek sorumlu o değil. "Merhaba, Charlie."

BÖLÜM 5

Charlie

I Gözlerimin bana oyun oynadığını düşündüm. Bu ilk kez olmuyor, özellikle de ben buradayken. Sırtımı ağaca yaslamış otururken, ellerim soğuk ve ıslak zeminde sanki ona dokunabilecekmişim gibi. Onu buldukları yerde, hayatını kaybettiği yerde. Haftada birkaç kez gelip oturduğum yer. Eskiden her gündü, ama şimdi burada ya da mezarının başında olmak arasında gidip geliyorum. Karanlıkta arabasından inişini ve hayatlarımızın değiştiği yola ç ı k ı ş ı n ı izledim, ayakları onu bir çemberin içinde dolaştırıyordu, muhtemelen o geceki dehşeti yeniden yaşıyordu. O bana doğru yürürken karanlıkta ağacın kabuğundan yukarı doğru kaydım. Hayatımın değiştiği sahneye doğru.

Şu anki cehennem çukuru.

Diktiğim beyaz tahta haçın ve her ay yerine koyduğum çelengin bulunduğu yere doğru adım attığını gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Burada karanlığın içinde durmuş, tüm bunları durdurabilecek kadına bakarken bedenim gergin ve öfkeden **y a n ı y o r** gibi. Tek bir sözülle beş kişinin daha hayatını değiştirebilecek olan kadına. Bencil, işte bu o ve vücudundaki her bir kemikten nefret ediyorum. Gecenin sessizliği neredeyse sağır edici.

Önde dururken kısa sarı saçlarının bir o yana bir bu yana hareket edişini izliyorum. Kendime engel olamıyorum, umurumda da değil. "Burada ne halt ediyorsun?" Sesimin sertliği içimde hissettiklerimden daha uysal. Bu kadına duyduğum nefret ruhumu besliyor. Dünyadan nefret ediyorum. Bana çektirdiği acı için tüm dünyadan nefret ediyorum.

Her gün birlikte yürüyorum. Ama kimseden Sonbahar'dan nefret ettiğim kadar nefret etmiyorum.

Vücudu titriyor gibi görünüyor, sanki kar fırtınasında ceketsiz dışarıdaymış gibi. "Merhaba Charlie," diyor usulca.

"Sana bir soru sordum," diye homurdanıyorum, bir yandan kibar olmaya çalıştığını görmezden gelirken bir yandan da yüzünde akan gözyaşlarını izliyorum, sahip olmaya hakkı olmayan gözyaşları. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Babam hasta." Sesi kırık çıktı. "Burada fazla kalmayacağım." Vücudunun daha da titremesini, kollarının karnını sarmasını izliyorum. Onu son gördüğümünden bu yana geçen altı yılda çok değişmiş; bir deri bir kemik kalmış gibi görünüyor.

Yüzü hayalet gibi. "Eve geliyorsun ve ilk geldiğin yer burası mı oluyor?" Tiksintiyle söylüyorum.

"Yapmamalıydım." Başını iki yana sallıyor, elini kaldırıp yüzünden akan yaşları siliyor.

"Evet, haklısın. Yapmamalıydın," diye çıkışıyorum ona. "Umalım da bu seni son görüşüm olsun." Tepkisini görecektik kadar uzun süre burada durmadım. Onun yerine dönüp karanlığa, öldüğü ağacın yanından geçip sekiz yıl sonra gözlerim kapalı bulabildiğim patikaya doğru yürüyorum.

Uzaktan bir araba kapısının kapandığını duyuyorum ve o olduğunu anlıyorum. Gece yarısı olduğu için o olmalı. Onu gördüğümde yanımdan geçen bir arabanın sesi beni yana çeviriyor. Evime geri yürümem kırk beş dakika sürüyor. Sık ormandan açıklığa çıktığımda, ahırın yanından geçip doğruca dört yıl önce taşındığım eve yürüyorum. Araziyi satın aldığımızda bir ana evle birlikte gelmişti ama dökülüyordu. Bu yüzden ailem yavaş yavaş yeniledi ve bittiğinde gelip buraya taşınmama yardım ettiler.

Ailem Jennifer'la paylaştığım evde boğuluşumu izlerken kendinden geçmişti. Jennifer'a ait hiçbir şeye dokunmamıştım. Kıyafetleri hala benimkilerle birlikte dolapta asılıydı. Kıyafetleri hala çekmecelerde katlanmıştı. Bıraktığı her şey hala dışarıda, dokunulmamış haldeydi. Jennifer'la paylaştığımız evden taşınmayı hiç istememiştim ama pes ettim. Onlarla her gün kavga etmekten daha kolaydı. Kendimin bir kabuğuydum. Hâlâ kendimin bir kabuğuyum. Sadece artık bunu herkesten nasıl saklayacağımı öğrendim.

Arka merdivenlerden çıkıp sürgülü kapıya gidiyorum. Kolu tutup çekerek açtığımda, klimadan gelen soğuk havanın tam bana çarptığını hissediyorum

uzakta. Mutfağa gitmeden önce küçük paspasın üzerinde botlarımı tekmeliyorum. Doğruca buzdolabının üzerindeki dolaba gidiyor, kanepeye gitmeden önce yarısı dolu viski şişesini alıyorum. Oturuyorum ve şişeyi sehpanın üzerine koyuyorum. Kapağını çevirerek odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve şişeyi ağzıma götürüp kehribar rengi sıvıdan büyük bir yudum almadan önce köşede bir yere düşmesini izliyorum. Akşam yemeğinden sonra yürüyüşe çıkmadan önce biraz içtiğim için yanma artık neredeyse yok.

"Lanet olsun." Başımı sallıyorum, bir nefes daha çekip kanepenin minderlerine oturmadan önce zihnimde Autumn'u görüyorum. Jennifer bir metre toprağın altında çürürken o orada canlı bir şekilde duruyor, nefes alıyordu. Gözlerinin bakışını görmezden geliyorum, en az benimkiler kadar, hatta daha fazla perili. Jennifer'ın onu suçlamamı istemeyeceğini görmezden geliyorum. Kehribar rengi sıvıdan bir yudum daha alırken tüm bunları görmezden geliyorum. Gözlerim sehpanın ortasında duran, Jennifer'la tanıştığımız ilk geceden kalma, yanında durduğum ve kolumu omzuna doladığım kareye gidiyor. Onunla evlenmemiş olmanın pişmanlığını her gün içimde taşıyorum. Onu sonsuza dek benim yapmamak her zaman en büyük hatam olacak.

Resme baktığımda kalbim her zamanki baskıyı hissediyor, ardından yavaş yavaş keder geliyor. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatmadan önce uzun bir nefes daha çekiyorum ve hayatımın sona erdiği güne geri dönüyorum.

O hastane odasında büyükbabama bakıyordum. Yüzündeki soğukkanlı ifade, kalbimde zaten bildiğimi düşündüğüm ama henüz aklımda olmayan şeyi söylüyordu. "O öldü." Bu sözler beni dizlerimin üzerinde durdurdu ve yemin ederim bir dakikalığına bayıldım. İki güçlü kolun beni kaldırıp yatağa yatırdığını hissedene kadar tek gördüğüm karanlıktı.

Karanlıktan çıktım. "Hayır!" İnançsızlıkla başımı salladım. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," diye tekrar tekrar söyledim. "Yalan söylüyorsun," diye tısladım ona. "Yalan söylüyorsun. O gitmedi." Babama baktım, bana bunun doğru olmadığını söylemesini istiyordum. Ama gözlerinden, bana bakışından bana yalan söylemediğini anlayabiliyordum.

"Çok, çok özür dilerim." Sesi, o anda ruhum ne kadar kırılmışsa o kadar kırılmıştı. Sanki yarım, lanet olsun, tüm benliğim onunla birlikte gitmişti. Sanki bir parçam sonsuza dek kaybolacaktı.

"Ona gitmem gerek." Yataktan kalkmak için döndüm. "Gidip onunla birlikte olmalıyım."

"Yapamazsın." Büyükbabam yatağın yanına, babamın yanına geldi.

"Kordon altına alındı; kimse içeri giremez." Bu sözleri söyledi ve o anda ondan nefret ettiğimi düşündüm. Bana bunu söylediği için ondan nefret ediyordum.

"Neredeydi o?" Sesim de kalbim gibi ölüydü.

Büyükbabam babama baktı, bana söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi. Babam, "Sen söyleyene kadar durmayacak," diye büyükbabama iletti.

"Pencereden dışarı uçu. Çarpmanın etkisiyle öldü." Bu sözleri söylediğinde tek bildiğim yana dönmek zorunda kaldığım ve her yere kustuğumdu.

"Kahretsin," dedi büyükbabam birini çağırmak için odadan çıkarken. Hemşire geri geldi ve gelip temizlemesi için birini çağırdı.

Babam bana içecek bir şeyler getirmeye gittiğinde tek yapabildiğim krem rengi duvara bakmaktı. "Nerede o?"

"Adli tabibe gönderilecek," diye mırıldandı usulca. "Bir otopsi yapılacak."

"Peki ya diğerleri?" Dürüst olmak gerekirse umurumda olmasa da sordum. O anda, ben de dahil olmak üzere herkesin ölmesini diledim.

"Waylon da başaramadı," dedi büyükbabam ve başımı yatağa yaslayıp gözlerimi kapattım, bir daha asla uyanmak istemiyordum. Ama ne yazık ki uyandım.

Her gün alarm çalıyor ve her kim dinliyorsa nedenini sormak zorunda kalıyorum. Neden beni burada tutuyorlar? Gözlerim tekrar açılıyor, viskiden bir yudum daha alırken karanlığı içime çekiyorum, hemen ardından kalkıp yatak odasına gidiyorum. Şişeyi komodinin üzerine koyup yatağın örtüsüne uzanıyorum.

Tavana bakıyorum. "Seni özlüyorum," diyorum boş odaya, "her lanet gün." Gözlerim kapanıyor. "Keşke burada olsaydın," diye mırıldanıyorum gözlerim ağırlaşıırken. "Keşke orada olsaydım." Karanlık beni almadan önce söylediğim son sözler bunlar.

Yan taraftan alarm çaldığında beş dakika geçmiş gibi hissediyorum. Elimi uzatıp hareket ettiriyorum ve viski şişesini yere düşürüyorum. Her yere saçıldı. Dirseğimin üzerinde ayağa kalkıp etrafı cam kırıklarıyla dolu kehribar rengi sıvıya bakıyorum. "İşte bu bir uyanış," diyorum ve yatağın diğer tarafına geçip bir çift ayakkabı aldıktan sonra süpürgeyi almaya gidiyorum. Camları süpürüyorum. Temizlemeyi bitirirken, "İyi b i r alkolü boşa harcamışım," diye mırıldanıyorum. Yatağın başucundaki masaya bakıyorum.

Jennifer'ın resmi. "Günaydın bebeğim," diye selamlıyorum onu, sonra dönüp duşa giriyorum.

Otuz dakika sonra, dumanı tüten sıcak sade kahvemi kaptığım gibi arka kapıdan çıkıyorum. Merdivenlerden inip arka bahçeye doğru yürürken botlarımı giydiğimde saçlarım duştan dolayı hâlâ ıslaktı. Yan tarafa bakıyorum, güneş yavaş yavaş doğuyor.

Aletleri sakladığımız kulübenin hemen yanına park etmiş iki siyah kamyonetin yanından geçip bahçenin uzak köşesindeki kırmızı ahıra doğru yürüyorum. Ahırın ortasındaki ofis binasına doğru ilerliyorum. Cam kapıyı açıp ışıkları yaktıktan sonra resepsiyon masasının önünden geçerek ofisime doğru ilerliyorum. "Güne başlama zamanı." Sandalyemi çekiyorum. "Ölüme daha yakın olduğum bir gün daha."

BÖLÜM 6

Sonbahar

T çalan zillerin yumuşak sesi yorgandan uzanıp kapatmama neden oldu. Zaten uyuyor da değildim. Yan tarafa dönüp telefonumu aldım ve kolum tekrar y o r g a n ı n altına girmeden önce kapattım. Kazadan birkaç gün sonra babamla birlikte tekrar taşındığım odaya bakıyorum. Sekiz yıldan uzun bir süredir bu odaya girmemiştım, sekiz yıl ve bu odada hiçbir şey değişmemiştı. Annemin büyüdüğü ve ailesi öldüğünde bize miras kalan ev. Brady bu evle hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu, çünkü bu evi ne kadar çok sevdiğimi biliyordu, bu yüzden on sekiz yaşına girer girmez buraya taşınmamı umursamadı. Waylon'un nefret ettiğı bir evdi çünkü on beş yatak odası olmayan bir evde oturmak ona göre değildi. Ondan nefret etmem için başka bir sebep daha vardı ama onun yerine sadece görmezden geldi.

Diğer tarafıma dönerek pencereye bakıyorum. Gün ışığı odanın içine süzülürken perde açık. Bedenim önden ve arkadan bir Mack kamyonuyla ezilmiş gibi hissediyor. Birkaç kez göz kırptıyorum, pencereden başka bir yere bakmıyorum, ta ki derin bir nefes alıp yorganı üzerimden atıp yataktan çıkana kadar. Yatağın alt kısmında duran uzun kazağa uzanırken serin hava beni ürpertiyor. Onu üzerime sararak kendime bir fincan kahve yapmak için mutfığa gidiyorum.

Kiler dolabına doğru yürürken kardeşimin en azından kahve yapmak için bir şeyler almak üzere dışarı çıktığını görüyorum. Kendime bir fincan doldurmadan önce bir fincan kahve hazırlamak için kuruyorum, onu alıyorum ve arka kapıya doğru yürüyorum,

çekerek açıyor ve arka güvertede durmadan önce fırtına kapısını itiyorum. On yıl önce burası bana miras kaldığında babamın benim için kurduğu salıncak ılık esintiyle hafifçe sallanıyor. Yürüyüp salıncağa oturmak yerine, basamaklara doğru yürüyorum ve en üsttekine oturup tarlaya bakıyorum. Sıcak sade kahvemden bir yudum alırken kuş cıvıltıları sabah havasını dolduruyor. Aklım dün geceye ve bir daha asla görmek istemediğim kişiyle yüz yüze gelmeme gidiyor. Bu bir ironi miydi yoksa belki de karmaydı? Her neyse, Charlie'nin altı yıldır hiç değişmediğini gördüm.

Yani, görünüşü kesinlikle değişti. Her zaman yakışıklıydı ve nefret kesinlikle bunu karartmadı. Yıllar önce yaptığımız son konuşmanın sözleri zihnimi dolduruyor. Aynı zamanda bu evde kaldığım son geceydi, ondan sonra, şehri terk etmeden hemen önce babamın yanına taşındım.

"Sarhoş olduğunu biliyordun lan!" diye kükredi yüzüme; yüzü acı ve nefretle doluydu. Gözleri öfke doluydu. Kapımı çaldığında da saat sabahın biriydi ve ödümü koparmıştı. "Bunu sen yaptın." Yüzü bana doğru ilerledi. "Onu durdurabilirdin."

"Denedim," dedim sonunda, "anahtarları bana vermesini sağlamaya çalıştım."

"Yeterince çabalamadın." Sözleri, derinizin altına giren küçük cam parçaları gibi içimi kesti. "O mezarda onunla birlikte cehennemde çürüyen sen olmalıydın." Bana söylediği son şey buydu, sonra arkasını döndü ve gecenin karanlığında bir hırsız gibi ormana doğru tökezledi. Bacaklarım altımdan çekildi ve gün ışıyana kadar orada bir o yana bir bu yana sallanarak oturdum.

Kahvemden bir yudum alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve son gözyaşımı da kırptırıyorum. Eve dönmenin tüm bunları geri getireceğini biliyordum. Sadece bunun için yeterince güçlü olacağımı umuyordum.

Kalkıp telefonumun çaldığı içeri girmeden önce kahvemi bitiriyorum. Fincanı lavaboya koyuyorum, telefona koşmuyorum. Yatak odasına geri döndüğümde telefon çalmayı kesiyor. Telefonu elime aldığımda kardeşimin aradığını görüyorum.

Tam onu geri arayacaktım ki bana bir mesaj gönderdi:

Sadece kontrol ediyorum. Uyandığında beni ara.

Telefonun hoparlörünü açıp onu geri aradım. "Hey," diyor telefonu açt ı ğ ı n d a , "seni uyandırdım mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, yastıkları toplayıp yatağın ayakucuna atarken. "Ayaktaydım ve onların yanındaydım."

"Dün gece çok geç geldin," diye hatırlatıyor bana, "uyumalıydın içeri."

Charlie'yle karşılaştığımı söylemekten kaçınarak, "Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. O da Babamla yeterince meşgul. Benim ve nasıl olduğum hakkında endişelenmesine gerek yok. "Duşa girip biraz çörek almayı ve babama sürpriz yapmayı planlıyordum."

"Sence bu ne zaman olacak?" diye soruyor bana. "Çünkü kıcıma tekmeyi basmak isteyecek ve bunu yaparken ondan uzakta olmayı tercih ederim."

Ona gülüyorum. "Yaklaşık bir saat içinde. Hâlâ hastanede mi?"

Gülme sırası Brady'de. "Sence o inatçı adam orada olması gerekmesi hastanede kalır mıydı? Hemşireye söylediği söz şuydu: 'Bütün bunları kendi lanet evimde yatarak da yapabilirim.'" Yastıkları alıp tekrar yatak başlığına koyuyorum.

"Kulağa doğru geliyor," diyorum, "muhtemelen burada olduğum için kıcıma tekmeyi basacak." "K o n u ş m a m ı z gereken daha çok şey var," diyor ve ben oturuyorum

Aşağı. "İşin bitince bara uğramaya ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor." Gözlerimi kapatıyorum. "Ses tonunu beğenmediğimi de belirtmek isterim."

"Not edildi, küçük kardeşim," diye karşılık veriyor usulca. "Sonra görüşürüz."

"Seni seviyorum," diyorum bitirme düğmesine basmadan önce, sonra kalkıp duşa giriyorum. Omuz hizasındaki saçlarımı ellerimle kabartmadan önce tarıyorum. Her zaman uzun saçlarım vardı ama artık omuzlarımdan daha uzun olmasına izin vermiyorum.

İçimi dolduran korku, açıklayamadığım ya da kelimelere dökemediğim bir şey. Dizleri delikli açık mavi kot pantolonumu üzerime geçirdikten sonra, tam kotun bel kısmına oturan ve karnımı birazcık gösteren gri atletimi alıyorum. Siyah çantamı kapıp beyaz spor ayakkabılarımı giymeden önce gri kazağımı alıp giyiyorum.

Ön kapıdan çıkıp arabama doğru yürüyorum, kapıyı açıp direksiyona geçtiğimde ellerim titriyor. "Her şey yoluna girecek," diyorum kendime. "Olabilecek en kötü şey zaten oldu."

Tanıdık yollardan ilerleyerek Ana Cadde'ye dönüyorum ve hayatımda tattığım en iyi şekerli çörekleri yapan küçük kafeye doğru ilerliyorum. Caddeye park ediyorum, arabadan iniyorum ve

kapıyı kapatıyorum. Etrafıma baktığımda insanların çoktan bana baktığını görüyorum. Bir kadın başını çevirip iki kez bakıyor, burada olmam karşısında ağzı bir karış açık kalıyor.

Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum; şimdiye kadar alışmış olmalıydım. Ayrılmadan önce tam iki yıl boyunca buna katlanmak zorunda kaldım. Parmakla göstermeler, odaya girer girmez fısıldaşmalar, herkes kazanana kadar küçümseyici yorumlar ve açıklamalar ve ben de toparlanıp ayrıldım.

Fırının kapısını çekip açtığımda, şekerli güzelliklerin kokusuyla hemen saldırıya uğruyorum ve ağzım sulanıyor. Tezgâhın arkasındaki Maddie adındaki kadın bir tepsiyi vitrine yerleştirirken başını kaldırıp bakıyor. "Şey, ben olacağım." Ellerini önlüğüne siliyor. "Bu Autumn Thatcher değil mi?" Bana gülümsüyor. "Gözlerimi kamaştırıyorsun."

"Merhaba, Bayan Maddie." Ellerimin ve sesimin titrediği gerçeğini gizlemeye çalışarak tezgâha doğru yürüyorum.

"Bir deri bir kemik kalmışsın." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bulunduğun yerde seni beslemiyorlar." Sesinde ve gözlerinde endişe var.

Gülüyorum. "Ev yemeği gibisi yok sanırım," diyorum ona. "Bir kutu çörek alabilir miyim?" Kutuya bakıyorum. "Yarısı şekerli, yarısı pudralı."

"Elbette, küçük hanım." Doldurmak için bir kutu alıyor ve arkamdan gelen zil sesi kapıyı birinin açtığını gösteriyor. Ellerim anında titremeye başlıyor, acaba tanıdığım biri mi diye merak ediyorum. Yani, burası küçük bir kasaba. Asıl soru, kim olacak?

Boynum ısınıyor ama Maddie'nin bana mavi-beyaz kutuyu uzatmasını beklerken başımı çevirip arkama bakmıyorum. Tutarı hesaplıyor ve ben de ona ödüyorum. Başımı eğiyorum ve sırada bekleyen iki kişinin yanından geçiyorum. Şanslıyım ki beni tanıyan biri değil. Göğsüm sıkışıyor, nefes almak gittikçe zorlaşıyor. Arabama doğru aceleyle ilerlerken artık nefesim küçük küçük geliyor. Arabaya bindiğimde, ellerimi direksiyona koymadan önce çörekleri yanımdaki koltuğa bırakıyorum. Nefesime odaklanmaya çalışırken başım öne düşüyor, panik atağın ortasında olduğumu biliyorum. Şehirden ayrıldığımdan beri altı yıldır panik atak geçirmemiştim.

Gözlerimi kapatıp ona ve sonra yirmiye kadar sayıyorum. Ancak yüze geldiğimde kendimi biraz olsun daha iyi hissediyorum. Arabayı çalıştırıp ailemin evine doğru yola çıkıyorum. Sokak söğüt ağaçlarıyla kaplı ve yolda ilerlerken içimi bir huzur kaplıyor. Sanki hiçbir şey bana zarar veremezmiş ve burada olmam sorun değilmiş gibi.

Çörek kutusunu almadan önce garaj yoluna girip babamın kamyonetinin arkasına park ediyorum. Fırtına kapısının çarparak kapandığını duyduğumda bir ayağımı kapıdan dışarı atmıştım. "Tanrı aşkına burada ne işin var?" Sesi kocaman bir kucaklama gibi geliyor ve kendimi yıkılmaktan alıkoymak için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Bunun yerine ona dönüyorum ve gözyaşlarımla karışık olsa da yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Tek kızını böyle mi karşılıyorsun?" Büyüdüğüm eve çıkan dört basamağı çıkarken ona soruyorum, solgun görünmesini ve onu son gördüğümünden beri yaklaşık otuz kilo vermiş olmasını görmezden gelerek. "Özellikle de çöreklerle geldiğimde."

Kutuyu elimden alıp yere koyduktan sonra beni kocaman bir ayı gibi kucaklıyor. İliklerime kadar hissettiğim bir sarılma. Ne olursa olsun her şeyin yoluna gireceğini bildiğin bir sarılma. O ana kadar özlediğimi ve ihtiyaç duyduğumu bilmediğim bir sarılma. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor kulağıma, ama kolları etrafımdan hiç ayrılmıyor. "Kardeşin mi aradı seni?" Kollarında aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyorum. "Onun kıcını tekmeleyeceğim."

"Kıcını tekmeleyeceğim" -kucaklamasından kurtuluyorum ve çörek kutusunu almak için eğiliyorum- "buradan Timbaktu'ya kadar." Gri gözlerinin içine bakıyorum. "Neden bana söylemedin?" Yumuşakça soruyorum ve derin bir nefes alıyor.

"Neyi değiştirecekti?"

"Birincisi, senin için burada olurdum," diye çıkıştım.

"Bebeğim, buradan kaçtın çünkü bu seni öldürüyordu." Büyük ve güçlü elini yüzüme koydu. "Seni buraya geri getirmeye çalışacağımı mı sanıyordun?" Başını sallıyor. "Bunu yapmamın imkanı yok."

"Senin için burada olmayacağım diye bir şey yok," diyorum ona, en az onun kadar inatçı bir şekilde, "ve bana söylemediğin için sana kızmayacağım da." Kaşlarını kaldırıyorum. "Ama bu kutuyu yere koyduğun için kızgıyım." Çörek kutusunu kaldırıyorum. "Ya mahvolursa?"

Kıkırdıyor. "Hadi seni içeri götürelim ve çöreğinin yanına bir bardak süt alalım."

"Baba, ben artık on yaşında değilim." Onunla birlikte eve doğru yürümek için dönüyorum. Ev gibi kokuyor ve itiraf ediyorum, özlediğim gerçeğini gömdüm. Burada olmak istediğim ama bunu hak etmediğim gerçeğini gömdüm. Her şeyi gömdüm ve şimdi kapı açık olduğu için tüm gücüyle geri geliyor. Kapıyı ne kadar çabuk ya da ne kadar hızlı kapatmaya çalışırsam çalışayım, baskı benden daha güçlü. Anılar o kadar hızlı ve çabuk geliyor ki durduramıyorum.

"Ne kadar kalacaksın?" diye soruyor ve ben bir sandalye çekip otururken iki bardak alıp ikisine de süt doldurmaya gidiyor.

"İhtiyacım olduğu sürece." Kelimeler ağzımdan ikimizi de şaşırtarak çıktı. Aslında bu haftayı ve daha sonra gerektiğinde geri dönmeyi düşünüyordum ama burada olmak, babamı görmek, burada olmam gerekiyor. Burada olacağım.

Tam bir şey söyleyecekti ki fırtına kapısı açıldı ve sonra çarparak kapandı. Baktığımda Brady'nin eve girdiğini görüyorum. "Beni avlayacağını düşündüm" -ellerini kalçalarına koymuş, ona ters ters bakan babama bakıyor- "bu yüzden ikimizi de zaman ve enerjiden kurtardım." Alt dudağımı ısııyorum. "Ayrıca, çörek aldığını duydum." Bana yandan sarılmak için eğiliyor ve başımın üstünü öpüyor.

Babam bir bardak daha çıkarırken o da yanımdaki sandalyeyi çekiyor. "Peki ne hakkında konuşuyoruz?"

"Şehirde ne kadar kalacağım?" diye sorduğumda önce bana sonra da babama baktı.

"Peki o zaman," diyor kutuyu açarak, "şimdi Thatcher's ve Sweet Southern Country Whiskey hakkında konuşmak için iyi bir zaman." Bir ona bakıyorum, bir de elinde iki bardak sütle masaya geri dönen ve kendi sütünü almak için geri dönmeden önce onları önümüze koyan babama.

"Ne olmuş onlara?" Yirmili yıllardan beri ailemize ait olan içki fabrikasını soruyorum. Büyük büyükbabam kendi viskisini yapar ve arabasının bagajında satardı. İçki yasağı sona erdiğinde, Sweet Southern Country Whiskey içki imalathanesini ve ona bağlı Thatcher's adında bir bar açtı. Aynı anda hem üretip hem de satarak aracıları devre dışı bırakacağını düşündü. Bir oğuldan diğerine geçti. Babam babasından devraldı ve babam hazır olduğunda sadece kardeşime değil, ikimize de devredecek.

"İşler pek iyi görünmüyor," diyor babam ve ben kafam karışmış bir şekilde ona dönüyorum.

Brady pudralı çörekten bir ısırık alarak, "Bu çok hafif bir ifade," diyor. "Bu çok hafif kalır." Bana doğru bakıyor. "Yılın geri kalanına dayanabilir miyiz bilmiyorum."

Ağzım şok içinde açıldı. "Sen neden bahsediyorsun?" İkisine de bakıyorum, gözlerim bir ileri bir geri gidiyor.

"İşler pek..." Babam bir sandalye çekti. "Umduğumuz kadar verimli."

"Baba," diye homurdanıyor Brady, "saçmalamayı kes. Bunu öğrenecek."

"Neyi öğreneceksin?" Ona soruyorum, sonra babama bakıyorum. "Bana söylemediğiniz şey ne?"

"Birkaç büyük sözleşme kaybettik," diye itiraf ediyor babam.

"Birkaç tane," diye mırıldandı Brady. "Daha çok hepsi gibi. Cartwright'lar hâlâ kin tutuyor diyelim," diye açıklıyor Brady ve ben soluk soluğa kalıyorum. "Kasabadaki hiçbir restoran bizim viskimizi içmiyor," diye devam ediyor, "ve viski çevredeki tüm yerlere sızıyor." Gözlerimi kırıştıyorum ve kalbimin göğsümden çıkacağını sanıyorum. "Stokumuz var; sadece onunla yapacak bir şeyimiz yok. Beş aydır hiç satış yapmadık." Sadece bu düşünce bile akıl almaz. Eskiden tüm ürünlerimiz satılırdı ve insanlar ürünlerimizi almak için bekleme listelerinde olurdu.

Onlara baktım. "Dünya çapında çekim yapmaya ne dersiniz?" Onlara soruyorum. "Bir web sitesinden satmak?"

"Yapabileceğimiz çok şey var," diyor kardeşim. "Yardım edip edemeyeceğinizi soracaktık." Babama bakıyor. "Ama babam hayır dedi."

"Öyle mi yaptı?" Babama ters ters baktım. "Mirasımın hortumlandığını bilmem gerektiğini düşünmüyor musun?" Başını sallıyor.

Babam sakince, "Zaten yeterince işin vardı," dedi. "Biz halledebilirdik."

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum. "Siz ikiniz için nasıl gidiyor?" Ayağa kalkıp masadan uzaklaşmadan önce cevap vermesini beklemiyorum. "Hadi gidelim." Kardeşime bakıyorum.

Ağzı çörekle dolu. "Nereye gideceksin?"

"Defterlere bakmak istiyorum," dedim ona, "neyle çalışabileceğimizi görmek istiyorum."

"Daha çöreğimi bile bitirmedim," diye homurdanıyor ama sandalyesinden kalkıyor. "Ne kadar otoriter olduğumu unutmuşum."

Ben de kendi çöreğimi aldım. "Sanırım ben de öyle." Çörekten bir ısırık alıyorum. "Şimdi işe koyulalım."

BÖLÜM 7

Charlie

I Kamyonun kapısını çarparak kapattım ve karşısında Earl's Diner yazan kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı çekip açtığımda aynı anda tabakların ve kapların buluşma sesini duyuyorum. Doğruca yuvarlak deri taburelerin olduğu uzun tezgâha yürüyüp birine oturuyorum ve öğle yemeği vakti olduğu için tıklım tıklım dolu olan mekâna bakıyorum. "Hey, Charlie." Isabel'in elinde iki tabak tuttuğunu görmek için bakıyorum. "Hemen geliyorum." Bana utangaçça gülümsüyor, ben de sırtıyorum.

ona.

"Acele etme Isabel," diyorum, onun geri gelmesini beklerken parmaklarım gergin bir şekilde tezgâha vuruyor.

"Size ne getireyim?" diye soruyor usulca, garson defterini çıkararak.

"Pastırmalı burger alayım," diyorum, "yanında da patates kızartması ve halka."

"Hepsi bu mu?" diye soruyor, mavi gözleri parlıyor. Başımı sallıyorum ve ona göz kırpmıyorum. Dönüp uzaklaşmadan önce bana sırtıyor. Kalçalarını bir o yana bir bu yana sallarken gözlerim kışına gidiyor.

"N'aber Charlie?" Fred'in yanımda oturduğunu görmek için bakıyorum.

"Pek bir şey yok," diye cevap veriyorum. "Dışarıdaydım ve öğle yemeği için uğramaya karar verdim."

"İyi seçim," diyor ve ben de gri pantolon, flanel gömlek ve askılı pantolon giyen yaşlı adama bakıyorum. "Yeni atlar aldığınızı duydum."

"Doğru duymuşsun," diyorum ona geçen hafta aldığımız beş yeni attan bahsederken. "Vaktin varsa gelip onları alıştırmaya yardım edebilirsin."

Başını sallıyor. "Emin olabilirsin," diyor, "çok uzun zaman oldu."

Isabel dönüp Fred'in önüne bir fincan kahve koyduğunda, benim önüme de kahverengi bir torba koyuyor. "On iki yetmiş dört tutuyor," diye anons ediyor. Elimi arka cebime atıp cüzdanımı çıkarıyorum ve tezgâha bir yirmilik atıyorum.

"Üstü kalsın, Isabel." Ayağa kalktım.

"Yakında görüşmek dileğiyle," diyor tezgâhtan yirmiliği alıp sırtımdan önce.

"Olabilir." Lokantadan çıkmadan önce sırttım. Kamyonetime doğru yürümeden önce bana teşekkür eden bir çift için kapıyı açık tutuyorum.

Evime yanaşıyorum ve evime girmek yerine doğruca ofise gidiyorum. Gözlerim kırmızı ahıra gidiyor ve birkaç eğitmenin atları ahırdan çıkardığını görüyorum.

Ortasında Mustang Creek Çiftliği yazan ön kapıyı açıyorum. Ahırın belgelerini alır almaz adını bu koydum ve kendi damgamı vurdum. Bekleme odasındaki beş sandalyenin önündeki resepsiyon masasının etrafında yürüyorum.

On yıl önce, Barnes terapi çiftliğini genişletmek için Montgavin'e taşındım. Babamın yirmi yaşındayken iki atla başlattığı bir şey. Başlangıçta, TSSB semptomları ile eve gelen askerlerle başladı. Her gün gelip atlarla birkaç saat geçiriyorlardı. Daha sonra bunu istismarcı evlerden gelen kadınlara, anksiyete yaşayan ve özel ihtiyaçları olan çocuklara kadar genişletti. İyileşmeye farklı bir yaklaşım. Şimdi Güney'in her yerinde ahırları var. Başlangıç için şehre geldim ve sonra Jennifer ile tanıştım ve bu şubeyi devralmaya karar verdim. Şimdi insanlarla çalışan yirmi beş atımız var. Çiftlikte elli kişi çalışıyor ve yirmi terapist tüm müşterilerimizle bire bir çalışıyor.

Her iki dünyanın da en iyisine sahiptim: aşık olduğum kadın ve hızla büyümeye başlayan yeni şubem. Sonra birkaç saniye içinde her şey bitti ve ben değişmiş bir adam oldum. Sanırım altı ay boyunca her günümü sarhoş geçirdim. Gözlerimi açtığım andan kapattığım ana kadar sarhoştum ve sis içindeydim. İşe gelmeye çalışıyordum ama sonunda masamın ortasında duran viski şişesiyle ofisimde sızıp kalıyordum. Sarhoş olmadığım her saniyeden nefret ediyordum çünkü onu görmediğim tek zaman buydu. Onu yanımda hissetmiyordum. Beni sevdiğini söylediğini ya da adımı çağırdığını duymadım.

Ne kadar sarhoş olursam, ailem araya girene kadar kendimi ona o kadar yakın hissediyordum. Sadece ailem değil, babam, büyük büyükbabam, büyükbabam, tüm amcalarım ve kuzenlerimin çoğu. Ben baygınken beni yerden kaldırdılar ve çocukluk evimde dünyaya kızgın bir şekilde uyandım. Asla geri alamayacağım şeyler söyledim. Dünyada beni en çok seven insanları incittim. Babamın canına okudum ve yere düştüğünde onu tekmelemeye devam ettim. Büyükbabam ve kuzenlerim Ethan ve Gabriel beni kelimenin tam anlamıyla ensemenden tutup evimden dışarı çıkardılar. Beni lanet olası soğuk bir duşa attılar ve soğuk hindi olmamı izlediler.

Ben öfkelenirken onlar orada oturdular. Ben kederim için tüm lanet dünyayı suçlarken. Hepsinin gözlerindeki üzüntü ve acımayı görüyordum ve ailemin hala hayatta olan oğulları için gözyaşı dökmesini izlemek beni rahatsız ediyordu. Benim için gözyaşı dökmelerini istemiyordum. Özellikle de yardımı kabul etmeden önce bir bedenin yaratabileceğini düşündüğümünden daha fazla gözyaşı döktüğümü izledikleri için. Doktorları ve sayamayacağım kadar çok terapisti dinledim. Herkesin zamanını boşa harcadım çünkü içimde tuttuğum öfke ve hiddet kanımı besliyordu. İyiymişim gibi davranırdım ve sonra yalnız kaldığımda tüm dünyadan nefret ederdim. Kimsenin görmeyeceği saatlerde içerdim. Bugün olduğum adam oldum. Gurur duymadığım bir adam. Nefret ettiğimi düşündüğüm bir adam. Kaybolmuş ve asla bulunamayacak bir adam.

Koridordan ofisime doğru yürüyorum ve çantayı masanın üzerine fırlattıktan sonra mutfığa gidip bir şişe su alıyorum ve ofisime geri dönüyorum.

Oturmak için siyah sandalyeyi çekiyorum, çantayı açıyorum ve üzerinde katlanmış bir not olan hamburgeri çıkarıyorum. Notu açarken sarılı hamburgeri masanın üstüne koyuyorum.

Uzun zaman oldu. Neden bu akşam uğramıyorsun?

Isabel

Notu tekrar katlayıp masamın yanındaki çöp kutusuna attıktan sonra hamburgerin paketini açıp bir ısırık alıyorum. Yapmaya başladığım bir başka şey de kadınlarla dönüşümlü olarak birlikte olmaktır. İlk kez başka biriyle yattığımda eve gelip kustum, sonra Jennifer'ın mezarına gidip onunla birlikte yattım. Başımı onun soğuk mezar taşına koyup beni affetmesini istedim. Bir dizi tek gecelik ilişki. Bir dizi isimsiz kadın. Bir dizi yüzsüz kadın. Hiç şaşmadan, sikimi onlara batırır batırmaz, tek gördüğüm oydu. İçkiden de olabilir. Her neyse, umurumda değildi. Perşembe, Cuma, Cumartesi ve Pazar günleri gidip onunla oturur, sonra dışarı çıkar, sarhoş olur ve rastgele birini becerirdim. Yıllar geçtikçe, geri döndüğüm birkaç kişi oldu, ama onları becermek dışında, onlardan tek bir şey istemedim. Ve bu kimse için sürpriz değildi. Beni tanıyan herkes hikayemi biliyordu, kalbimin sadece ve sadece bir kadına ait olduğunu biliyordu. Kalbimi asla başkasına veremezdim, artık benim bile değildi.

Hamburgerden bir ısırık daha aldıktan sonra patates kızartması ve halkaları çantadan çıkarıyorum ve bilgisayarı başlatmak için fareye dokunuyorum. Ofise gelen botların sesini duyduğumda gözden geçirmem gereken e-postaları açıyorum.

Kafamı kaldırıyorum ve Emmett'in koridorda ofisime doğru yürüdüğünü görüyorum. Kot pantolon ve dirseklerine kadar çekilmiş uzun kollu bir gömlek giymişti. Daha iyi günler görmüş bir şapka kafasına ters oturmuş. Ahırdan gelen toz ve kum yüzüne bulaşmış. "Hey," diye selamlıyor, ofise girerken beni izliyor, "Ben de seni arıyordum."

"Çok zor değil," diyorum, "beni bulduğundan beri."

"Komik," diye karşılık veriyor, gülmüyor. Emmett bu işin başında benimle çalışmaya başladı. Onu her şeyden sorumlu olması için işe aldım, burayı evim haline getireceğimi düşünmemiştim ama sonra ikimiz yan yana çalışabilelim diye kaldım. Son on yıldır benim sağ kolum ve sahip olduğum en yakın arkadaşlarımdan biri. Hıyarlık yaptığım zaman bana söyler, ki bu itiraf etmek istediğimden daha sık olur. Beni en iyi halimde de gördü, en kötü halimde de gördü.

"Ne var ne yok?" Hamburgerimden bir ısırık alarak soruyorum.

"Duydum." Sadece bana bakıyor ve kaşları birbiriyle çarpıyor.

"Üzgünüm, bana bundan biraz daha fazlasını vermeniz gerekecek." Gülüyorum. "Bu bir şifre gibi bir şey mi?"

"Bu sabah şehirdeydim," diyor ve ben yine ona bakakalıyorum. "Tanrım, bana bunu söyleteceksin, değil mi?"

"Sana söyletmekten başka çarem yok çünkü ne demeye çalıştığın hakkında hiçbir fikrim yok." Hamburgeri tekrar elime aldım.

"Sonbahar," diye adını söylüyor ve ben hamburgeri paketin üzerine bırakıyorum. Kanım buz gibi oldu. "Birisi onu bu sabah kasabada çörek alırken görmüş." Ağzımdaki yemeği çiğniyorum, kusmadan önce yıkamak için bir şişe su alırken tadı birden ekşiyor. "Görüyorum ki duymamışsın."

"Duymama gerek yoktu," diyorum sonunda, sandalyemde arkama yaslanarak. "Onu dün gece gördüm."

Gözleri yuvalarından çıkmak üzereydi. "Affedersiniz?"

"Dün gece kaza yerinde ona rastladım," diye açıklıyorum ve o da tıslıyor. "Onu kollarını açarak karşıladı."

"Eminim öyledir," diye alay ediyor. "En son ne zaman karşılaştığınızı duydum, o yüzden hayal edebiliyorum." Omuz silkiyorum ve onun tek yaptığı başını sallamak oluyor.

Odadan çıkışını izledim ve en son karşılaştığımız zamanı düşündüm. Ormanda yürüyordum, çoğunlukla tökezliyordum. Amacım kazanın olduğu yere gitmekti ama onun yerine kendimi onun evinde buldum. Merdivenlerden çıkıp kapısına vurduğumda evin karanlığı belirdi.

Kapısını açıp dışarı adımını attığı anda yüzüne doğru kükredim, "Sarhoş olduğunu biliyordun!" Yüzündeki şok ve dehşet beni durdurmalıydı ama hiçbir şey beni durduramazdı. Kırmızı gördüm. "Bunu sen yaptın." Sebep olduğu hasarı görebilmesi için yüzüm onunkinin içine girdi. "Onu durdurabilirdin!"

"Denedim," dedi sonunda, sesi çatlayarak. "Anahtarları bana vermesi için onu ikna etmeye çalıştım."

"Yeterince uğraşmadın." Bunu söylediğimde sanki ona vurmuşum gibi yüzünü buruşturdu. "O mezarda onunla birlikte cehennemde çürüyen sen olmalıydın." Döndüm ve tökezleyerek ormana geri döndüm. Bir an omzumun üzerinden bakarak onun dizlerinin üzerine çöküşünü izledim.

Ondan sonra şehri terk etti ve şimdi geri döndü. Ne için? Hiçbir fikrim yok ama bildiğim bir şey var. Onun yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum.

Akşam yemeğinden sonra, güneş batmak üzereyken evden çıkarken etrafıma bakıyorum ve ahırda çalışan kimsenin kalmadığını görüyorum. Atım dışarıda beni bekliyor, ben de yemek sonrası gezintim için ona biniyorum. Patikadan aşağı inerken onu daha hızlı gitmesi için zorluyorum, ki bunu muhtemelen

Gözlerim kapalı. Sonunda onu ahıra geri götürdüğümde ve karanlık geceye çıkmadan önce ona su verdiğimde terden sıılsıklam olmuşum.

Jennifer'a gitmeden önce duş alıp almamayı tartışıyorum. Bunun yerine, geri döndüğümde duş almaya karar vererek ormana doğru ilerliyorum. Bugün nereye gideceğimi düşünürken ayaklarım patıkada ilerliyor. İki yerden biri: kaza alanı ya da mezarlık. Düşüncelerim dün geceye ve Sonbahar'la yüzleşmeye geri dönüyor, mezarlığı seçiyorum.

Ormanda yürüyor, kuş cıvıltılarını ve dal kırılma seslerini dinleyerek dalgın dalgın ilerliyorum. Siyah dökme demir kapıyı çekerek açtığımda, iki basamağı çıkıp çakıllı yolu takip ederken gıcırtiları duyuyorum.

Ona doğru yürürken başım eğik, kafamı kaldırdığımda mezar taşının önünde diz çökmüş bir figür görüyorum. Vücudum geriliyor, kanım buza dönüşüyor. "Bu ne cüret!" Kelimeler ağzımdan çıkıyor, gecenin içinde yankılanıyor. Autumn başını kaldırıp bana bakıyor, gözlerindeki yaşları görebiliyorum ve bu beni daha da öfkeliendiriyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Charlie," ayağa kalkarken fısıltıyla adımı söylüyor, "bilmiyordum."

"Bunu duymak istemiyorum," diye tıslıyorum ona, dünyadaki her şeyden daha çok nefret ettiğim bu kadına. Kendimden, Waylon'dan, beni yanına almak yerine Jennifer'ı benden almaya karar verenden daha fazla, "Seni görmek istemiyorum; ne burada, ne kaza yerinde, ne de başka bir yerde."

"Özür dilerim." Başını yana çevirip benden uzaklaşmaya başlamadan önce kelimeler ancak fısıltı halindeydi.

"Ne dediğimi anladığını bilmem gerek" -sözlerimi duyunca durdu- "Senin soluduğun havayı solumak bile istemiyorum."

Başını yana çevirirken göğsünü soluduğunu görüyorum, gözleri benden mezar taşına doğru bakıyor. "Onu seven tek kişi sen değilsin" diyor ve koşarak benden uzaklaşıyor, ağaçların arasından geçip gecenin içinde kaybolurken beni onu izlemek zorunda bırakıyor.

BÖLÜM 8

Sonbahar

I Arabanın kapısını kapattım ve aptalca bir hata yapıp dönüp etrafıma baktım. Şehre gelmeyeli bir hafta olmuştu ve görüldüğümünden beri. Bu da demek oluyor ki fısıltılar geri döndü, parmakla göstermeler, uzun zamandır buralarda olan bazı yaşlı insanların bakışları. Ayrıca Cartwright ailesine bağlılıkları da var. Derimden çıkacakmışım gibi hissettiğim bir hafta, aynı zamanda kardeşimin ve babamın her gün yanımda olmasını ne kadar özlediğimi fark ettiğim bir hafta. Her ne kadar birbirimizi sık sık FaceTime'dan görsek de, bu asla bir insanı gerçek hayatta görmekle aynı şey değil. Onlara sarılabilmek ya da ters ters bakabilmek yüz yüze çok daha iyi.

Beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum ama her seferinde içimi kemiriyor. Babam hasta olmasaydı ve içki fabrikasında ve barda yardıma ihtiyaçları olmasaydı, çok hızlı bir şekilde gitmiş olurdum. Kahretsin, burada bile olmazdım.

Ofisin arka kapısını açıyorum, belime bağladığım pazen gömleğim bir o yana bir bu yana sallanıyor. Üzerimde son sekiz yıldır buradaki dolabımda duran siyah kot pantolonum ve beyaz kolsuz bir bodysuit var. Botlarımın topuklarının sesi büyük odada yankılanıyor. Yolumda durup içeride başka biri olup olmadığını duymak için kulak kabartıyorum ama beni boşluğun sesi karşılıyor. Saatime baktığımda sabah dokuzu biraz geçtiğini görüyorum. Sütunların yanından geçip ofise doğru yürüyorum, çantamı ofisin önündeki sandalyeye bırakıyorum.

Masa. Ofisin etrafı kapalı, ancak her tarafında içki fabrikasının odasını gösteren pencereler var.

Telefonumu aldım ve kardeşime mesaj attım.

Ben: Erken kalkan yol alır.

Dışarı çıkmadan önce telefonumu masanın üzerine koyuyorum ve barın bulunduğu binanın önüne doğru ilerliyorum. Uzun ahşap koridorun duvarları şirketin ilk kurulduğu zamanlara ait resimlerle dolu. Büyük büyükbabamın iki arkadaşıyla birlikte durduğu bir resim yıllar geçtikçe soluyor. Bu resmi gördüğümde hep gülerim çünkü üç mafya babasına benziyorlar. Sonra resimler siyah beyazdan renkliye geçiyor. Bir resim hepimizin evinde sergilenen bir resim. Ben doğduğumda annemle babamın resmi. Annem hastaneden yeni çıkmış ve babam da hemen buraya gelmek zorunda kalmış. İçki fabrikasına girer girmez bu fotoğrafı çekmişler. Babam Brady'yi tutarken annem beni kucağına almış gülümsüyor. Bar bölümüne açılan sallanan kapıdan geçerken resme bakıp gülümsüyorum.

Ahşap zemin yıllar içinde yıpranmış ama hala parlak. Özel partilere ve hatta tadım etkinliklerine ev sahipliği yapmanın harika olacağını düşündüğüm arka taraftaki alanın yanından geçiyorum. Her şey olmadan önce üzerinde çalışacağım bir şeydi bu. Bar alanına doğru yürürken tavan açılıyor ve barın ne kadar güzel olduğuna bir göz atıyorum. Barın etrafındaki çıplak kırmızı tuğla, onu çevreleyen koyu metal kaplamaya karşı göze çarpıyor. Rustik bir havası var ama aynı zamanda neredeyse modern. Büyük kahverengi kare bar alanı mekânın ortasında, kare metal parça üzerinde asılı ve farklı bardaklar kullanılmaya hazır bir şekilde yerlerinde duruyor.

Zaman içinde kullanılmış eski ahşap variller de dekora yardımcı oluyor. Koyu kahverengi deri tabureler bar alanının etrafını sararken, küçük yuvarlak masalar dış duvar alanına dağılmış durumda. Hiç kullanılmayan mutfağın olduğu tarafa doğru yürüyorum ve bir fincan kahve yapmaya başlıyorum. Neden burada hiç yemek sunmadığımızı merak ederek mutfağa bakıyorum. Bunun yapmak istediğim başka bir şey olduğunu biliyorum. Tüm bu planlarım vardı, onları kâğıda dökmek için heyecanlıydım ve sonra kaza oldu. Ondan sonra başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Zamanda donup kalmıştım, bazen hala orada donup kaldığımı düşünüyorum.

"İşte buradasın," diye arkamdan bir ses duyuyorum ve kardeşimin kot pantolon ve mavi bir tişörtle içeri girdiğini görmek için başımı çeviriyorum. "Bir kahve alacağım."

"Bu senin 'Autumn, bana bir fincan kahve yapar mısın lütfen' deme şeklin mi?" Ona soruyorum ve o sadece sırtıyor.

"Neredeyse," diyor, "sadece birkaç kelime eksik."

"Evet," diye cevap veriyorum, iki beyaz fincan alıyorum. Onları yere koyuyorum ve sıcak sade kahveyle dolduruyorum. "Özellikle lütfen kelimesi." Cezveyi yere bırakıyorum, benimkini almadan önce ona kendi fincanını uzatıyorum ve bir yudum almadan önce kokluyorum. "Sabahları kahveden daha iyi bir şey var mı?"

"Evet." Sırtıyor. "Sabah daha iyi bir şey var."

"Daha iğrenç olabilir misin?" Kalçamı tezgâha yaslayıp bir ayağımı diğerinin üzerine koyarak soruyorum, gözlerim odanın içinde geziniyor. "Neden bu mutfakçı kullanmıyoruz?" Ben soruyorum, o bana bakıyor. "Biraz bar yemeği sunabiliriz. Bilirsin, daha sonra kalmaları için içki ve yemek?"

"Önce kapıdan girmeleri gerekiyor. Dün gece üç müşterimiz vardı. Yedi buçukta kapattım." Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Ve eminim ki senin burada olup olmadığını görmek için gelmişlerdir." Gözlerimi kapatıyorum, kendime eninde sonunda geçeceğini söylemeye çalışıyorum ama muhtemelen hayatımın geri kalanında böyle olacağını biliyorum. Ben bir dışlanmışım. Konuştuğumda bu noktaya geleceğini biliyordum. Sadece bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Yine de asla geri dönüp yaptığım şeyi yapma kararımı değiştirmedim.

"İyi ki şehrin dışındaki küçük B & B'ye uğrayıp bir alana bir bedava kampanyasını bırakmışız," diye hatırlatıyorum ona hazırladığım küçük broşürü. Neyse ki otel sahibinin benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden onları resepsiyona koymaktan memnun oldu.

"Bundan çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak." Dönüyor ve mutfaktan çıkıyor.

"Bir yerden başlamalıyız," diyorum barın önünde dururken. "Belki beşten yediye kadar mutlu saatler sunabiliriz," diyorum ona, muhtemelen yıllardır yaptığı ama işe yaramayan şeyler öneriyorum, "ama bir yemek spesiyali ile. Bir alana bir bedava gibi ama hamburger sipariş etmeniz gerekiyor."

"Lokantaya gitmek varken neden hamburger sipariş etmek için buraya gelsinler ki?"

"Bir sürahi bira alabilir misin ya da lokantadaki yeni viski aromalarını deneyebilir misin?" Ben de karşı çıktım.

"Sanırım," diye kabul ediyor, "ama bu sadece sahip olmadığımız parayı çöpe atmak olur."

"Birikmiş param var," diye bilgilendirdim onu. "Altı yıl boyunca bir stüdyo dairede yaşayıp hiçbir kira ödememek iyi bir yastık oluşturmaktır."

"Paranı almayacağım." Başını sallıyor. "Babamın da senin parayı almayacağından eminim."

"Başka ne seçeneğin var ki?" Sesim olmasını istediğimden daha yüksek çıkıyor. "Şu anda kelimenin tam anlamıyla boğuluyorsun." Başımı sallıyorum. "Ve bu en hafif tabirle."

"Sonbahar," dedi usulca, "eğer sahip olduğun her şeyi buna yatırırırsan, sonra ne olacak? Elinde hiçbir şey kalmayabilir ve sonra ne olacak?"

"Ve sonra anlaşma yapıyorum," diyorum ona. "İşe geri dönerim ve yeniden başlarım. Bu ilk kez olmayacak. Ve evimi her zaman satabiliriz."

"Kesinlikle olmaz." Eliyle bara vuruyor. "H a y a t t a olmaz. Bu pazarlık konusu olamaz."

"Üzerine ipotek koyabiliriz."

"Peki ya ödeyemezsen?" diye soruyor bana. "O zaman ne olacak, annemin aile evini mi kaybedeceksin?"

"O zaman sanırım A planını uygulamak zorundayız." Gülümsememi kupayla örtmeye çalışıyorum.

"Hangisi?" Bir şeyi kabul ettiğini bilmeden bir şeyi kabul ettiğini anladığında kaşları birbirine yapışır.

"Sana bir çek yazacağım. Borç olarak ve geri ödediğimizde." Gözlerini deviriyor ve başını sallıyor. "Geri istiyorum."

"Peki." Sözleri kızgınlıkla karışık. "Ama"- sonra gülümsüyor
-"Babama sen söyleyeceksin."

"Ya da babama söylemeyiz." Ondan uzaklaşmaya başladım. "O zaman hiçbir şeyden haberi olmaz."

"Yemek servisine başladığımızda sorular soracağından eminim." Beni arkaya kadar takip ediyor.

"O zamana kadar bunu kendimize saklayacağız." Sallanan kapıyı iterek açıyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Şimdi, sana anlatmak istediğim başka fikirlerim var." Hemen inledi. "Döndüğüme sevinmedin mi?" Ona sahte bir gülümsemeyle bakıp ofise giriyorum ve masanın arkasına oturuyorum.

"Çok mutluyum," diyor otururken. "Aklında başka ne var?" diye soruyor ve ben de sandalyemde arkama yaslanıp ona sırtıyım. "Bu surattan nefret ediyorum."

"Çalışmaya hazır ol." Ona göz kırpmıyorum ve fikirlerimi anlatmaya başlıyorum.

On saat sonra, o yerdeyken ben barın arkasındaydım. Cuma gecesi olduğu için birkaç kişi daha geldi. Gelen fısıltıları duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Bu yüzden barın arkasındayım, yerde değil. "Dördüncü masa bir tur daha Midsummer Night istiyor," diye emrediyor. "Numune sunmak iyi fikir." Şişeyi almak için yürüyorum, mantarı çıkarıyorum ve küçük bardaklara iki parmak dolduruyorum.

"Gördün mü, fikirlerim şimdiden işe yarıyor," diye böbürleniyorum ona, bardakları tepsisine yerleştirirken ve kapıdan giren adama bakarken. Daha önce hiç görmediğim bir adam, kot pantolon ve üzerinde kazak olan düğmeli bir gömlek giyiyor. Siyah saçlarını geriye doğru taramış, doğruca bara doğru yürüyor ve bir tabure çekiyor. "Merhaba." Ona gülümsüyorum. "Hoş geldiniz, size ne ikram edebilirim?"

"Ne önerirsiniz?" İki elini barın üstüne koyup parmağıyla vuruyor.

"Sana oradan seçebileceğin küçük bir örnek verebilirim," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyor gülümseyerek.

Arkamı dönüp yan tarafa yürüyorum, beş küçük shot bardağı çıkarıp her birini biraz viskiyle doldurduktan sonra yanına gidip önüne koyuyorum. "Hangisini istediğinizi söyleyin."

Bir bez parçası almak ve barı milyonuncu kez silmek için geri dönüyorum. "İkinciye ben alayım." Bardağı kaldırıyor ve bitiriyor.

"Sek mi yoksa buzlu mu?" Bardağı elime aldım.

"Neat," diye cevap veriyor, ben de bardağa iki parmak koyduktan sonra ona doğru yürüyorum ve kare şeklindeki beyaz peçeteyi yere bırakıp bardağı üzerine koyuyorum.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," dedim ve uzaklaşmak üzereydim.

"Aslında bana yardımcı olabileceğin bir şey var." Bardağı alır, ağzına götürür ve yudumlar.

Sırtım dikleşiyor, sesiyle boynum karıncalanıyor ve Brady'yi sırtımda hissediyorum. "Benim adım Darren Trowel," diye başlıyor ve vücudum alarma geçiyor. Nedenini henüz bilmiyorum. "*The Future and the Past* adlı New York dergisinin muhabiriyim." Yutkunuyorum ama boğazıma bir şey takılıyor. "Cartwright kazasıyla ilgili bir takip bölümü yapıyoruz." Elimini barın üzerine koyuyorum. "Sana bu konuda birkaç soru sormak isterim."

"İlgilenmiyorum." Dışarıdan sakın kalmaya çalışıyorum ama içimde tüm vücudum titriyor.

"Sadece birkaç soru." Bir yudum daha alır. "Kaza ve o zamandan beri neler yaptığınız hakkında. Hayatının nasıl değiştiği hakkında." Tekrar önüne koyuyor.

"İlgilenmediğimi söyledim." Bardağını önünden aldım. "Bu bizden."

"İstemiyorum-" diyor.

"Onu duydun," diyor Brady arkamdan. "Kendin çıkabilirsin." Adam omzumun üzerinden bakıp başını salladıktan sonra arka cebine uzanıp elli dolarlık bir banknot çıkarıyor ve barın üzerine koyuyor. "İşte numaram." Paranın üzerine bir kart bırakıyor. "Fikrinizi değiştirerseniz beni arayın. Birkaç gün şehirde olacağım." Dönüp kapıdan çıkıyor ve ancak o dışarı çıktığında ve ben onu görmediğimde tuttuğum nefesi bırakıyorum.

"İyi misin?" Brady soruyor. Başımı sallıyorum ve barda bize bakan birkaç kişiye bakma hatasını yapıyorum. Evime girdiğimde bu küçük sahnenin tüm şehirde duyulacağını biliyordum.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum ona ve dönüp bardan uzaklaşarak arka tarafa doğru yürüyorum. Sallanan kapıdan geçerken dizlerim titriyor. Odaya birkaç adım atıp duvara yaslanıyorum ve ağırlığımı duvara veriyorum. Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yatırıyorum ve burnumdan derin bir nefes alıp ağzımdan veriyorum. Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak nefesimi sabitlemeye çalışıyorum.

Kapı açılıp kapanıyor ve Brady'nin beni takip ettiğini anlıyorum. "Neden gitmiyorsun?" diye soruyor, gelip önümde çömeliyor. "Çok kalabalık değil ya."

"Bir dakika içinde iyi olacağım," diyorum ve o da kalkıp sırtımı ovuyor.

"Uzun bir gün oldu, evine git." Sesi yumuşak. "Çok fazla şey yapıyorsun. çok erken. Kelimenin tam anlamıyla geri döndün ve suları test bile etmedin. İki ayağınızla birden atladınız."

"Çok dramatik ve otoriter." Durumu hafifletmeye çalışıyorum ama istediğim son şey oraya geri dönmek. "Yarın kapatacağım," diyorum ve o sadece gülüyor.

"Sıra sende." Başını sallıyor, arkasını dönmek üzere. "Bu haftanın zor geçtiğini biliyorum ama" -elini siyah saçlarında gezdiriyor- "geri dönmene sevindim."

Kulaklarımdaki gümbürtü hafiflerken kalbimin sesini dinliyorum. "Bunu söyleyeceğime inanamıyorum." Gergin bir şekilde gülüyorum. "İyi olmak güzel

Eve." Elimi kaldırıp parmaklarımı birbirine kenetlerken gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Ama sadece bu kadar." İkimiz de gülüştükten sonra dönüp eşyalarımı almak için ofise doğru yürüdüm, bir şişe viski aldım ve arka kapıdan çıkmadan önce siyah çantama attım.

Camlar kapalı bir şekilde eve gidiyorum, sıcak gecede sanki dünya durmuş gibi hissediyorum. Eve vardığımda ışıklarla uğraşmıyorum. Ayakkabılarımı tekmeleyip çantamı yanlarına koyuyorum ve viski şişesini alıyorum. Doğruca tezgâha gidip viskiyi üzerine koyduktan sonra yan taraftaki dolaba doğru yürüyüp bir shot bardağı alıyorum. Bir yudum almadan önce viskiyi ağzına kadar dolduruyorum, bu iki yudumla devam ediyor, sonra gözlerimi açmadan önce yavaşça üç yudumla devam ediyor. Nefes alışım kolaylaşıyor ve boğazımdaki yanma hissizleşiyor. Başım öne doğru sarkıyor ve muhabirin sesinin kafamı doldurduğunu duyuyorum, "takip bölümü." Başımı sallıyorum, elim titrerken şişeyi kapıyorum ve bir yudum daha alıyorum. Gömleğimi belimden çözüp masanın üzerine fırlattıktan sonra yatak odama gidip bir şort ve atlet alıyorum.

Şişeyi alıp salıncağa oturmak için arka tarafa geçtiğimde ay ışığı tüm açık perdelerden içeri giriyor. Otururken gecenin ölü sesini dinliyorum. Ayaklarımı bankın üzerine uzatıp kolumu arkasına koyarak başımı yasladığımda şuradan buradan cıvıltılar geliyor. Viskiden bir yudum alarak günü unutmaya çalışıyorum.

Bir ayağımı ahşap güverteye koyup kendimi hafifçe ileri geri iterken gözlerim uzaktaki ateş böceklerini izliyor. Dakikalar saatlere dönüşüyor ve zaman zaman bir nefes alıyorum. Açıklığa baktığımda orada bir figür görüyorum ama gözlerim bana oyun mu oynuyor emin değilim. Bana gittikçe yaklaşmasını izliyorum, beyaz tişörtü karanlıkta parlıyor, kot pantolonu gece gibi karanlık. Bana doğru yaklaşırken yere bakıyor ve ben de Charlie'nin bana atmak istediği şeye karşı hazırlıklı olmak için viskiden bir yudum daha alıyorum. Onu mezarlıkta son gördüğümde ondan vebadan kaçır gibi kaçmaya çalışmışım. İşe ve sonra eve gittiğim için zor olmadı. Hiçbir yere gitmeye cesaret edemedim, özellikle de bana asla gitmememi söylediği iki yere.

Ona baktığımı hissetmiş olmalı çünkü başını kaldırıp gözleri beni görüyor ve biliyorum çünkü vücudu geriliyor. Salıncağı açarken derin bir nefes alıyorum ve viski şişesini yere koyduktan sonra ayağa kalkıp üç merdivenin olduğu yere doğru yürüyorum. Başım biraz dönüyor.

"Ciddi misin?" Beynim daha ne olduğunu anlayamadan ağzım konuşmaya başlıyor. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Cidden," diye cevap veriyor en alt basamakta durup bana bakarken. Saçları hiç hatırlamadığım kadar uzundu. "Hala burada ne halt ediyorsun?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Siktir git, Charlie." Her şey içimde birikiyor.

"Hayır, siktir git!" diye kükrüyor ve ondan yayılan alkol kokusunu alabiliyorum. "Hayatımı mahvettin."

Başımı sallıyorum. "Hayatın mahvoldu mu?" Ona soruyorum ve acı acı gülüyorum. "Hayatın mahvoldu mu? O gece her şeyimi kaybettim. Her şeyimi," diye tıslıyorum ona.

Bir adım atıyor. "O gece tüm hayatımı kaybettim."

"Gerçekten mi?" Onu kışkırtarak soruyorum. Geçtiğimiz sekiz yıl boyunca Charlie'ye hiç ama hiç meydan okumamıştım ama bu gece kendimi dışlanmış gibi hissettiğim koca bir haftanın ardından artık yeter. "Gayet iyi görünüyorsun." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gelişen bir işin var. Seni şehirden kovmaya çalışan kimse yok ve eğer konuşmalar hâlâ doğruysa, o parçaları toplamak için sıraya giren kızlardan birini seçebilirsin." Muhtemelen belden aşağı vurduğumu bilerek başımı sallıyorum. "O gece Jennifer'ı kaybettin. Onu kaybeden tek kişi sen değildin. Ama ben en iyi arkadaşımdan daha fazlasını kaybettim. Her şeyini kaybeden benim." Göğsümü işaret ediyorum. "Ben, sen değil." Nefes veriyorum. "Ve inan bana, ne zaman bir köşeyi dönsem, o gece tam olarak ne yaptığımı bana bildirecek biri hep orada oluyor. Bunun lanet olası evime gelmesine ihtiyacım yok." Ayaklarımın üzerinde dönüp kapıya doğru yürüyorum, kapıyı açıyorum ama ben içeri adım atamadan kapı çarpılıyor. Eli başımın üzerinde, kapıyı açmamı engelliyor. Gözlerimi kapattığımda göğsü sırtıma dayanıyor ve kendime hareket etmezsem gideceğini söylüyorum. Ama içimdeki öfke dönüp ona bakmamı sağlıyor. "Git buradan." Göğsünü itiyorum ve o da geri çekiliyor ama benden çok daha iri. "Neden çekip gitmiyorsun?" Ona bağıriyorum, iki bileğimi de elleriyle kavrayıp başımın yanındaki kapıya doğru ittiğinde onu tekrar iteceğim. Birbirimize nefretle bakarken göğsüm inip kalkıyor. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum. "Senden nefret ediyorum."

Başı bana daha da yaklaşıyor. "Senden nefret ettiğim kadar değil," diye karşılık veriyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz ve bunu ilk kimin yaptığını bilmiyorum. İkimizin de olacıklara hazır olduğunu sanmıyorum. Ben hazır olmadığımı biliyorum.

BÖLÜM 9

Charlie

I bileklerini ellerimle başının yanında tutuyorum. Benden nefret ettiğini söylerken kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hissediyorum. Burada olmamam gerektiğini biliyorum. Kanepemden kalktığım anda, yarım şişe viskiyi bitirdikten sonra, burada olmamam gerektiğini biliyordum. Kaza yerine gidiyordum. Ama onun yerine kafamı kaldırdım ve buradaydım, onu salıncağında görüyordum. Ve ilk defa benimle kafa kafaya dövüşüyordu. Onu izledim, gözlerim onunkilere bakıyordu. "Senden nefret ettiğim kadar değil." Az önce bir at yarışına katılmış gibi hissediyorum. İkimiz de savaşa girmeye hazır gibiyiz ama birbirimizle. Kimin önce hamle yaptığını bilmiyorum; dudaklarım onun dudaklarına değmeden önce neler olduğunu bilmiyorum. Ben onu ona duyduğum nefretle öperken dilim dudaklarındaki viskinin tadını alıyor, o da beni bana duyduğu nefretle öpüyor. Ellerim bileklerini bırakıp avuçlarımı onunkilerin üzerine koyuyor. Parmaklarımız birbirine kenetlenirken, öpücük derinleştikçe elimi kavıyor ve ikimiz de birbirimizle savaşıyoruz. Parmaklarımdaki tutuşunu gevşetiyor, ben de aynısını yapıyorum, o parmaklarını benimkilerden ayırıp elimi bırakıyor, ben de aynısını yapıyorum. Bir eli başının, diğeri belinin etrafına sarılıyor. Eli başıma giderken, parmakları saçlarımı kavıyor ve hareket etmeme izin vermiyor. Ellerini aşağıya indirmeden önce bir elini boynumun arkasına, diğeri omzuma doluyor. Sırtını kollarıma yaslıyor ve göğüslerini kollarımın derinliklerine bastırıyor.

Göğüs.

Elim kıcına doğru iniyor, bir avuç tutup itiyor ve sıkıyor. Onu kapıdan uzaklaştırırken ağzımın içinde inliyor. Kalbim bana bunun hayatımda yaptığım en berbat şey olduğunu söylerken, aklım bana ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu söylüyor. Onu kucağıma aldığımda kafamdaki savaş devam ediyor ve bacaklarını kalçalarıma doluyor. Onu öpmeye çalışırken kapıyı açıyorum. Sert, ıslak, ateşli. Birbirinden nefret eden iki insanın hissedeceğini düşündüğünüz her şey. Karanlık evine doğru yürürken başlarımızı iki yana sallıyoruz, ay ışığı beni gitmek istediğim yere götürüyor. Ay ışığı beni gitmemem gereken bir yere götürüyor.

Eşyalarını taşımasına yardım etmek zorunda kaldığım yıllarda birkaç kez girdiğim yatak odasına giriyorum. Asla, bir daha asla. "Siktir," diye yemin ediyorum, dudaklarımı boynuna götürmek için ağzını bırakıyorum ve derin derin emiyorum. Sırtını dikleştiriyor ve bacaklarını kalçalarımın altına koyuyor.

"Siktir doğru," diye tıslıyor parmak uçlarına kalkıp çenemi ısırmadan önce, daha önce hiç bu kadar sert olmamış sikime doğru fırlamasını sağlıyor. Ağızlarımız yine birbirine saldırıyor ama bu sefer sadece ağızlarımız değil. Elleri gömleğimin altına gidiyor ve benim elim onun küçük beyaz atletine giderken, küçük spagetti kayışı kolundan aşağı çekiyor ve sonra meme ucunu parmağım ve başparmağım arasında yuvarlarken elimle göğsünü kapatıyor. İnmek için ağzımı bırakıyor ve bana meme ucunu eğip ağzıma alma şansı veriyor. Elleri çılgınca, gömleğimin altına girmeye çalışıyor. Gömleğimi yukarı ve başımın üzerine doğru çekiyor, o çekip çıkarırken ağzım meme ucunu bırakıyor.

İkimiz arasında tek bir kelime bile konuşulmuyor. İkimizden çıkan tek ses ağır nefes alış verişler. Ellerim kalçalarına gidip şortunun içine kayarken onu tekrar tekrar öpüyorum. Onları ve dantel külotunu kalçalarının üzerinden çekiyorum ve yere düşüp ayaklarının etrafında toplanıyor. Elleri pantolonumun düğmesine giderken çıplak bir şekilde önümde duruyor. Fermuarın indirilme sesi odada yankılanırken gözlerim her hareketini izliyor.

Kotumun kanatlarını hareket ettirirken nefes aldığımı sanmıyorum ve eli boxerımın içine kayıyor, sikimi avucunun içinde kavırıyor. Elini aşağı yukarı hareket ettirirken ağzım onun üzerinde geziniyor, elim karnından aşağı kayıyor, elim yarığından geçerken düzgünce kesilmiş üçgenine dokunuyor ve bir parmağımı içine kaydırıyorum. Ben bir parmağımı daha içine sokarken derin bir nefes alıyor. Benimkine geçmeden önce alt dudağımı ısırıyor.

derinlemesine emiyor. Ağzını meme ucuma götürüp hemen yanından ısırmadan önce ağzına alırken gözlerim kapanıyor. Benden uzaklaşıp dizlerinin üzerine çöktüğünde tıslıyorum. Bunu durdurmalıyım. Onun dokunuşundan uzaklaşmalıyım. Bir sürü şey yapmalıyım. Ama hiçbirini yapmıyorum.

Sıkıştım, ayaklarım bataklık gibi yere yapıştı.

Ellerinin belime doğru hareket ettiğini hissediyorum, kot pantolonumu kalçalarımın üzerinden itiyor, sikimi serbest bırakıyor ve sonra ağzına alıyor. Gözlerimi açıp beni tamamen ağzına almaya çalışmasını izliyorum. Beni boğazının arkasına götürmeden önce başını benden uzaklaştırırken gözlerim ona olan odağını kaybediyor. Gözlerimi kapatmak zorundayım, yoksa boşalacağım. Elim başına geliyor, saçlarını kavriyor ve eğilip onu öpmeden önce onu aletimden uzaklaştırıyor. Onu yatağa doğru geri çekmeden önce ayağa kaldırıyorum. Dizlerinin arkası yatağa çarpıyor ve geriye düşüyor. O yatağa geri dönerken kot pantolonumdan kurtulmadan önce botlarımı tekmeliyorum. Önce bir dizimi sonra diğerini yatağa koyarken gözlerimiz birbirini izliyor. Aralarına girdiğimde bacakları benim için açılıyor. "Charlie," diye adımı söylüyor.

"Kapa çeneni," diye emrediyorum ve başını geriye yatırıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyor bana. "Hiç kimseden senden nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim."

"Güzel," diyerek elimle sikimi kavriyorum. "Bu his kesinlikle karşılıklı." Bacaklarını benimkilerin üzerine koyuyor, ben onu öpmek için eğilirken eli kaburgalarımın gidiyor. Dışarısı olduğundan daha sıcak. Hatta daha fazla ıslaklık var. Sırt üstü düşerken onu itiyorum, saçları etrafında dalgalanıyor. Bacakları kollarımın üzerinde yukarı ve aşağı hareket ederken sikimi yarığının üzerinde yukarı ve aşağı hareket ettiriyorum ve ona çarparken onları geri itiyorum. Ağzı açılırken boynu bükülüyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Beni hissetmeye alışması için ona bir saniye veriyorum. Kendime gözlerimi kapatmak için bir saniye veriyorum, ne olacağını biliyorum, ama gelmiyor. Ondakayarak çıkıyorum ve sonra ilk seferden daha sert bir şekilde ona geri çarpıyorum. Kolumu başının yanına götürüp başımı onunkinin yanına koyuyorum. Çekip tekrar sokuyorum ve eskisinden daha sıkı oluyor. Kalçalarımı hoyratça içine sokuyorum. Birbirimize çarpan tenlerimizin sesi, ikimizin de çıkardığı pantolon seslerini bastırıyor.

İnlerken ağzı kulağıma yaklaşıyor ve başımı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. Kapalı gözleri beni daha da sinirlendiriyor. Neden? Hiçbir fikrim yok. "Aç şu lanet gözlerini," diye tıslıyorum ona, sikimin ucuna kadar çekerek,

Tırnaklarıyla kıcıımı kavrayıp beni puanlarken onu inletiyor. "Bana bak."

"Hayır," diye tıslayarak bana karşılık veriyor.

"Şimdi!" Ona çarpıyorum ve yavaşça gözlerini açtığında çekiyorum. "İşte, şimdi mutlu musun?" Ellerini benim ellerimden

Kıcıımı sırtıma yasladı, tırnakları derimi oyuyordu.

"Hayır," diye fısıldıyorum, "mutlu değilim." Onu hayatımda hiç kimseyi becermediğim kadar sert becerdim. Onun şehre dönmesinin öfkesi, hayatımın boktan bir gösteriye dönüşmesinin öfkesi. Burada onunla birlikte olmanın ve burada olmayı istemenin öfkesi bile kaldırabileceğimden daha fazla. Onu itiyorum ve öfkenin tekrar içeri sızmasına izin veriyorum, ama gelmesini istediğim kadar kolay gelmiyor.

Sırtını dikleştiriyor, elleri omuzlarımı kavriyor, ben diğer elimi başının yanındaki yatağa koyarken tutunuyor. Başını elimde tutarak, tüm nefretimi bu ana aktararak onu terk edilmiş bir şekilde beceriyorum. Sikimin etrafında gittikçe sıkılaştığını hissediyorum ve kalçalarım girip çıkarken nefes bile alamıyorum. Sonra bırakıyor. Başını benden ve dokunuşumdan uzaklaştırırken homurdanarak inliyor. "Hayatta olmaz," diye homurdanıyorum, başını tekrar kendime çekiyorum ve onu ölesiye öpüyorum. O da bana karşılık verirken öpücük hararetleniyor. Bu öpücükteki nefret kitaplara geçecek cinsten. Taşaklarımın sıkılaştığını hissettiğimde ağzını bırakıyorum, ağır nefes alışımın sesi onun iniltisinden daha yüksek, yüzümü boynuna gömerken aynı zamanda sikimi içine gömüyorum ve bırakıyorum. Gözlerim kapanıyor ve tek görebildiğim Autumn oluyor. Tek görebildiğim bana bakıyor olması. Gözlerimi daha da sıkıyorum ve hala tek görebildiğim o. Değişip değişmeyeceğini, gördüğüm tek kişinin Autumn mu yoksa Jennifer mı olacağını görmek için bekliyorum.

Bacakları yatağa düşerken ben de onun üstüne yığılıyorum. Omuzlarımdaki eller yana düşüyor ve benden uzaklaşıyor. Yanına doğru hareket ediyorum, içinden çıkıp sırtüstü düşüyorum ve tavana bakıyorum. Nefes alış verişimi kontrol altına almaya çalışırken elimi karnıma koyuyorum. Aynı zamanda gözlerim hiç olmadığı kadar ağırlaşıyor. Onları bir saniyeliğine kapatıyorum ya da en azından planım bu. Planım kalkmak ve buradan siktir olup gitmek. Ama planlarla ilgili bir şey var; bir anda değişebiliyorlar. Güven bana, bunu bilmeliyim. Planım buraya gelip ne zaman gideceğini öğrenmekti. Onu öpmek, becermek ve hissettiklerimi hissetmek değildi. *Başka bir plan yapmanın ve bu kez ona sadık kalmanın zamanı geldi.* Gözlerim kapanmadan önce düşündüğüm son şey buydu ve sonra

onları açtım, bu yüzden onları dinlendirdim. *Sadece bir saniyeliğine* kendi kendime düşünüyorum ve bu aklıma gelen son düşünce oluyor.

BÖLÜM 10

Sonbahar

Talarmı gözlerimi açmama neden oluyor çünkü normalde çaldığım yumuşak zillerden değil. Hayır, bu değil. Bu bangır bangır "Yataktan kalk lan,

ev yanıyor" alarmı. Arkamdan sıvalı bir sertliğin uzaklaştığını ve döndüğünü hissediyorum, sonra birkaç şey yere çarpıyor. Birisi "Bu da ne?" diye mırıldanıyor ve bunun bir rüya olduğunu düşünerek gözlerimi tekrar kapatıyorum. Aslında bir kabus, yanımdaki yatağın hareket ettiğini ve sonra yorganın kaydığını hissettiğimde. Tökezlediğini duyuyorum ama gözlerimi tekrar açamayacak kadar korkuyorum. Yatağın önünde, kot pantolonunun olduğu yerde bir hareket duyuyorum. "Nerede lan bu?" Yerde onu ararken hırladığını duyuyorum ve alarm kapanıyor.

Ben ona bakmak zorunda kalmadan giyinip buradan siktir olup gitmesini umarak uzanıp duvarı izliyorum. "Aman Tanrım," diyor. Sonra yatağın ucuna oturduğunu hissediyorum ve ona bakma hatasını yapıyorum. Başını ellerinin arasına almış, dirseklerini dizlerine dayamış oturuyor. "Ne boktan bir durum," diye mırıldanıyor ve benim tek bakabildiğim sırtındaki çivi izleri oluyor. Ayağa kalkmadan önce başını sallıyor, boxer'ını yerden alıp mükemmel kışını örtüyor. Her şeye sahip olması utanç verici. Kotunu yukarı kaydırıyor ve gömleğini almak için eğiliyor. Göğüs ucunun yanında bıraktığım ısırik izini ve boynundaki küçük mor lekeyi görebiliyorum. Mükemmel karın kaslarını kapatıyor ve gözleri benimkilere kayıyor, "Bana bakmayı kes" diye alay ediyor.

"Bakacak bir şey yok," diye karşı çıkıyorum. "Kalkabilmem için defolup gitmeni bekliyorum." Diğerine gitmeden önce botunu giymek için eğiliyor. "Bunu dışarıda yapabilir misin?"

Bana bakıyor, bakışları ruhumu delip geçiyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmmez." Ayağa kalkıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor.

"Seks yapmamızı mı kastediyorsun?" Sorun yokmuş gibi davranmaya çalışarak ona dudak büktüm. İnsanlar her zaman tek gecelik ilişkiler yaşar ve sonra uyanıp kendilerinden nefret ederler. Bana sorarsan ben bu konuda iyi bir iş çıkarıyorum.

"Her neyse." Benimle konuşurken dişlerini sıkıyor. "Öyleydi."

"Yok bir şey." Örtüyü üzerimden atıp ayağa kalkıyorum. Öne doğru eğilip yatağın ucunda duran kazağımı alırken gözleri bedenimi tarıyor. "Hiçbir şeyin altındaydı." Her yere kusmamaya çalışarak yatağın yanında duruyorum. "Sarhoştum." Başını yana çeviriyor. "Senden dün olduğu kadar bugün de nefret ediyorum." Isırdığını, çenesinin gerildiğini görebiliyorum. "Aslında biraz daha fazla."

"Güzel," diye tersliyor, "aynı fikirdeyiz." Odadan çıkmak için dönüyor ya da belki de hışımla çıkmak üzere. Bu noktada umurumda bile değil. Buraya geldi ve şimdi ikimiz de yaptıklarımızla yüzleşmek zorundayız.

"Sadece aynı sayfadayız," diyorum ve duruyor ama arkasını dönmüyor. Sözlerimi söylerken sırtına bakıyorum. "Dün gece korunmasız seks yaptık." Ellerin yanında toplandığını, omuzlarının gerildiğini görebiliyorum. "Senden bir şey kapmasam iyi olur."

Dönüp bana bakıyor, yüzünü öfke kaplamış. "Ve senin temiz olduğuna inanmam mı gerekiyor?" Gözlerini deviriyor. "Lütfen." "İster inan, ister inanma," diyorum. "Umurumda değil. Sadece biliyorum ki Temiz." Kendimi gösteriyorum. "Öte yandan sen" -ona yukarıdan aşağıya baktığımdan emin oluyorum- "kim bilir."

"Evet, bunu nereden biliyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Onu işaret ediyorum. "Çünkü senin aksine ben sekiz yıldır ilk kez seks yapıyorum." Banyoya doğru yürürken yüzündeki şok ifadesini görmezden geliyorum. Söyleyeceği saçmalıkları duymak istemiyorum, bu yüzden kapıyı arkamdan çarpıyorum. Sırtımı kapıya yaslayıp yere doğru kayarken titreyen ellerime bakıyorum. Aynı anda ön kapının açıldığını ve ardından çarpıldığını duyuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve yavaşça nefes alıp vererek bulantımın geçmesini sağlamaya çalışıyorum.

Gözlerimi kapatarak mide bulantımın geçmesini umuyorum ama bunun yerine tek görebildiğim Charlie'nin üzerimde olduğu. Gözlerimi açmam için bana bağılıyor, gözleri

beni becerirken. Ayağa kalkıp duşa doğru yürürken görüntüleri durdurmak için başımı sallıyorum, kazağımı çıkarmadan önce açıyorum ve aynada kendi yansımamı görüyorum. Duşa girip seks ve Charlie kokusundan arınmadan önce kendime bakmaktan bile kaçınıyorum. Aynı cümlede söyleyeceğimi hiç düşünmediğim iki şey. O dokunduğundan beri saçımı bile yıkıyorum. Her bir santimim iki kez yıkandı, iyi bir önlem için.

Dışarı çıkıp saçlarımı sarmadan önce havlulardan birini etrafıma sarıyorum. Yatak odasından çıkıyorum, yatağa bir göz atıyorum ve çarşaflar onu takip etmeden önce örtüyü yırtıp yere atıyorum. Onları kollarımda toplayarak çamaşır makinesine doğru ilerliyorum ve önce çarşafları sonra da örtüyü makineye yerleştiriyorum. Mutfığa gidip kahvemi hazırlamadan önce makineyi ağır yıkamaya ayarlıyorum. Kupayı kaptığım gibi banyoya geri dönüp saçlarımı kurutmaya başlıyorum. Aynada gözlerimin içine bakmaktan kaçındığım gibi yatağa bakmaktan da kaçınıyorum.

Ama şimdi havluyu başımdan çıkarıp saçlarımı tararken önünde duruyorum, yana doğru ilerliyorum ve kırmızımsı-mor izi görüyorum. Parmaklarım ona dokunmak için yaklaştığında elim tarağı bırakıyor ve hemen midem bulanıyor. Eğildim ve içtiğim kahveyi kustum. Ayağa kalkmadan önce birkaç dakika boyunca kuru kuru kusuyorum, az önce en iyi arkadaşımın erkek arkadaşını becerdiğim gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Pardon, onu da geç, ölü en iyi arkadaşımın erkek arkadaşını.

Hazırlandığım süre boyunca dün gece ne kadar aptal olduğumu düşündüm. Onun bir dokunuşunun bedenimi nasıl ateşe verdiğini. Bir öpücüğüyle ondan nefret ettiğimi nasıl unuttuğumu, ama bir dakika sonra ondan daha da çok nefret ettiğimi.

Beyaz kot pantolonumu giymeden önce boynumdaki ize biraz kapatıcı sürdüm, açık kot-mavi düğmeli gömleğimi aldım, kollarını yukarı çektim ve beyaz spor ayakkabılarımı almadan önce önünü düğümledim. Kurutma makinesine doğru ilerliyorum ve çarşafları içine koyup yorganı asıyorum.

Ofise geçen haftadan daha geç gidiyorum. Kapıyı çekip açıyorum ve babamı masanın arkasında görmek için içeri giriyorum. "Merhaba tatlım," diye selamlıyor beni ve ben de ona gülümsüyorum. Bugün düne göre biraz daha yorgun görünüyor.

"Hey sen," diye cevap veriyorum, yanına gidip yanağından öpmek için eğiliyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben burada çalışıyorum." Gülüyor. "Ben de sana aynı şeyi sorardım."

Masanın önündeki sandalyeye oturuyorum. Önündeki faturalara bakarken "Aynen," diyorum ona, görmeyeceğimi düşündüğü için defteri kapatıyor.

"Yemek yedin mi?" Ben soruyorum, o da sandalyesinde geriye yaslanıyor.

"Bu ilişkide ebeveynin ben olduğumu biliyorsun." Kollarını önündeki kitabın üzerinde kavuşturarak kıkırdıyor.

"Bu evet mi hayır mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum, cevap vermesini bekliyorum

Ben.

"İçeri girdiğimde bir şeyler alacaktım," diye itiraf ediyor. "İçeri girdiğimde

"Bu sabah çok sıcak hissediyorum."

Hemen ayağa kalktım. "Gidip sana fırından bir şeyler alacağım," diyorum ona. "Ne yemek istersin?"

"Hafif bir şey," diyor, arkasına yaslanıyor ve cebinden para çıkarıyor. "İşte."

"Benden. Babana her gün kahvaltı ısmarlayamazsın." Şaka yapıyorum. "Geri geleceğim."

Tam odadan çıkmak üzereydim ki adımı seslendi. "Autumn, bu senin için dışarıdaydı." Beyaz zarfı kaldırıyor, ben de zarfı elime alıyorum ve ortasında siyah yazıyla yazılmış ve iki kez altı çizilmiş adımı görüyorum.

"Teşekkürler baba," diyorum elimde tutarak. "Geri geleceğim." Dönüp barın önüne doğru yürüyorum ve fırına gidiyorum. İçeri girdiğimde, buraya ilk geldiğimde karşılandığım gibi karşılanıyorum. "Günaydın, Bayan Maddie." Ön vitrini doldurmak için elinde bir tepsi çöreklerle arka taraftan çıkarken ona gülümsüyorum.

"Günaydın, Autumn," diye karşılık veriyor. "Size ne ikram edebilirim?"

"Granola ve meyveli iki yoğurt alacağım" diyorum, o da başını sallayarak siparişimi almak için arka tarafa gidiyor. Elimdeki beyaz zarfı açıyorum, katlanmış beyaz kâğıt parçasını buluyorum, çekip çıkarıyorum ve kart ayağımın dibine düşüyor. Dün barda aldığım kartın aynısı olduğunu görünce kalbim hızlanıyor.

Elime alıp kâğıdı açtığımda ensem karıncalanıyor.

Sonbahar,

Sizinle konuşmayı ve hikayeyi sizin açınızdan dinlemeyi çok isterim.

Bazı /eylemleri temizleyin.

En kısa zamanda beni arayın. Darren

Mektubu yırtıyorum ve köşedeki çöp kutusuna doğru yürüyüp mektubu ve kartı atıyorum. Parmaklarımı hareket ettirirken ellerim titriyor ve kâğıtların çöp kutusuna düşmesini, parçaların dağılmasını izliyorum. Tam zamanında dönüyorum ki Maddie elinde beyaz çantamla yanıma geliyor. "Al bakalım," diyor. Cüzdanımı açıp ona ödeme yapmak için paramı çıkarırken her şey yolundaymış gibi davranarak yanına gidiyorum. "Seni evdeki çöreğin içine attım." Ona gülümsüyorum. "Biraz doldurman lazım."

Söylediklerine güldüm. Zaten her zaman bir deri bir kemik olduğumu söylerdi, şimdi neden daha çok fark etti bilmiyorum. "Teşekkür ederim." Çantayı kaptığım gibi, bahşiş olarak kalan bozukluğu ona bırakıyorum.

Başım neredeyse öne eğik kapıdan çıkarken sert bir omuza çarpıyorum. "Aman Tanrım," diyorum başımı kaldırıp. "Ben çok-" Önümdeki kadını gördüğümde kelimeler boğazımda düğümleniyor. Waylon'ın annesi, ağartılmış sarı saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Makyajı tam kıvamında, boynundaki inci dizisi ve daha fazlası kulaklarında. Kıyafeti pantolon ve örme kolsuz bir gömlek, boynuna bağlanmış uyumlu bir kazak.

"Buna inanmıyorum." Hırıltısı hatırladığımdan daha fazlaydı. "Burada ne halt ediyorsun?" Eminim etrafta bu hesaplaşmayı bekleyen insanlar vardır.

"Burada yaşıyorum," diye cevap veriyorum, omuzlarımı geriye atarak benim hakkımda ne düşündüğünü umursamadığımı göstermeye çalışıyorum.

"Şehirde olduğunu duydum, ama son sekiz yıldır altında yaşadığın o kayaya geri döneceğini umuyordum." Sesi zehirli.

"Bıktım bundan." Elimden gelen tüm gücü toplamaya çalışıyorum. "Artık yüzümü saklayan kişi olmamam gerektiğine karar verdim. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Oğlum seninle çıkmaya başladığı andan itibaren başıma bela olacağını biliyordum," diye tıslıyor ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Eğer bir şey varsa, oğlunu daha iyi bir insan yaptım. Yani, sonunda düpedüz korkunç biriydi, ama başlangıçta daha iyi olduğuna ve bunun benim sayemde olduğuna inanmak istiyorum. "İstedığı herkese sahip olabilirdi ama seni seçti." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Muhtemelen senin için üzölmüştür."

"Kendim için üzöldüğüm kadar değil," diyorum ona, "bir adamı sevdiğimi hatırlamak zorunda kaldığım için-"

Cümlemi bitirmeye fırsatım olmadı. Eli o kadar hızlı havalandı ki, bileğimi avucunun içine alıp beni öne doğru itti. "Sakin oğlum hakkında tek kelime daha etme."

"Ellerinizi üzerimden çekseniz iyi olur Bayan Cartwright." Elimi çekerek onun bir adım ileri gitmesini sağladım. "İnsanlar zaten izliyor, Cartwright'ların başka bir hikâyeyi daha gömmek zorunda kalmasını istemeyiz." Etrafindan dolaşıyorum, onu orada öylece bırakıyorum ve etrafına bakmamaya çalışıyorum. Ama merakım beni ele geçiriyor ve baktığımda yanılmadığımı görüyorum. İnsanlar bu hesaplaşmayı daha iyi görebilmek için lokantadan bile dışarı çıkmışlar. Gözlerim tamirci dükkanına gidiyor ve Brock'un bile birkaç adamıyla birlikte dükkanından çıktığını görüyorum.

Brady barın kapısında kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesi gergin bir şekilde beni bekliyor ve alnındaki damarın diğer yerleriyle birlikte patlayacakmış gibi durduğunu görüyorum. "O da neydi?" diye soruyor ve gözleri sanki az önce Main Street'in ortasında yumruk yumruğa kavga etmemişiz gibi davranan Bayan Cartwright'a dönüyor. Dönüp birkaç kişiye gülümsüyor ve parmaklarını onlara doğru sallıyor. Yüzünde bir gülümseme var ve tek düşünebildiğim onun kuzu postuna bürünmüş bir kurt gibi olduğu.

Konuşmadan önce bedenimi kontrol altına almaya çalışıyorum. "Kasabaya geri döndüğüm için bana hoş geldin diyordu," diye şaka yapıyorum. "Bir fincan şekere ihtiyacım olursa aşağıya gelmemi söyledi."

Hemen arkamda o varken bara girdim. "Bunu her lanet gün yapmak zorunda olmamalısın."

"Er ya da geç insanlar bundan bıacak ve yollarına devam edecekler." Omzumun üzerinden bakıyorum. "Umarım, er ya da geç." Yürürken kalp atışlarımı düzene sokmaya çalışıyorum.

"Anlayışla karşılırsınız," diyor ve yürümeyi bırakıp ona bakıyorum, elleri kalçalarında, "eğer gitmek istediğine karar verirsen. Eğer bu senin için çok fazlaysa..."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bunu başka nasıl söyleyebilirim bilmiyorum."
Dik duruyorum. "Ama burası benim evim ve ben. Değilim. Sikmiyorum.
Gitmiyorum."

BÖLÜM 11

Charlie

I Evimden çıkıyorum, elimde kahve fincanım, arka bahçemden ofise doğru ilerliyorum. Gözlerim kırmızı ahıra takılıyor. Güne başlamak için atlar getiriliyor.

Cam kapıyı açıp ofise girdiğimde Lilah'nın masanın arkasında oturduğunu görüyorum. "Günaydın, Charlie." Bana gülümsüyor. Son beş yıldır benim için çalışıyor. On sekiz yaşına girer girmez onu işe aldım. Altı yıl önce, çıktığı çocuk onu acımasızca dövüp nakliye kamyonundan yola attığında burada bir müşteriymiş. Yoldan geçen biri onu yolun kenarında görmüş, manken zannetmiş ve ezmeden önce durup hayatını kurtarmış. Tüm bunlar onu bir at yarışında yendiği için oldu. İki hafta komada kaldı. Başaramayacağını düşünüyorlardı. Yavaş bir iyileşme süreciydi. Ama sonunda kabuğundan çıktı. Bir işe ihtiyacı vardı, telefonlara bakacak ve randevuları planlayacak birine ihtiyacımız vardı, bu yüzden mükemmel oldu. Aynı zamanda tüm sosyal medyamızla da ilgileniyor çünkü bu işten anlayan tek kişi o: doğru yer, doğru zaman. Hala sessizdir; bir parçasını görmenize izin vermesinin tek yolu atına bindiği zamanlardır. Sahip olduğu özgüven, ata binme ve atı kontrol altında tutma becerisi. Tanıdığım çoğu kızdan daha iyi ata biniyor ve ben yürümeye başladıklarından beri her gün ata binen kızlarla büyüdüm. Ayrıca ürkek atları idare etmesine izin verdiğim tek kişidir. Onda ve dokunuşunda onları rahatlatan bir şeyler var.

"Günaydın, Lilah." Masasının önünden geçiyorum ve bilgisayar ekranından başını kaldırıyor. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz," diyor telefon çalmadan hemen önce ve eli telefonu almak için uzanıyor. "Önümüzde yoğun bir kaç ay var." Telefonu kulağına götürüp "Mustang Creek Çiftliği" diye cevap veriyor. Gözlerini tekrar bilgisayar ekranına çeviriyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kulağıma müzik gibi geliyor," diye mırıldanıyorum, bir yudum alıyorum ve arkadaki ofisime doğru yürüyorum, yolda anı duvarını geçiyorum. Emmett'in arka kapıdan girdiğini duyduğumda daha ofisime bile tam olarak girmemiştim. "Günaydın, Emmett," diye selamlıyorum onu daha ofisime girmeden ve o kapı aralığını doldururken ben de masamın etrafında dönüyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor. Zaten kirden kirlenmiş olan açık mavi kot pantolonunu giyiyor ve neden hala a ç ı k renkleri giymeye devam ettiği konusunda hiçbir fikrim yok, siyah gömleği önden pantolonunun içine sokulmuş ve büyük country kemerini gösteriyor. Kovboy çizmeleri daha iyi günler görmüştü, yani bok gibi eskiydiler. "Geç kaldın."

Sandalyemi çekiyorum ve iki saat geciktiğimi görmek için aşağı bakıyorum. "Bu sabah uyuyakalmışım," diye yalan söylüyorum. "Seninle aynı saatte gelmem gerektiğini biliyordum."

"Uyudun mu?" Hemen yalan söylediğimi anladı. "Buraya geldiğimden beri uyumadın." Sarı-beyaz eldivenlerini çıkarıp kot pantolonunun arka cebine sokuyor. Beni inceliyor ve ben de muhtemelen şu anda bildiği sahte yüzümü takınıyorum. İkimiz yıllar boyunca yan yana çalıştık ve o, güvenilebileceğim tek insanlardan biri haline geldi. Hissettiğim acıyı biliyor. Kötü bir gün geçirdiğimin işaretlerini biliyor. Tek istediğimin vazgeçmek olduğunun işaretlerini biliyor ve yolun her adımında yanımda olmaya özen gösteriyor. Sabah kalktığımda onu kaç kez kanepemde uyurken bulduğumu size anlatamam çünkü kötü bir gece olacağını biliyordu. Beni ne zaman yıkılmış ve top gibi kıvrılmış gördüğünü anlatamam. Beni kucağına alıp yürümeme yardım ettiği zamanları anlatamam.

"Her şeyin bir ilki vardır." Sandalyeme oturdum, arkasını dönüp odadan çıkmasını umuyordum. Ama bilgisayarı çalıştırıp başımı kaldırdığımda hâlâ orada beni izliyordu. "Bu toplantı bununla mı ilgili?"

"Saçmalık diyorum." Gözlerini bana dikti. "Ama bu konuda kışına tekme basacak kadar umurumda değil. Özellikle de boynundaki o bokla." Boynumu işaret ediyor ve elim yukarı kalkıyor. Eve geldiğimde duşa girmeden hemen önce gördüğüm kırmızı-mor iz. Çok kızmıştım.

Oraya nasıl geldiği için kendime kızdım, sonra gözlerimi kapattığımda ve aletim bunu düşünerek sertleştiğinde kendime kızdım.

"Teşekkür ederim, sanırım." Sıcak kahvemden bir yudum alırken kıkırdıyorum, aslında daha fazla soru sormayacağı için şükrediyorum çünkü doğruyu söylemek gerekirse ona yalan söylemek zorunda kalacaktım. Bu daha önce hiç yapmadığım bir şey, iki saniye öncesi hariç, ama o da yalan sayılmazdı. Uyudum ama yatağımda değil.

"Bugün beş yeni at geliyor," diye hatırlatıyor bana. "Yaklaşık bir saat içinde burada olurlar."

"Kulağa hoş geliyor. Onlar geldiğinde ben dışarıda olacağım," dedim. "O zaman bana iyi davranırsan sana yemek ısmarlarım." Bana attığı surata gülmemeye çalışarak ona göz kırpyorum.

Pffff. "Siktir et, güzel bir şey yapmak istiyorsan bana bir gün izin ver."

Ona dudak bükme sırası bende, bir elimi kolçağa koyuyorum. "En son seni tatile çıkmaya zorladığımda bir ay boyunca b e n i m l e konuşmamıştın."

Onu işaret ediyorum. "Ve sonra iki gün sonra işe geri döndün. "Bana siktir git dedin."

Omuz silkiyor. "Arada bir gün izin yapabiliyorum." Bunu söylerken yüzündeki sıkıntıyı görebiliyorum. Ailesi yok ve iki denizaşırı görevden döndükten sonra bize geldi. Hayatının büyük bir kısmını koruyucu aile yanında geçirmiş, on sekiz yaşına geldiğinde askere gitmiş ve sonunda canına tak etmiş. Ailem onu evlat edindi çünkü kuzenim Ethan askerden döndüğünde onu kanatları altına aldı. Şimdi otuzlu yaşlarında ve kimseyle çıkmayı ya da herhangi bir bağ kurmayı reddediyor. Birileriyle yattığını biliyorum, yoksa daha büyük bir baş belası olurdu. Asıl soru, kiminle seks yapıyor? Onu bir kızla hiç görmedim, son on yılda bir kez bile.

"O zaman bir gün izin al." Fincanımı kaldırıyorum. "İki gün izin al."

"Şimdi de benimle taşak geçiyorsun." Botunu çevirip kapıya doğru fırladı. "Ayrıca birkaç kişiden Autumn'un az önce neredeyse saldırıya uğradığını duydum" -yüzümdeki kan çekiliyor- "Ana Cadde'nin ortasında Bayan Cartwright tarafından." Kim olduğunu söylediğinde kalbim küt küt atıyor.

"Neden umursadığımı düşündüğünü anlamıyorum," diyorum kalbimin bana gülmesine aldırmadan. "Autumn hakkında bilmek istediğim tek şey onun ne zaman kaçıp gideceği."

"Bundan ne zaman vazgeçeceksin?" diye soruyor ama cevap vermemi beklemiyor. "O kız yapılması gerekeni yaptı ve o zamandan beri bunun bedelini ödüyor." Cevap vermemi beklemiyor ve bu iyi bir şey.

Çünkü bir cevabım yok. Tek yapabildiğim boğazımdaki yumruyu yutmak.

Gözlerimi kapatıp tuttuğum nefesi bırakmadan önce arka kapının kapandığını duyana kadar bekliyorum. Ama gözlerimi kapatmak işe yaramıyor, çünkü tek gördüğüm Sonbahar, ama önceki Sonbahar değil, altımda kıvranan Sonbahar. Sikimi alırken boynunu büküyordu. Bu düşünce midemdeki kahveyi bulandırıyor.

Evine gitmek planladığım bir şey değildi, ona saldırmak da planlanmamış bir şeydi. Onu becermek, kesinlikle planladığım bir şey değildi. En çılgın rüyalarım da bile Autumn'u becermeyi düşünmezdim. Sonra bu yeterince kötü değilse, lanet geceyi geçirdim. Onun yanındaki yatağa çöktüm, gözlerimi açtım ve karanlığı gördüm - bir an için nerede olduğumu bilemedim - ve sonra onun yan yatmış, bacaklarını göğsüne çekmiş, titreyerek uyuduğunu gördüm. İkimizin de üzerini örterken onu hareket ettirdim ve sonra tekrar uykuya daldım. Gözlerimi bir saniyeliğine dinlendirmek içindi ama bir de baktım ki alarm çalıyor ve gözlerimi açtığımda onun başını gördüm. O uyanmadan oradan çıkmayı umuyordum ama kimi kandırıyordum ki, lanet alarm ölüyü bile uyandırır dı. Dün geceyi düşünmek istemiyorum ve kesinlikle ertesı sabahki boktan şovu düşünmek istemiyorum. Ne yazık ki tek yapabildiğim kafamın içinde onun sözlerini duymak: *ünkü senin aksine ben sekiz yıldır ilk kez seks yapıyorum.* Yalan söylüyordu. Yalan söylüyor olmalıydı.

Oturup daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan arka cebimdeki telefonum ötüyor ve çıkardığımda mesajın Emmett'ten geldiğini görüyorum.

Emmett: Erken geldi.

Az konuşan bir adam olarak kalktım, kahvemi bitirdim ve hemen dışarı ıktım. Ahıra doğru ilerlerken güneş hemen yüzüme vuruyor ve römorkun boşaltıldığını görüyorum. Onlara yeterince yaklaştığımda, "Güzel bir gün olacak çocuklar," diye ilan ediyorum. "Güzel bir gün olacak."

"Sen de kimsin?" Rowan, çiftlik çalışanlarından biri sorar.

Emmett gülümsemesini gizlemeye çalışarak, "Dün gece biriyle yatmış," diyor, ben ona ters ters bakmadan önce o da yere bakıyor. "Bir şeyleri sır olarak saklamak istiyorsan, işe markalı gelme."

"Bu bir ısırık." Tam olarak iz olduğunu bildiğim yeri ovuyorum. Dişlerinin beni ısır dığını ve sonra emdiğini hâlâ hissedebiliyorum.

"Evet, bir vampirden," diye şaka yapıyor Rowan. "Yerinde olsam geri dönmezdim."

"İnan bana," diye mırıldanıyorum, "oraya bir daha asla geri dönmeyeceğim." Ellerimi çırpıyorum. "Şimdi, dün gece sikimi nereye koyduğumu konuşmayı bitirdiysek, işe koyulmaya ne dersiniz çocuklar?"

Rowan yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle, "Bir daha asla bu cümleyi kurmanı istemiyorum," diye homurdanıyor. "Aletini nereye koyduğunu bir daha düşünmek istemiyorum." Emmett'e bakar. "Onun sikini düşünmek bile midemi bulandırıyor." Dönüp ahıra doğru yürürken ikimiz de ona gülüyoruz, başını sürekli sallıyor.

"Onu korkuttun," diyor Emmett. "İyi iş çıkardın." Ona başımı sallıyorum, çitlere doğru yürüyorum ve üst parmaklığa yaslanıp atların indirilişini izliyorum. İçlerinden biri hemen gözüme çarpıyor. Açık kahverengi, neredeyse bronzlaşmış, gözleri far görmüş geyik gibi etrafa bakıyor ve etrafındaki her sestten ürküyor. Çitin etrafından dolaşıp bahçeye giriyorum ve doğruca ona doğru gidiyorum. İki adım geri çekildi, gözleri benim üzerimdeydi. "Sorun yok kızım," diye yumuşak bir sesle elimi uzatıyorum. "Sana zarar vermeyeceğim." Ağzını okşamak için ona yeterince yaklaşmama izin veriyor. "İşte kızım." Ona daha da yaklaşıyorum.

Emmett, "Sanırım bir tane daha seçmişsin," diyor ve atının üzerinde onu görmek için başımı çeviriyorum. "Bana tüm grup içinde en ürkek olanın o olduğu söylendi. Lilah'yı bir süreliğine buraya getirmemiz gerekebilir," diyor, Lilah'nın dışarı çıkması gerektiği için neredeyse sinirlenmiş gibi. Bazı insanlara tahammül edebiliyor ama Lilah onlardan biri değil. Onunla ilgili nelerin onu rahatsız ettiğini bilmiyorum. Ne zaman etrafta olsa ya da onu içeri almamız gerekse, ilk giden o oluyor ve onunla konuşmaktan rahatsız olmuyor, ama yine de onu izleyen son kişi o oluyor.

"Ürkek değilsin," diye fısıldıyorum ona, "değil mi kızım?" Emmett'e bakıyorum. "Goldilocks."

Öğleden sonranın geri kalanını yeni atları indirerek ve onları yeni ahırlarına alıştırarak geçirdik. Güneş battığında duştan çıktım ve mutfağa gittim. Buzdolabını açarak akşam yemeği için ne yapacağıma baktım. Bir biftek ve biraz sebzeyi ızgarada pişirmeye karar verdim. Bir şişe birayı açıp hazır olmasını beklerken ahıra bakıyor ve Goldilocks'un ne yaptığını merak ediyorum.

Bifteğimi yemek için adaya oturuyorum, evin ne kadar sessiz olduğunu ve sessizliğin artık neredeyse sağır edici olduğunu görmezden geliyorum. Oysa son sekiz yıldır tek istediğim sessizlikti. Tabağımı duruladım ve

Arka kapıdan çıkmadan önce bulaşık makinesi. Her akşamki rutinim akşam yemeğinden sonra yürüyüşe çıkmak. Ama bu sefer yürüyüşe çıkmadan önce ahıra uğruyorum. Güneş batmış ve yıldızlar gökyüzünde parıldıyor. Çimenlerin arasından kırmızı ahıra doğru yürürken cırcır böceklerinin sesi gece havasını dolduruyor. İçeri girip doğruca ahırına gittiğimde onu kışını ahırın köşesine dayamış, yüzünü dışarı çevirmiş, etrafına bakınırken buluyorum. "Hey, Goldie," diyorum, "iyi bir gece geçiriyor musun?" Kapıyı açtım ve içeri girdim. "Evet, ben de öyle" diyorum, yanına gidip boynunu okşuyorum. "Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek." Ahırında duruyorum ve ne kadar süre onunla kaldığımı bile bilmiyorum.

Dışarı çıkıp ormana doğru yürürken, patikanın dışına çıkana kadar başımı eğerek ilerliyorum. Kafamı kaldırıp onun evine bakana kadar nerede olduğumu bile bilmiyorum. Bütün ev gecenin karanlığında. Tek bir ışık bile yanmıyor ama salıncağın hareket ettiğini görüyorum.

Üzerine oturuyor, dün uzandığı gibi değil. Hayır, bugün oturuyor, dizlerini göğsüne çekip başını dizlerine koyuyor. Viski şişesi salıncağın yanında duruyor. Bu sabah yola çıktığımda tam olarak oradaydı. Neden burada olduğumu düşünmeye fırsat bulamadan ayaklarım hareket ediyor.

Ona doğru yürüdüğümü duymuş olmalı çünkü kafasını kaldırdı ve bana ters ters baktığını gördüm. "Burada ne halt ediyorsun?"

BÖLÜM 12

Sonbahar

I Yakındaki cırcır böceklerinin sesini dinliyorum, dudaklarımı yalarken viskinin tadını alıyorum. Şişeden bir yudum daha alsam mı diye düşünüyorum. En hafif tabiriyle lanet bir buçuk gün oldu. Eve geldim ve hemen sıcak bir banyo yaptım, bunun biraz daha iyi olmasını umuyordum ama olmadı. Dışarı çıktığımda salıncağın yanındaki viski şişesini görmek üzüntülerimi içerek gidermem gerektiğinin bir işaretiydi. Birkaç fırt çektim ve gözyaşlarım serbestçe akmaya başladı. Charlie'yle yaşadığım o boktan olaydan başlayıp

sonra Bayan Cartwright'a rastladım.

Ağabeyime ve babama hiçbir yere gitmeyeceğim konusunda kararlıyım. Onların gözünde olabildiğince cesur davranıyordum ama eve döndüğüm ve içimi dökebildiğim anda bunu yaptım. Burası benim evim ve olmak istediğim yer, ama bu benim için kolay olduğu anlamına gelmiyor. Buraya ait olduğum anlamına da gelmiyor. Belki de değilim ve belki de kaçınılmaz olanı uzatıyorum, ama şu an için hiçbir yere gitmiyorum. Bu, bir deliğe girip kafamı gömmek istemediğim anlamına gelmiyor. Burada kalmanın beni biraz öldürmediği anlamına da gelmiyor. İçimin giderek daha fazla parçalandığını bilmiyorlar. Kırılacak bir şey kalmadı sanıyordum. Yanılmış olmalıyım.

Yaprakların hışırtısını duyuyorum ve başımı kaldırıyorum, bana doğru yürürken gözleri üzerimde. Tek yapabildiğim ona ters ters bakmak. Göğsüne yapışan başka bir tişört giymiş ve şimdi altında ne olduğunu bildiğim için ellerim ona dokunmak için kaşınıyor. Bana doğru yürürken kot pantolonu kalçalarından sarkıyor. "Ne oluyor?"

Burada ne işin var senin?" Ayaklarımı indirip gözyaşımı siliyorum ama bir başkası da ona katılıyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diyorum daha yüksek sesle, sesim neredeyse sessiz gecede yankılanıyor. "Bir kez olsun beni rahat bırakır mısın?" Parmaklığın önünde duruyor ve ben de parmaklığa doğru yürüyüp ellerimi parmaklığın üzerine koyuyorum. "Yani, bırak da öyle olayım." Yüzümden akan gözyaşlarına engel olamıyorum. "Anlıyorum, benden nefret ediyorsun. İnan bana, anlıyorum. Ama bir kez olsun çekip gider ve beni rahat bırakır mısın?" Yine onun bir şey söylemesini beklemiyorum. "Burası nefes alabildiğim tek yer." Elimi evime doğru kaldırıyorum. "Burası benim güvenli alanım. Beni güvenli alanımda bırak, Charlie." Derin bir nefes alıyorum. "Lütfen beni güvenli alanımda bırak." Yürümeye başladım. "Tüm nefretini herkes gibi sokakta kusabilirsin," diyorum usulca, "bunu yapmak için evime gelmek zorunda değilsin."

"Sana ne söyledi?" diye sorduğunda bir adım öne çıkıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, Ana Cadde'nin ortasındaki sahneyi duymasına şaşırmıyorum.

Yerimde dönüyorum. "Neden umursuyorsun ki?" diye soruyorum. "Buna tanıklık etmek ve yangına daha fazla körükle gitmek için orada olmadığın için mi? Bu yüzden mi umursuyorsun?"

"Sana bir soru sordum." Az önce söylediklerimi görmezden geliyor ve kendi sorusuna odaklanıyor.

"Bu gece buraya bunun için mi geldin?" diye sordum. "Bayan Cartwright'la neler olduğunu öğrenmek için mi?" Bana öylece bakıyor. "Hep aynı bok. Tıpkı senin gibi, o da benden nefret ediyor, bir deliğe girip ölmemi istiyor, falan filan."

"Buraya geri döndüğünde ne bekliyordun?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve kollarının büyüdüğünü görebiliyorum.

"Herkesin biraz ilerlemiş olmasını bekliyordum. Gözlerin üzerime çevrilmesini ve parmakla gösterilmeyi bekliyordum. İnanın bana, kimsenin arkadaşısı olmayı beklemiyordum ama bunu da beklemiyordum," diye itiraf ediyorum. "Gerçeği söyledim."

"Evet," diye tersledi, "biraz geç kalmadın mı?"

"Bu saçmalığa katlanmak zorunda değilim," diyorum sesimin çatlamamasını umarak. "Gerçekten istemiyorum. Bunu yapmaktan ölesiye korkuyordum!" O anıya geri dönmek istemediğim için ona bağıríyorum. "Çenemi kapalı tutabilirdim ve o zaman bunların hiçbirisi başıma gelmezdi. Ama yapmadım. Ayağı kalktım ve onlara meydan okudum, tüm aile hakkındaki gerçeğı söyledim ve bu bana ne kazandırdı?" Başımı salladım. "Ama, hey, bu ilk kez başıma gelmiyor."

güçlü silahlar ve itilip kakılmalar." Gözlerinin irkildiğini görüyorum. "Artık burada gönüllü bir katılımcı olarak durmayacağım." Dönüp kapıya yöneliyorum. Kapıyı açıp içeri girdiğimde üç basamağı koşarak çıktığını duyuyorum, beni takip etmemesini umuyorum ama sonra onu evin içinde hissediyorum. "Benden ne istiyorsun, Charlie?" Ona usulca soruyorum. "Sana gerçekten başka bir şey veremem, çünkü verecek hiçbir şeyim kalmadı." Bir damla gözyaşını siliyorum. "Arkanı dönüp geldiğin yere geri dönebilirsin."

Yatak odama doğru yürüyorum, gitmesini umuyorum, o sırada elinin bileğimi kavradığını ve beni yatak odamın kapısına doğru döndürdüğünü hissediyorum. Gözleri gözlerimin içine bakıyordu. Tek kelime etmeden başını eğiyor ve dudakları dudaklarıma çarpıyor. Ağzım şokla açılıyor, böylece dilini içeri kaydırma şansı oluyor. Eli bileğimi bırakıyor, ben de ona dokunmak için elimi kaldırıyorum ama gizlice kendimi durdurup ellerimi başımın yanına koyuyorum. Hafızamdan silmeye çalıştığım öpücük şimdi canlı ve düşündüğümünden daha iyi. Öpücüğün daha da derinleşmesi için ağzı bir yandan diğer yana hareket ediyor, ben sırtımı ona yaslarken eli şimdi kıçımı kavlıyor. Bunu durdurmalıyım. Onu uzaklaştırmalıyım. Pek çok şey yapmalıyım ama bunu yapmıyorum. Bunun yerine ellerim gömleğinin eteklerine gidiyor ve teninin sıcaklığını hissedebilmek için gömleğini yukarı doğru itiyorum.

Tırnaklarım karnının alt kısmına sürtünüyor ve beni kapıdan uzaklaştırıp yatağa doğru çekerken kasları kasılıyor. Banyodan çıkar çıkmaz yaptığım, bir daha asla Charlie Barnes'ın yatmayacağından emin olduğum yatağa. İçinde sadece Charlie Barnes'ın olduğu bir yatak. Atleti yukarı ve göğüslerimin üzerine çekerken elleri kıçımdan yanlarıma doğru hareket ediyor, tişörtü başımın üzerinden yırtabilmek için ağzımı bırakıyor. Yüzümü tutup beni tekrar öpmeden önce tişörtü kenara fırlatıyor. Ellerim şimdi gömleğinin üzerinde çalışıyor, onu yukarı kaldırıyor ve arkasına uzanıp onu çıkarabilmek için ağzımı bırakıyor. Eğilip göğüs ucunu ısıyorum ve tısladığını duyuyorum, diş izim hâlâ dün gecedен kalma. Tekrar eğilip aynı noktayı ısıırken içimde bir şeyler kıpırdıyor, ta ki o hırlayana ve beni kaldırıp yatağa fırlatana kadar. Bir dizini yatağa koydu. Elleri kalçalarıma gidiyor ve önce şortumu, sonra da külotumu yırtıp kenara atıyor, sonra tekrar yüzüme geliyor. Beni öpeceğini sanıyorum ama çenemi ısıyor. "Dün ağzın üzerimdeydi," diye mırıldanıyor boynumdan meme ucuma doğru yalayıp ağzına almak için durduğunda. "Benimkini kullanmama fırsat vermedin."

Bacaklarımı açmasını izliyorum, başı eğilirken dizlerim yanlara düşüyor ve beni son yemeğiymişim gibi yalayıp yutuyor. Bir dirseğimin üzerinde ayağa kalkıyorum, yarığımdan klitorisime doğru yalamasını izliyorum, geri dönüp içime kaydırmadan önce diliyle fiske atıyor. Onu hissederken gözlerim kapanıyor. Parmağı diliyle birlikte içeri kayarken, dilini içimden çıkarıp klitorisimi dişlerinin arasında emmek için yukarı hareket etmeden önce G noktama vururken elim saçlarına doğru koşmak için dışarı çıkıyor. Kendimden geçmem için gereken tek şey buydu. Parmağından fişkirirken adını inliyorum, "Charlie." Ama o vazgeçmiyor, Charlie değil. Parmağını çekmek yerine daha da hızlandırıyor. Ağzımdan çıkan nefese bile engel olamıyorum, ellerimi ipeksi saçlarında gezdirip avucumun içinde kavıyorum. "Yine boşalacağım," diye itiraf ediyorum. Dili klitorisimi bir o yana bir bu yana savururken gözleri bana bakıyor. Parmakları beni daha hızlı ve daha hızlı beceriyor, ben tekrar bırakana kadar, bu sefer geçen seferkinden daha büyük. Kendime yaptığımdan daha büyük, hiç olmadığı kadar büyük. "Bu..." Gözlerimi kapatıyorum, içime aktığını hissediyorum. Dirseğimi hareket ettirip yatağa uzanırken elim saçlarını gevşetiyor.

Parmaklarını içimden çıkarıyor, bir eli yanımda, diğeri başımın yanında duruyor. Bedenim havada süzülüyormuş gibi hissediyor. Gözlerim onun yatağımdan kalkışını izliyor, gömleğini alıp gideceğini düşünüyorum. Ama bunun yerine, gözleri gözlerime bakarken, önce bir botunu sonra diğeri tekmiyor. Eli kot pantolonunun düğmesine gidiyor. Gözlerim ellerini izliyor, fermuarı indirdiğini görüyorum. Kalbim iki saniye önce üç dakikadan kısa bir süre içinde ikinci orgazmımı yaşadığımdan daha hızlı atıyor. Elleri kotu aşağı itiyor ve sonra siyah boxer'ıyla orada duruyor, sikinin dış hatları iç çamaşırının önünü dolduruyor. Boxerını aşağı çekiyor, siki serbest kalıyor. Gözlerim önce bir dizini, sonra da diğer dizini yatağın üzerine koyuşunu izliyor, siki elinde.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emretti, "kıç yukarı, yüz aşağı." Onun için çok yavaş hareket ediyor olmalıyım çünkü kalçalarımı kavırıyor ve beni kendi üzerine çeviriyor. "Ellerini önüne uzat." Alnımı yatağa koyup ellerimi önüme uzattığımda kalçalarımı kaldırıyor. Ona bir şey söylemek üzereydim ki, bana çarpmadan önce sikini yarığıma bir kez sürttü. İkimizin de inleme sesi odayı dolduruyor. Bir saniye içimde kalıyor, elleri kalçalarımı daha sıkı kavırıyor, sonra yavaşça çekiliyor ve tekrar içime giriyor.

Acımasızca içime girerken önümdeki çarşafları kavıyorum. O kadar iyi ki, "Evet!" diye inlemekten kendimi alamıyorum. Beni dizlerimden kaldırırken elleri beni daha da sıkı kavıyor ve beni sikerken taşakları tekrar tekrar klitorisime çarpıyor. Beni tekrar uçurumun kenarına götürürken dayanmaktan başka bir şey yapamıyorum. Gözlerim kapanıyor, kalçalarım şimdi onun itişlerini karşılamak için hareket ediyor. Parmakları kalçalarımı bırakırken aynı anda göğsünü sırtımda hissedene kadar bana küçük küçük itişler vermeden önce bana son bir kez çarptığında arkamdan tısladığını duyuyorum.

Ben dizlerimi ve kalçalarımı yana doğru hareket ettirirken o içimden kayarak çıkıyor ve yanıma çöküyor. İkimiz de birbirimize tek kelime etmiyoruz. İkimiz de nefesimizi tutmaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyoruz. Burada uzanmış duvara bakıyorum, muhtemelen işten sonra ağladığım için gözlerim ağırlaşıyor. Muhtemelen onu yatağımdan kovmalıyım, bu sabahki gibi bir yüzleşme daha yaşamadan hemen gitmesini söylemeliyim. Tam ona çıkmasını söylemek üzereydim ki bana doğru kıvrıldığını hissettim. Bacakları benimkilere dolanıyor, yüzü neredeyse boynumda ve usulca horladığını duyuyorum. Onun sıcaklığını içime çekerek gözlerimi kapatıyorum. Aklımdan geçen tek şey, ben uyandığımda onun gitmiş olacağı.

BÖLÜM 13

Charlie

M Burnumu gıdıklayan bir şey hissettiğimde gözlerim titreyerek açılıyor. Karnımda bir ağırlık hissediyorum ve sonra yanımdaki bir bedenin sıcaklığını hissediyorum. Gözlerimi kırpıştırıyorum.

Birkaç kez aşağıya baktığımda Autumn'un başını göğsümde, kolunu karın kaslarımın üzerinde ve bacağına benimkine dolamış olduğunu gördüm. Vücudunun altındaki kolum onu bana yakın tutuyor. Başımı arkaya yaslayıp tavana bakıyorum, kendimden nefret etmemeye çalışıyorum ama beceremiyorum.

Yan masaya bakıyorum, orada bana saatin kaç olduğunu söyleyecek bir saat bile olmadığını görüyorum. Yan pencereden dışarı bakıyorum, güneşin yeni doğduğunu görüyorum, bu yüzden alarm tekrar çalmadan ve onu uyandırmadan önce buradan siktir olup gitmeliyim. Kendimi ondan nasıl kurtaracağımı düşünüyorum. Aynı zamanda ona dönüşmek ve onu farklı bir şekilde uyandırmak istiyorum. Kafam defolup gitmem için bağırırken sikim bu planı kabul ediyor.

Kolumu yavaşça altından çekerek ondan uzaklaşıyorum. Yatağın ucuna doğru yürüyüp boxerımı almam ve üzerime geçirmem tam beş dakikamı alıyor. Bu biraz dün sabahki gibi, ama birbirimize birbirimizden ne kadar nefret ettiğimizi söylemiyoruz. Tişörtümü alıyorum, botlarımı alıp yatak odasından çıkmadan önce onu giyiyorum. "Bir dahaki sefere dışarıda giyin," diye mırıldanıyor. Başımı çevirip ona bakıyorum, beş dakika önce üstümde yattığı yerden dönüyor ve elini yastığın altına koyuyor.

Gözlerim sırtındaki mükemmel kavise ve boynuna doğru giderken, örtünün yan tarafı onu zar zor örtüyor.

Arka kapıdan çıkıp çarpmadan önce son bir kez bakıyorum. Oraya geri dönüp bunun bir daha asla olmayacağını bilmesini sağlamak için mücadele ediyorum ama bunun yerine basamağa oturup botlarımı giymeye gidiyorum. Merdivenlerden evime giden yola doğru yürürken başım eğik, omzumun üzerinden bakmamaya çalışıyorum. Ama tam ormana girdiğimde arkama bakma hatasını yapıyorum. Ne beklediğimi bilmiyorum ama karşımda hiçbir şey yok. Sadece önden arkaya doğru usulca hareket eden salıncak ve hemen yanında viski şişesi.

Dün gece onu öperken, dudaklarında bunun tadını aldım ve geri çekilmem gerektiğini biliyordum, ama tıpkı dünden önceki gün olduğu gibi, ona olan çekimim anlayamadığım bir şeydi. Onu orada gözyaşları içinde dururken görmek, onu rahat bırakmam için bana yalvarıyordu ama ben bir pislik olduğum için onu daha da zorladım. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum; sadece bunun olduğunu biliyordum. *Sana gerçekten başka bir şey veremeyeceğimi çünkü verecek bir şeyim kalmadığını* söylediğini duyduğumda, karnıma tekme yemiş gibi hissettim. Hava vücudumu terk etti ve nefes almak gittikçe zorlaştı. O gece hepimiz yıkılmıştık, bunu itiraf ettiğimi hiç sanmıyorum.

Ormanda yürürken dün geceyi kafamda tekrar canlandırıyorum. Bir gece önce ona gittiğimde sarhoştum ve içine girip gözlerimi kapattığımda Jennifer'ı görmeyi bekliyordum ama Autumn'u değil. Onunlayken gözlerimi kapattım ve tek gördüğüm oydu, bu da beni kızdırdı. Bu yüzden dün gece ona alkol almadan gittim, kalçaları ellerimdeydi, ona çarpıyordum, gözlerimi kapattım ve yine tek gördüğüm oydu. Bana bakıyordu, iniltisi içimden sikime, taşaklarıma ve tekrar geri dönüyordu. Daha önce hiç kimseyi onu becerdiğim kadar sert becermemiştim. Neredeyse hiç ön sevişme olmamasına rağmen sikim taştan daha sertti. Hiç bitirir bitirmez tekrar birlikte olmak istediğim biri olmamıştı. Bir daha asla Autumn'la mücadele ettiğim gibi mücadele etmedim. Genellikle girip çıkıyorum, belki ertesi gün onları arama sözü veriyorum ama aslında bunu yapmıyorum. Alıştığım şey bu. Böyle biri oldum ama onunla öyle biri değilim.

Açıklığa doğru yürüyorum, ahırın yanından geçip evime doğru ilerliyorum. Çakılların çitirdama sesiyle yan tarafa bakıyorum ve evimin merdivenlerinden çıkarken Emmett'in geldiğini görüyorum. Dönüyorum

ve aynı anda arka cebimden telefonumun alarmı çalıyor. Telefonu çıkarıp mutfaka girerken alarmı kapatıyorum ve yatak odasına doğru yürümeden önce telefonu tezgâhın üzerine atıyorum.

Gömleğimi çıkarıp çamaşır sepetine atarken onu kokluyorum ve botlarımı çıkarır çıkarmaz kot pantolonumu ve boxer'ımı da sepete ekliyorum. Banyoya girip suyu açıyorum ve su ısınırken soğuk hemen yüzüme çarpıyor. Başımı arkaya yaslayıp suyun beni yıkamasına izin veriyorum. Dışarı ıkıyorum, yan taraftaki beyaz pelüş havlulardan birini alıp belime sarıyorum. Sonra bir tane daha alıp saçlarımı kurulamak için açıyorum ve duş kapısının yanındaki kancaya atıyorum.

Ellerimi ıslak saçlarımda gezdirirken aynaya bakıyorum ve ısırık izini gördüğümde tıraş olup olmamam gerektiğini düşünüyorum. Aynaya bakarken ellerim ona dokunmak için kalkıyor. Aletim kıpırıyor ve elimi bırakıyorum. Üzerimdeki diş izlerini görünce kalbimin hızlanmasını görmezden geliyorum. Dönüp dolaba doğru yürüdüğümde, bir çift boxer, ardından bir çift iş kotum ve arkasında ahırın adı yazılı siyah bir tişört aldığım da hepsini görmezden geliyorum. Dolaptan çıkıp yatak odasına girdiğimde çoraplar ve ardından botlar geliyor. Yatak iki gündür yapılmamıştı ama aynı zamanda bu süre zarfında içinde uyunmamıştı da.

Gözlerim, saatin neredeyse yediyi gösterdiğini ve Jennifer'ın resminin bir ereve içinde olduğunu söylediği komodeye gidiyor. Bana bakıyor, gülümsüyor ve ben de çerçeveye doğru yürüyüp onu elime alıyorum. Birlikte olduğumuz son anlardan birini düşünürken parmağım camdan yanağını okşuyor.

"Selam bebeğim," dedim eve girdiğimde. Fırında pişen bir şeyin kokusu tüm evi doldurmuştu.

"Mutfakta," diye seslendi ve küçük koridordan mutfaka doğru yürüdüm, onu orada görmedim, ama sonra ortaya ıktı. "Selam." Beni görünce bütün yüzü aydınlandı. "Tahmin et ne yapıyorum."

"Her neyse," diye cevap verdim tezgâhın etrafında ona doğru yürürken. Kollarım belini sararak onu kendime doğru çektim. O da kollarıyla boynuma sarıldı. "Çok güzel kokuyor." Yüzümü boynuna gömdüm. "Gerçi senin koktuğun kadar güzel değil." Boynunu ısırdım ve bu onu kollarımın arasında kıvrandırdı.

"Charlie," dedi nefes nefese ve eğer gözlerimi yeterince sıkı kapatırsam bunu hep hatırlayacaktım. "Beni ne kadar mutlu ettiğini biliyor musun?"

"Beni mutlu ettiğin kadar değil bebeğim." Dudaklarını öptüm. "Dans et benimle." Döndüm ve telefonumdaki şarkımızı çalarak tezgâhın üzerine koydum.

"Her zaman, her yerde," dedi bir o yana bir bu yana sallanırken. "Sonsuza kadar."

"Her zaman, her yerde," diyorum resme. "Sonsuza kadar." Ama gözlerinin içine bakmaktan kaçınıyorum. Dönüp mutfığa gitmeden önce resmi yere bırakıyorum.

Kahve makinesine kapsülü koyduktan sonra bir fincan alıp musluğun altına koyuyorum ve düğmeye basıyorum. Tezgâhtan çalan telefonum beni oraya götürüyor ve arayanın babam olduğunu görüyorum.

"Alo," diyorum telefonu kulağıma götürerek, "saat yedi bile değil."

Telefonun kendi tarafında gülüyor. "Beşten beri ayakta yım," diyor ve sonra bir an duruyor, sanki ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi. "Neler oluyor?"

Kahve fincanını elime alıp dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum. "Bana ne soruyorsun?"

Belki Emmett bir şey söylemiştir diye düşünerek ama söylemeyeceğini de bilerek ahıra doğru dönüyorum. Kapıyı çekip açarak dışarı çıkıyorum. Az önce çıktığım merdivenlerden inerken güneş artık gökyüzünde yükseliyordu. "Sana iyi olup olmadığını soruyorum."

Adımın ortasında durdum. "Bunu neden soruyorsun ki?" Sesim gergin, Autumn ve benim hakkımdakileri duyup duymadığını merak ediyorum. Autumn ve benim aramda bir şey olduğundan değil, sadece birlikte olduğumuzdan. Midem bulanıyor, suçluluk duygusu içime hücum ediyor ve sanırım hasta olacağım. "Neden iyi olmayayım ki?" Sesim alçak, neredeyse bir fısıltı.

Derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Birkaç şey var." Sesi yumuşak ama aynı zamanda gergin.

Kupamın sapını daha da sıkı kavriyorum. "Hangileri?"

"Şey, birincisi" - boynum beklenti ve sinirle karıncalanıyor - "Sonbahar'ın şehre döndüğünü duydum ve-" Duyduğuna şaşırmasını istiyorum ama burada onun bilmediği çok fazla şey olmadığını da biliyorum. Küçük kasaba hayatı böyle işliyor.

"Doğru duymuşsun." Daha sözünü bitirmeden sözünü kesiyorum, Sonbahar'ı onunla ya da başkasıyla tartışmak istemiyorum. "Bu konuda söylenecek bir şey yok," diye ısrarak konuşmanın bu kısmının sona ermesini umuyorum.

"Tamam, bunu daha sonra konuşuruz," diye geri adım atıyor ve ben başımı sallıyorum.

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Sonraya bir şey bırakmıyoruz," diyorum, "çünkü onun hakkında konuşulacak bir şey yok. Hem de hiç."

"İkinizin yüzleştğini duydum." Gözlerim ahıra ve doğruca çitin yanında kahvesini içen Emmett'e dönüyor. Gözleri, atıyla çitlerle çevrili alanda koşturan Lilah'ın üzerinde. Atının üzerinde bir o yana bir bu yana hareket ediyor, onu gittikçe daha sert itiyor.

"Bunu sana Emmett mi söyledi?" Ben sordum.

"Aslında yapmadı." Babam onu korumaya çalıştı ya da belki de korumadı. Burası küçük bir kasaba ve herkes bizi birbirimizle konuşurken görebilirdi. Dedikodu küçük bir kasabada orman yangınından daha hızlı yayılır. "Diğer bir şey de." Elimi uzatmadan önce kahveyi tezgâhın üzerine bıraktım ve yan tarafını tutarak kendimi destekledim. "Neredeyse yıldönümü." Gözlerim kapanıyor ve Jennifer'ı görmeyi bekliyorum ama her şey kararıyor. Hiçbir şey yok, onun görüntüsü yok... hiçbir şey. Ne gülen bir yüz, ne de üzgün bir yüz, sadece siyahlık. "Bence onun hayatını kutlamak için bir şeyler yapmalıyız."

"Bilmiyorum," diyorum usulca.

"İstemediğini biliyorum." Sesi aynı yumuşaklıkta çıkıyor. "Bu yüzden konuyu şimdi açıyorum. Annen ve ben birkaç hafta sonra ziyarete geldiğimizde bu konuyu konuşabiliriz."

"Evet, tamam," diyorum, sırf onu konudan uzaklaştırmak için. "Hadi yapalım şunu." Yapmak istedikleri hiçbir şeyi kabul etmeyeceğimi biliyordum.

"O oyunu da sana bırakacağım," diyor, bunu anladığını belirterek. "Yeni bir arkadaşın olduğunu duydum."

Sonbahar ve ardından Jennifer hakkındaki konuşmanın en azından şimdilik sona erdiğini bilerek fincanıma tekrar uzanırken elim tezgahıtan kurtuluyor. "Bu şehirde yaşamayan biri için çok fazla şey duyuyorsun." Şaka yapıyorum ve o da buna gülüyor.

"Şimdiye kadar bu işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmiş olmalıydın." Kapıdan çıkmak için döndüm. "Küçük bir kasabada gözler her yeredir." Merdivenlerden iniyorum ve söylemesi gerektiğini bildiğim bir sonraki şeyi söylemesini bekliyorum çünkü sözünü kesti ve bunu hep bir sonraki haberi size nasıl vereceğini düşünürken yapar. Sanki bir şeye hazırlanmak zorundaymışsınız gibi. "Mutlu olmanı istiyorum oğlum." Sesi endişe doluydu.

"Mutluyum," diye yalan söylüyorum ona, dişlerimin arasından yalan söylüyorum, "bir midye kadar." Bu konuşmayı bitirmenin zamanı geldiğine karar veriyorum. "Tamam baba, bu samimi sohbeti ne kadar sevsem de, gidip yeni atları kontrol etmem gerekiyor."

"Bana siktir git deme şeklin bu mu?" Kıkırdıyor. "Asla yapmam." Gülümsüyorum. "Anneme onu sevdiğimi söyle."

"Olur," diye kabul ediyor. "Yakında görüşürüz. Seni seviyorum."

"Ben de sana," diyorum ve aramayı kesip telefonu arka cebime koyarak Emmett'in durduğu çitin yanına gidiyorum. Lilah atını koşturmayı bırakırken gözlerim onun üzerinde. Onu tırısı kaldırıyor, eğiliyor, boynunu okşuyor ve ona bir şeyler fısıldıyor.

"Günaydın," diye selamlıyor, bana bakıyor. Kaşları çatıktı.

"Günaydın," diye karşılık veriyorum ona, fincanımı kaldırıp çiftlikteki birkaç görevlinin yeni atları getirmesini izliyorum.

"Ona burada kimse olmadan lanet olası atını tek başına sürmesine izin verilmediğini söylemelisin." Başıyla Lilah'ya doğru işaret ediyor. "Bu bir güvenlik tehlikesi."

"Bir güvenlik tehlikesi," sözlerini tekrarlıyorum çünkü bu cümleyi hayatımda daha önce hiç duyduğumu sanmıyorum.

"Evet, mesela düşüp boynunu kırarsa seni dava edecek ve ben de işsiz kalacağım." Numara yapmaya çalışıyor ama kaşlarım birbirine yapışıyor.

"Güvenlik tehlikesi demek istiyorsun," diyorum ona, şaka yaptığımı gizlemeye çalışarak. "Az önce babamla telefonda konuştum." Ona doğru baktım. "Masal mı anlatıyordun?"

Bana ters ters bakmadan önce kaşları birbirine çarpıyor. "Sence oturup saçımı savurmaya ve senin hakkında konuşmaya vaktim var mı?" Başını sallarken sesi alçak çıkıyor. "Kaynaklarını kontrol etsen iyi olur." Tek kelime etmeden başımı sallıyorum. "Geceyi Tanrı bilir nerede geçirdikten sonra sabah evine girdiğin için olabilir." Ona bakmak için arkamı dönmüyorum. "Görüyorum ki dilini kedi kapmış." Başını çitlere doğru çeviriyor. "Yapacak işlerim var" -benden uzaklaşmak için dönüyor- "ve bunlar burada oturup senin yaptığın pislikleri tartışmak değil."

Hiçbir şey söylemeden uzaklaşmasını izliyorum çünkü açıkçası söylenecek bir şey yok. Son iki gece bir hataydı, bir daha asla tekrarlamayacağım bir hata. En azından yapmayı planladığım şey bu.

BÖLÜM 14

Sonbahar

I pencereden dışarı bakıp onun uzaklaştığını görmek gibi bir hata yaptım. Başı eğik, muhtemelen benimle bir gece daha geçirdiği için utanç içinde. Gözlerimi kapatıyorum, böylece onun uzaklaşmasını izlemek zorunda kalmıyorum ve başımı yastığa çevirdiğimde emin oluyorum. Bir saniye sonra gözlerimi açtığımda, yanımdaki yastığın üzerinde kafasındaki göçüğü görüyorum. Yan dönüyorum, örtüyü tutup boynuma kadar çekiyorum, bu bir hata çünkü her tarafımda onun kokusu var.

Örtüyü üzerimden atarak kalkıyorum ve üç gün içinde ikinci kez yatağı soyuyorum. Yatak takımlarını çamaşır makinesine atıp mutfığa gidiyorum ve kendime bir kahve yapıp banyoya dönüp duşu başlatıyorum. Boynumdaki iz biraz silikleşti ama kapatmamı gerektirecek kadar değil.

Bir saat sonra çarşafı tekrar kurutucuya girdiğinde evden çıkıyorum. Üzerimde başka bir mavi kot pantolon ve dirseklerime kadar kıvırdığım bebek mavisi-beyaz çizgili keten düğmeli gömlek var. Duştan çıktığımdan beri saçlarım yarı kuru ve tek yaptığım taramaktı. İçki fabrikasına gidiyorum ve burada sadece benim olduğumu görüyorum, bu yüzden fırına gidiyorum.

İçeri girip birkaç kişiyi fark ettikten sonra her zamanki gibi göz temasından kaçınarak önümdeki sıraya, kahvemi almaya ve vadesi geçmiş faturalarla ilgilenmek üzere masama geçmeye odaklanıyorum. Ellerimi önümde tutuyorum, tezgâha doğru adım atarken sinirden titrediklerini kimseye belli etmemeye çalışıyorum. "Günaydın, Autumn."

"Günaydın, Bayan Maddie." Gülümsüyorum. "Bir şekerli çörek ve bir fincan sade kahve alabilir miyim lütfen?" Paramı öderken cüzdanımı almak için çantama uzanıyorum ve ona beş dolar uzatıyorum. Para üstünün kalanını kasanın yanındaki cam bahşiş kavanozuna koyuyorum.

"Elbette." Dönüp kâğıt kahve fincanlarına doğru yürüyor, mavi fincanı doldurup beyaz kapağını takıyor, bana doğru yürüyüp fincanı önüme koyduktan sonra çöreği alıp mavi poşeti bana uzatıyor. "Yarın görüşürüz." Ona başımı sallıyorum, bir elimle poşeti diğer elimle de kahveyi alıp dışarı çıkıyorum.

Yürürken başımı önde tutuyorum, dün yaptığım hatayı yapmıyorum. Anahtarları alıp bara gidiyorum ve kapıyı açıp arkamdan kilitledikten sonra içki fabrikasının ofisine doğru ilerliyorum. Işıkları açtığımda, ofise doğru yürürken tüm katın aydınlandığını görüyorum. Çantamı masanın önündeki sandalyeye koyduktan sonra masa sandalyesini çekip oturuyorum.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve bir parça çörek koparıp ağzıma atarken açıyorum. Dilime çarpan şeker beni gülümsetiyor, sonra da kahvemden bir yudum almak için küçük sekmeyi açıyorum. "Günaydın" diyorum kendi kendime, sonra yan tarafa dönüp dolaptan defteri alıp açıyorum.

Beyaz zarflar üst üste yığılmış, hepsinin üzerinde kırmızı vadesi geçmiş damgası var. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra beyaz kâğıdı çıkarıp açıyorum. Vadesi geçmiş tutarı görünce bir kalem alıp tutarı yazıyorum. Tüm yığını gözden geçirirken de aynı şeyi yapıyorum, sonra toplam tutara bakıyorum. "Lanet olsun." Sandalyede arkama yaslanarak söyleyebildiğim tek şey bu.

Banka bakiyeme bakıyorum ve hepsini karşılamaya yetecek kadar param olduğunu görüyorum, ama o zaman yeni insanlar getirmek için yapmak istediğim tüm şeylere yardımcı olacak hiçbir şeyim kalmayacak. Fatura yığını tekrar gözden geçirirken arkadan gelen ayak seslerini duyuyorum ve Brady'nin içeri girdiğini görmek için pencereden dışarı bakıyorum.

"Hey," diyor ve sandalyeye oturmadan önce çantamı alıp masanın köşesine koyuyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bunlara kadar geldim." Beyaz kâğıt yığını elime alıyorum. "Düşündüğümünden çok daha kötü." Sadece başını sallıyor. "Düşünüyordum da."

Başını arkaya atıyor ve "Bu asla iyi bir şey değil" diye inliyor. Kollarımı önümde kavuşturuyorum.

"Ne düşündüğümü bile bilmiyorsun." Masaya vuruyorum. "Ama yapacağımız şey şu. Morgan'ları aradım." Morganlar'dan bahsettim.

On yıl kadar önce kullandığımız dağıtım şirketi. "Bizi bıraktılar," diye hatırlatıyor bana.

"Evet, ama o zaman öyleydi, şimdi ise böyle. Zaman geçti ve yaşlı adamın emekli olduğunu ve oğlunun sorumlu olduğunu öğrendim." Başımı yana eğiyorum. "O zaman bence işletmeler için bir tadım menüsü sunmalıyız." Kaşları birbirine çarpıyor. "Barın dışında bir odamız var. Oraya birkaç masa koyabiliriz. Şirketler gelip partilerini burada yapsınlar. Bekârlığa veda partileri düzenleriz. Şefle çiftler gecesi. Yapabileceğimiz bir sürü şey var."

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyor.

"Bir de her akşam beşten ona kadar bir aşçı getirmek var." Başını sallıyor. "Çok kötü, bu gerçekleşiyor ve gelecek hafta iş görüşmelerim var. Küçük bir menü, hamburger, balık ve patates kızartması, yanında iyi bir biftek ve bir viski örneği düşünüyorum. İşe aldığımız aşçıyla menü üzerinde çalışabiliriz." Öne doğru eğiliyor. "Ayrıca bir alana bir bedava yapıyoruz. İşten sonra insanlar evlerine gitmeden önce uğruyor."

"İçeri girmek zorundalar." Sesi yükseliyor.

"Eğer onlara bir alana bir bedava teklif ederseniz, inanın bana, insanlar gelecektir. Belki akın akın değil ama zaman geçtikçe kulaktan kulağa yayılacaktır." Başını arkaya yaslayıp tavana bakıyor. "Dinle, denemek zorundayız. Eğer denemezsek, onlar kazanır. Ayrıca Brady, numunelerim çok beğenildiği için içki menüsüne viski uçuşları eklememiz gerektiğini düşünüyorum. Şimdilik birkaç uçuş seti sipariş etmek nispeten ucuz. İşler artarsa daha fazla yatırım yapabiliriz."

"Babama ne söyleyeceksin?"

"Babama hiçbir şey söylemeyeceğim," diye itiraf ediyorum. "Onun bu konuda endişelenmekten başka endişelenecek şeyleri var." Başını sallıyor. "Ben de geceleri çalışacağım. Uyumak için biraz zamana ihtiyacın var. Bok gibi görünüyorsun."

Gülüyor. "Vay be."

"En son ne zaman sekiz saat uyudun?" Ona soruyorum ve o da sırtıyor.

"En son ne zaman sekiz saat uyudun?" Kaşlarını kaldırıyor. "Bok gibi görünüyorsun." Sandalyeden kalktı ve ikimiz de kahkahayı patlattık. "Yaptığımız son partiyi test edeceğim, hazır olup olmadığına bakacağım."

"Güzel, Bryan her an gelebilir zaten." Dışarı çıkmak için dönüyor ve ben faturalara bakıyorum, onları gözden geçiriyorum ve hangilerinin en eskiden en yeniye doğru olduğunu görmek için bir tablo yapıyorum.

Kahvemi bitirmek üzereyken kapının alındığını duyuyorum ve Bryan'ı görmek için başımı kaldırıyorum. "Selam." Ona gülümseyerek ayağı kalktım. Üzerinde düğmeli bir elbise gömleği ve mavi bir pantolon var, sarı saçlarını yana yatırmış, kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Ayağı kalkıp ona doğru yürüdüğümde yüzündeki gülümseme daha da büyüyor. "Bryan." Elini sıkmak için elimi uzattım. "Ben Autumn."

"Sonbahar," diye cevap verdi, sesi düşündüğümde daha derindi, "tanıştığımıza memnun oldum."

"Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum ona.

"Elbette," diyor etrafına bakarak. "Buraya hiç gelmedim." Etrafına bakınırken ellerini kalçalarına koyuyor. "Duymuştum ama-"

"İsterseniz size bir tur attırabilirim." Onunla birlikte ofisten çıkıyorum ve nasıl başladığımızı anlatıyorum. Ofise geri döndüğümüzde hikayeyi dinliyor. "Bizdeki hesabı kapattığınızı biliyorum."

Yana doğru bakarken bana bakmaktan kaçınıyor. "Hesabın neden kapatıldığına dair ne söylendiğinden emin değilim." Bana bakmak için geri döndü.

"Ne söylendiğini tahmin edebiliyorum," dediğimde gözleri büyüdü. "Bu işin arkasında Cartwright'ların olması hiç de şaşırtıcı değil." Kabul etmesi ya da inkâr etmesi için ona fırsat vermiyorum. "Ama neredeyse sekiz yıl oldu ve iş iştir. Artık önümüze bakmanın zamanı da geldi, öyle değil mi?" Bu son kısmı neden eklediğimi bilmiyorum. Sadece tüm bunları aştığımı biliyorum. Artık kim olduğunuzu bile bilmeyene kadar ruhunuza sızan nefreti.

"Katılıyorum. Ürününüzü tanıyorum," diye itiraf ediyor. "Piyasadaki en iyi viskilerden biri olduğunu kabul etmek zorundayım. Tam olarak ne arıyorsunuz?"

"Ürünümü içki dükkanlarının yanı sıra restoranların raflarına da sokmak istiyorum. Daha önce sahip olduklarımızın aynısı." Ona tam olarak ne istediğimi açıkladım. "Piyasadakilerden çok daha üstün olduğunu bildiğim bir ürünüm var. Bu bir aile işletmesi ve viskimizi bir kez denediklerinde bir daha geri dönmeyeceklerini garanti ediyorum."

Ellerini ceplerine sokar. "Hayır cevabını kabul etmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, yapmayacağım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Güzel, o zaman ben de değilim," diyerek beni şoke etti. "Kontratı ben alıyorum. Yirmi vaka ile başlayacağız. Normalde anlaşma yüzde yirmiydi ama bu işi bizzat yapacağım için yirmi beşe yapmam gerekecek." Kulaklarıma inanamadım. Yirmi vaka sıfırdan çok daha fazla.

"Sen ciddi misin?" Ona soruyorum, o da sırtıyor.

"Evet," diye yanıtlıyor, sıkmam için elini uzatarak, "bir anlaşmamız var."

"Ancak altı ay sonra şartları tekrar gözden geçirebilirsek." Elimi uzattım ve o da kıkırdadı.

"Bir anlaşmamız var." Elimi sıkıyor ve ben de onun sıcak elinin benimkini tuttuğunu hissediyorum. Yüzümdeki gülümseme o kadar büyük ki yanaklarımı acıtıyor.

"Teşekkür ederim." Elimi onunkinden çekiyorum. "Buna pişman olmayacaksın."

"Ben de alacağımı sanmıyorum. Yarın çantaları almaya geleceğiz." Döndü ve kapıdan çıktı.

Kapı tekrar açılmadan önce ellerimi başıma koyup sessizce çılglık atıyorum ve o beni şok ederek tekrar içeri giriyor. Dehşet şimdi vücudumu sarıyor. "Hey," diyorum o yaklaşırken. "Bir şey mi unuttun?"

"Ne?" Başını sallıyor. "Hayır." Sırtıyor. "Sadece, bu bir işti." Kapıyı işaret ediyor. "Ve şimdi iş için burada değilim." Onu izliyorum. "Şimdi kişisel bir iş için buradayım." Dudaklarımı yuvarlıyorum. "Seni dışarı çıkarıp çıkaramayacağımı bilmek istiyorum."

"Ne?" Şok sözcüklerimin arasından geçip gidiyor.

"Seni dışarı çıkarmak istiyorum," diyor. "Ben de çok ısrarcıyım."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Öyle mi?"

"Öyle." Sesi yumuşayarak bir adım öne çıkıyor. "Seni yemeğe götürmek istiyorum."

"Bilmiyorum," diye karşılık verdim ona, "kasaba falan."

"Seni ben alsam ya da sen benimle evimde buluşsan, ben de sana yemek yapsam nasıl olur?" Hayır demem için tüm nedenleri düşünüyorum, ama sonra *bunu neden yapmamam* gerektiğini düşünüyorum.

"Tamam," diyorum usulca, "bir randevun var."

"Güzel, yarına ne dersin? Böylece fikrini değiştiremezsin." Şimdi gülüyorum. "Sana adresimi mesaj atarım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye cevap veriyorum ve bu sefer kapıdan çıkmadan önce bana göz kırpmıyor.

"Ee, nasıl gitti?" Brady bardan içki fabrikasına doğru yürür.

"Yirmi kasa aldı." Gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi. "Yirmi komisyon yerine yüzde yirmi beş, ama sıfır değil."

"Siktir." Ellerini saçlarında gezdiriyor. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Ve bana çıkma teklif etti," diyorum, gözlerini deviriyor, "yani çak bir beşlik." I

Elimi kaldır.

"Kız kardeşime randevusu olduğu için çakmıyorum." Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve dönüp bara geri dönerken beni güldürüyor. Kapıdan çıkmadan hemen önce "Seninle gurur duyuyorum" dedi.

Altı saat sonra barın arkasında bu gece gelen sekiz kişiye bakıyorum. Hepsi şehir dışından, tanıdığım tek bir yüz bile yok, ki bu benim için sorun değil. Az önce Brady'yi bardan kovdum ve evine gitmesini söyledim. Darren tekrar kapıdan içeri girdiğinde herkesin iyi olduğundan emin olmak için barda dolaşıyorum. Bara gidip bir tabureye oturmadan önce etrafa bir göz atıyor.

Barın arkasına geçmeden önce herkesle ilgilenildiğinden emin oluyorum. "Size ne ikram edebilirim?" Önüne bir peçete atarak soruyorum.

"Ben özel karışımdan alacağım," diye emrediyor. Bardağa iki parmak doldurmak için dönüyorum, sonra yanına gidip önündeki peçetenin üzerine koyuyorum.

"Elli dolar," diyorum ve gülmemeye çalışıyor.

"Geçen gün on iki dolardı."

"Enflasyon," diye bilgilendirdim onu. Kalkıp kapıdan çıkmasını bekliyorum ama çıkmıyor. Onun yerine parasını çıkarıp tezgâha üç tane yirmilik koydu. "Üstü sizde kalabilir." Ondan uzaklaşmaya başladım. "Size bazı sorular sormak istiyorum." Not defterini çıkarırken kaşlarını kaldırıyorum.

"Geçen sefer ilgilenmediğimi sana açıkça belirttiğimi sanıyordum," diye hatırlatıyorum ona ve kapıdan birinin girdiğini görünce başımı kaldırıyorum ve vücudumdaki her şey duruyor. Olamaz, ama bara yaklaştıkça gözlerimin bana oyun oynamadığını anlıyorum. Doğruca bara geliyor, iki taburenin arasında duruyor, bana bakıyor ve ağzımdan çıkan tek şey onun adı oluyor, "Charlie."

BÖLÜM 15

Charlie

I bara yaslanmış, yüzündeki kan akışına bakıyor, dudakları titreyecekmiş gibi görünüyor. "Burada ne yapıyorsun?" O önce bana sonra da önündeki adama baktı.

"Yürüyüşe çıkmıştım, içeri gelip bir şeyler içmeye karar verdim." Tabureyi çekip oturdum. "Burası içki aldığınız yer, değil mi?" Barda oturan bazı insanlara bakıyorum ve itiraf etmeliyim ki onları hayatımda hiç görmemiştim.

Bara doğru yürüdü ve ben de onu içeri aldım. Son birkaç gündür onu sadece şort ve atletle görüyordum. "Size ne getireyim?" Düğmeli bluzunu sıyırmış bir şekilde önümde duruyor.

"Ben ev viskisi karışımı alacağım," diyorum ona. Dönüp başını sallıyor ve bardan aşağı inerek siparişimi getiriyor, beyaz bir peçetenin üzerine önüme koyuyor. "Teşekkür ederim," diyorum, barda oturan ikimizden uzaklaşıp etrafı kolaçan ederken peçeteyi alıp dudaklarıma götürüyorum. Masaya dönmeden önce iki içki doldurmak için geri geliyor. Son birkaç aydır olduğundan çok daha doluydu. Aslında, dürüst olmak gerekirse, son yıllarda. Yemekten sonra evden çıktım, ayaklarım kaza yerine gitti ve sonra rotayı onun evine çevirdim. Ev her zamanki gibi karanlıktı, ama ön tarafa doğru yürümeden önce kapıyı iki kez çaldım ve arabasının orada olmadığını gördüm. Ne olduğunu anlamadan kasabaya doğru yol alıyordum, kendime sadece yürüyüşe çıktığımı söylüyordum ama aynı zamanda kendime yalan söylüyordum. Neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim yok ama buradayım.

"Size başka bir şey getireyim mi?" diye soruyor yanımda oturan adama.

"İki sorum var, en fazla üç, sonra buradan gidebilirim ve beni bir daha görmek zorunda kalmazsın" diye cevap veriyor. Söylediklerinde ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey var. "Öne çıkan ve Cartwright'larla ilgili soruşturmayı başlatan sendin." Bedenim taşa dönerken ensemdeki tüyler zaman içinde donup kalıyor.

"Hayır," diye tersliyor Autumn, "Bunu yapmayacağım. Sorularına cevap vermek istemiyorum. Gitmeniz gerekiyor."

"İki soru var." Davasını anlatmaya çalışıyor.

"Kadın sana gitmeni söylüyor," diye taburemden kalkıp dönüyorum, boncuk gözleri bana bakıyor. "Daha önce ondan gitmesini mi istedin?"

"Evet," diyor Autumn usulca.

"O zaman sanırım gitmelisin." İçkisini alıp tıslayarak iki yudumda bitiren adama dönüyorum.

"Görüşürüz," diyor ona, defterini alıp çıkarken. "Teşekkür ederim,"

diyor ve ben de kendi bardağımdaki viskiyi bitiriyorum.

"Bunu senin için yapmadım," diye karşılık veriyorum ona. "Brady son birkaç yıldır insanları buraya getirmek için kışını yırtıyor. Tüm bunların bir hiç uğruna olması berbat olurdu."

Bana başını salladı. "Peki o zaman, Brady için teşekkür ederim." Arkasını döndü. "Kim o?" Ona sorduğum için kendimi tekmelemek istiyorum. Bu benim işim değil.

iş. Kalkıp buradan siktir olup gitmeliyim. Bu gece için bir planım vardı ve bu planın Autumn'u sikmekle hiçbir ilgisi yoktu.

"Adı Darren." Oturduğum yere doğru yürüyor, ben de elimdeki bardağı çevirmeye başlıyorum. "New York'ta *The Future and The Past* adlı bir dergide muhabir." Elim hareket etmeyi bırakıyor, bardak da öyle. "Waylon Cartwright'ın karıştığı kazayla ilgili bir özel haber yapıyorlar." Sesi kesiliyor. "Birkaç gün önce geldi ve Brady onu kovdu." İçimde kükreyen öfkeyle başa çıkmaya çalışırken gözlerim önümdeki cama odaklanıyor. "Sonra bana kartvizitini gönderdi."

"Ona ne söyledin?" Kelimeleri tıslayarak söyledim.

"Hiçbir şey." Gözlerindeki yaşları görebiliyorum. Tabureyi kendimden uzağa itiyorum ve çıkan ses herkesin konuşmayı bırakıp bana bakmasına neden oluyor. "Ona hiçbir şey söylemedim." Barın tepesine doğru bir adım daha atıyor. Ona tek kelime etmedim. Bunun yerine, topuklarımın üzerinde dönüp buradan çıkıyorum. Sokakta yürürken ellerim yanlarımda yumruk oluyor ve

Başta gitmem gereken yere doğru ilerliyorum. Kalbimin atışının yankısı kulaklarımı dolduruyor ve kaza alanına doğru ilerlerken duyduğum tek şey bu. Buraya en son Sonbahar kasabaya ilk geldiğinde gelmişim ve başka bir çelengin bulunduğu ağacın yanında durmuştum. Oturup gözlerimi kapattığımda kazadan sonraki günleri hatırlıyorum.

Dolabımda oturuyordum, sırtımı duvara dayamıştım çünkü sanki hâlâ yanımdaymış gibi onun kokusunu alabildiğim tek yer orasıydı. Bir gece önce giydiği gömlek ellerimdeydi ve yüzüme tuttuğumda üzerine düşen gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Işık göz açıp kapayıncaya kadar karanlığa dönüştü. "Tatlım." Annem dolaba girdi. Sanki beni beş dakikalığına yalnız bırakmış gibiydi ama aradan iki gün geçmişti. "Jennifer'ın ailesi burada." Önümde diz çökerken, bunu bana neden söylediğinden emin olamadan, kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Ona giymesi için bir şey seçmeliyiz."

"Onunla evlenmeliydim." Anneme bakarken kelimeler ağızımdan çıktı, gözlerim kuruluştan kaşınıyordu ya da belki de eve geldiğimden beri uyumadığım içindi. Gözümü bile kırpmadım. Gözlerim kapandığı anda kalbimin durduğu yere geri dönecektim. Cehennemin başladığı yere geri dönerdim. Oraya geri dönecektim ve bu sefer yanımda o olmadan. "Onunla evlenmek istedim anne." Gözlerimdeki kuruluk, yaşlar yavaşça yüzümden aşağı yuvarlanmaya başladığında artık yoktu. "Onu seviyorum anne." Annem kendi gözyaşlarını döktü. Tek kelime etmedi ya da belki de etti, bunun bir önemi yoktu çünkü o dönemde kimsenin bana söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyordum. Jennifer'ın adımı söylemesi dışında duymak istediğim hiçbir şey yoktu. Annem yanıma oturdu, kolunu omuzlarıma dolayarak başımı öptü ve ben de seveceğim tek kadın için ağladım.

Çok geçmeden babam geldi, giyinmeme yardım etti ve bir haftadır ilk kez beni dışarı çıkardı. Siyah takım elbisemle orada durup tabutunu izlerken, bana geri dönmesi için yalvarırken güneş gözlüklerimi takmıştım. Beni bir kez daha öpmesi için yalvarıyordum. Bir noktada onunla birlikte olmak için yalvarıyordum. Eğer o benimle olmasaydı, burada olmak istemezdim. Tüm dünyaya çok kızgındım. Bana onun öldüğünü söylediği için büyükbabama kızgındım. Bana ihtiyacı olduğunda onu koruyamadığım için kendime kızgındım. O gece dışarı çıktığım için kendime kızgındım. Dünyaya kızgındım.

Sersemlemiş bir halde ağacın yanında oturuyorum. "Özür dilerim." Kalkıp eve dönmeden önce her zaman yaptığım gibi elimi ağaca koyuyorum. Saatin neredeyse sabahın ikisi olduğunu görünce ağaçların arasından yürüyorum ve Jennifer'ı görmeyi bekliyorum.

Yüzünü. Eve dönerken hep onun yüzünü görüyorum, sanki o da benimle birlikte eve yürüyormuş gibi.

Başım önümde, *onun* yüzünü görmeye o kadar odaklanmışım ki, evinin arkasına doğru yürüdüğümü fark etmiyorum bile. Salıncakta oturuyor, bir ayağı yukarıda, bir ayağı verandada, ileri geri itiyor.

Konuşmadan önce onun merdivenlerinin dibine gelene kadar bekliyorum. "Adımı bu işin dışında tut." Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve bu akşam giydiği gömleği giydiğini görüyorum ama kot pantolonu yok. "Jennifer'ın adını bu işe karıştırma," diye tıslıyorum salıncığın yanında dururken. "Kendinden başka kimseden bahsetme."

"Tamam." Sesi yenikti. "Sen nasıl istersen, Charlie." Salıncığın yanına gidip oturuyorum. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum..." Bana baktı. "Başından beri onunla hiç konuşmayacaktım. Bunların hiçbirini istemiyorum." Bir saniye boyunca ona bakıyorum, bana bakmasını istiyorum, yüzünü görmek istiyorum ama tek yaptığı dümdüz karşıya bakmak.

"Bana bak," diyorum ama tek yaptığı başını sallamak oluyor. Midem bulanıyor, ellerim ona dokunmak için titriyor, bedenim tüm bunlara karşı koyuyor. "Autumn," diye bağıriyorum ve o da ayağa kalkıyor.

"Evine git, Charlie." Elim uçarak onunkini tuttu ve onu kendime çektim. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Elim onunkini bırakıyor, böylece kalçalarını kavrayıp yüzünü bana çevirebiliyorum. Aralarında durması için bacaklarımı açıyorum, ona bakıyorum ve o da bana bakıyor. "Çok yazık," diyor usulca, "dış görünüşün bu kadar güzelken içinin bu kadar çirkin olması." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Bir dizini kalçamın yanına koyuyor ve sonra diğer diziyile üstüme oturuyor. Saçlarımla oynuyor. "Ne utanç verici," diye tekrarlıyor, sanki ben burada değilmişim gibi, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. Başını eğip dudaklarımı usulca öpmeden önce, beni görmüyormuş gibi gözlerini kapatıyor.

"Gözlerini aç," diyorum kalçalarını üstümde kavrarken.

"Hayır," diye karşılık veriyor, öne doğru eğiliyor ve dilini ağzının içine sokmadan önce alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Beni öpmesine izin verirken gözlerim kapanıyor, ellerim kalçalarından sırtına doğru hareket ediyor. Kalçaları örtülü sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket ediyor. Elim gömleğinin ön tarafına, düğmelerine doğru kayıyor, açık kalana kadar birini ve sonra diğerini açıyorum. Elim sütyenini aşağı itmek için yukarı kalkıyor ve meme ucunu ağzıma almak için eğildiğimde ağzım onunkinden ayrılıyor. Dizlerinin üzerine doğru hareket ediyor, eli

Pantolonumun düğmesi. Ona yardım etmek için doğruluyorum ve yumruğunu sikime doladığında meme ucunu bırakıyorum. Bir kolumu beline dolayarak, ayağa kalkarken aynı anda onu da kaldırıyorum. Oturmadan önce önce bir tarafını, sonra diğer tarafını aşağı itiyorum. Külotunu kenara çekiyor, gözleri üzerine kayması için sikimi tutmamı izliyor.

Üzerine çöktüğünde başı geriye gidiyor. Bir elim boynuna gidiyor, avucumun içinde kavıyor, başını geri gelmeye zorluyor ve bana bakmasını sağlıyorum. Diğer elim ise beline dolanıyor ve bana binmesine yardım ediyorum. "Sonbahar," diyorum, tüm bu süre boyunca yüzünü izliyorum, gözlerini kapattığını ve bir kez bile açmadığını görüyorum. Ne kadar açmasını istesem de açmıyor. Eğilip göğüs uçlarını ısıırıyorum, o da sırtını dikleştirip göğüslerini bana bastırıyor. Elim omurgasından başının arkasına doğru ilerliyor, ağzımı yutmak için aşağı inerken ağzıma doğru itiyor. Acımasız ve sert bir öpüşme ve o sikimin her tarafına boşalırken ben buna doyamıyorum. Onun çok gerisinde değilim, kalçalarımı yukarı itiyorum ve boşalırken kendimi ona yerleştiriyorum. Yüzünü boynuma gömüp göğsüme yığılırken başım geriye düşüyor. Gözlerimi kapatıyorum, bir gece daha hiçbir şeyin planladığım gibi gitmediğini düşünüyorum.

BÖLÜM 16

Sonbahar

I Yüzümü boynuna gömüyorum, ki bu yaptığım yanlış bir şey çünkü tek yapabildiğim etrafımı saran kokusunu duymak. Misk kokusu bana hiç sevmediğim bir zamanı hatırlatıyor.

Ondan nefret ediyorum. Onunla ilk tanıştığımda kendi kendime gördüğüm en ateşli adam olabileceğini düşünmüştüm. Megawatt gülüşü ve koyu mavi gözleriyle size gülümserse şanslı sayılırdınız. Bu Charlie'nin öyle biri olmadığını hatırlamadan hemen önce bunu hatırladım. Bu Charlie benden nefret eden bir adam. Benim nefret ettiğim bir adam. Kendime kaç kez ona karşı koyabileceğimi söylesem de koyamadığım bir adam. Kuzu postuna bürünmüş bir kurdun mükemmel bir örneği.

Kollarını bana doluyor, biri belime, diğeri omuzlarımın üst kısmına dolanıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Ondan uzaklaşmam gerekiyor ve bir dakika içinde vücudunun sıcaklığı kemiklerimin soğukluğunu ısıttığında uzaklaşacağım. Ayağa kalktığında kendimi ondan ayırmak üzereyim ve bacaklarım aşağı inmek yerine kalçalarına sarılıyor. Aleti hâlâ içimde, hâlâ sert, bana daha önce hiç hissetmediğim bir dolgunluk hissettiriyor. Hatırlamak istemesem bile hatırlayacağım bir dolgunluk.

Beni evin içine taşıyor ve yatak odama doğru ilerliyor. "Çarşafı yatağa geri koymalıyım," diyorum boynundan usulca.

"Neredeler?" diye soruyor bana, sesi hiç duymadığım kadar yumuşak.

"Kurutucunun içinde," diyorum ona. Beni üzerinden çekip ayağa kaldırıyor, benden uzaklaşır uzaklaşmaz serinlik yüzüme çarpıyor.

"Gidip onları getireyim," diyor ve bir şey söylememi beklemeden dönüyor. Sonra kendimi ısıtmak için keten gömleğimin önünü kapatıyorum. Yatağa oturup ayaklarımı karyolanın kenarına asıp kollarımı onlara doladığımda ve göğsümü onlara bastırdığımda kurutucuyu açtığını duyuyorum. Tekrar içeri giriyor ve beni görünce duruyor.

Yorganı yatağın üzerine atıyor, ben de kalkıyorum. İkimiz karanlıkta yatağı hazırlıyoruz, ayın ışığı bize rehberlik ediyor. Kalıp kalmayacağını bilmiyorum. Umurumda da değil. Bütün gün beni yakaladı. Ben yastıkları yerlerine koyarken o odadan çıkıp çamaşır odasına doğru yürüyor ve elinde yorganla geri geliyor. Keten gömleğimi silkelerken yorganı geri çekiyorum ve üzerimde sadece külotumla yatağa giriyorum. Yatağın diğer tarafına dönerek, başım yastığa gömülürken bir topun içine kıvrılıyorum.

Ne yapacağını, kalıp kalmayacağını bilmiyorum. Gözlerim açık kalıyor ama onu aramıyorum. Botlarının yere vuruşunu duyuyorum, ardından kemer tokasının şangırtısı geliyor ve yatağın diğer tarafına geçip içeri kayıyor. Sırt üstü uzanmış, tavana bakarken, bir eli göğsünde, diğer elini başının altında kavuştururken onu izlerken kalbim hızlanıyor.

Gözlerimi kapatıp uykuya dalmalı ve sabaha kadar gitmesini dilemeliyim. Dönüp ona sırtımı vermeliyim. Her ne boks, onunla bu işe hiç başlamamalıydım. Tüm bunları bildiğim halde, yapmam gerekeni yapmak yerine ağzımı açıyorum. "O muhabirle konuşmayacaktım." Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum ama söylüyorum. Benim hakkımda ne düşündüğünü değiştirmeyecek ama yine de bilinmesini istiyorum.

"Bunu sonra konuşuruz." Sesi eskisi kadar yumuşak. "Geç oldu." Başını çevirip bana doğru bakıyor. Ben arkamı dönüp ona sırtımı dönmek için hamle yapana kadar birbirimize bakıyoruz. Bir elimi yastığımın altına koyup gözlerimi kapatarak uykunun gelip beni almasını bekliyorum, o sırada onu etrafımda hissediyorum. Kolu benimkiyle birlikte yastığımın altına kayarken diğer kolu kalçalarımın üzerine düşüyor. Gözümden süzülen tek damla yaş, uyku beni almadan önce yastığa doğru kayıyor.

Sabah alarm ikimizi de uyandırıyor ve gözlerimi açtığımda dört saat içinde yer değiştirdiğimizi görüyorum. Başım şimdi onun göğsünde, kolum o kıvrılırken karın kaslarının üzerinde, bu yüzden o yataktan kalkmadan önce kolum yana düşüyor ve bangır bangır çalan seslere doğru ilerliyor. Giyinmeye başladığını duyduğumda alarmı kapatıyor. Fermuar sesinden sonra, fermuarın sesini duyana kadar bekliyorum.

"Bu gece bir randevum var, o yüzden gelemezsin." demeden önce botlarının giyilme sesini duyuyorum. Hareket etmeyi bıraktığını duyabiliyorum.

Ayağa kalktığını duyuyorum ve yatağın aşağısında taş gibi duran yüzüne bakma hatasını yapıyorum. "Neden umurumda olsun ki?"

Kelimelerin beni incitmesine izin vermiyorum. Artık beni incitebilecek hiçbir şey söyleyemez. "Umurumda" -yorganları üzerime atıyorum- "insanlar geceleri buraya geldiğini öğrenebilir." Örtünmem gerektiğini bildiğim için burada külotumla ve başka hiçbir şeyle duruyorum. "Neden umursamam gerektiğini bilmiyorum." Bunu onca insan arasında ona itiraf etmekten nefret ediyorum. "Ama umurumda ve burada biri varsa diye ortaya çıkmama ihtiyacım yok." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, şimdi ikimiz de birbirimize bakıyoruz.

"Merak etme," diye homurdandıktan sonra botunu giyip hışımınla dışarı çıkıyor ve çıkmadan önce kapıyı çarptığından emin oluyor. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatmadan önce tavana bakıyorum. Gözyaşlarımı uzaklaştırırken burnuma bir sızı geliyor. O ormanın içinde kaybolurken ben de aynı anda pencereden dışarı bakıyorum.

"Siktir git Charlie," diyorum boş odaya, keşke bunu ona evimden çıkıp gitmeden önce söyleseydim. Yatağa bakıyorum ve tekrar soymayı düşünüyorum ama son iki gecedir çarşafı yıkiyorum ve az önceki çıkışından sonra bir daha burada görüneceğinden şüpheliyim. Bu yüzden banyoya gidip duşu başlatıyorum ve son sözü yine ona bıraktığım için ne kadar kızgın olduğumu görmezden geliyorum.

Giyinip gri tişört elbiseyi askıdan alıp üzerime geçirdiğimde bile kendi kendime "O bir pislik" diye mırıldanıyorum. Banyoya geri dönüp saçlarımı tarıyorum. "Büyük bir siki var ama aynı zamanda devasa bir sık," diyorum aynaya, "ve ondan nefret ediyorum." Vajinama bakıyorum. "Ve o etraftayken hainlik yapmayı bırakmalısın. Ondan nefret ediyoruz ve buna siki, parmakları ve ağzı da dahil. Neredeyse sekiz yıldır uyuyorsun ve şimdi uyanmak istiyorsun. Yanlış zaman, yanlış yer, kesinlikle yanlış kişi."

Beyaz spor ayakkabılarımı giyip siyah çantamı kaptığım gibi kapıdan çıkıyorum. "Pislik herif." Arabama binip şehre doğru ilerlerken hâlâ mırıldanıyorum, kardeşimle aynı anda park ediyorum.

Arabamdan inmemi beklerken kafasındaki beyzbol şapkasını geriye doğru takarak kamyonetinden iniyor. Kapımı çarparken beni "Günaydın," diye selamlıyor.

"Her neyse," diyorum ona. "Ben kahve ve çörek almaya gidiyorum," diye haber veriyorum uzaklaşırken.

"Bana bir şey alacak mısın?" diye soruyor ve ben omzumun üzerinden elleri kalçalarında dikilen ona bakıyorum.

"Hayır, çünkü bir centilmen gidip bana kahve getirmeyi teklif ederdi."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Sen iyi misin? Ayın o zamanı mı?"

"Ugh." Dönüp ondan uzaklaşıyorum, elimi havaya kaldırıp ona ters ters bakıyorum.

"Buna evet diyeceğim." Gülüyor. "Bana bir çörek getir."

Fırına doğru yürüyorum, bu sefer oraya giderken birkaç kişi bana gülümsüyor ve başka bir boyutta olup olmadığımı merak ediyorum. Özellikle de kadınlardan biri bana gülümseyip "Günaydın, Autumn" dediğinde. İzlerimde duruyorum. Eğer adımı söylemeseydi, başka biriyle konuştuğunu düşünecektim.

"Günaydın," diye cevap veriyorum, gerçekten uyanık mıyım yoksa rüya mı görüyorum diye etrafıma bakarken, ayaklarım fırına doğru hareket edene kadar o çoktan sokağın yarısını geçmiş oluyor. Her iki elimde birer fincan kahve ve dört çörek dolu bir poşetle dışarı çıkıyorum, binanın etrafından dolaşarak muhtemelen kapının kilitli olmayacağı arka tarafa gidiyorum.

Brady'nin masanın arkasına oturduğu ve dün gecenin faturalarını gözden geçirdiği ofise doğru ilerliyorum. "Harika bir gece geçirdik." Kafasını kaldırdı, ben de başımı salladım.

"Öyleydi," diyorum kahveyi önüne koyarken. "Bir şey değil."

"Teşekkür ederim," diyor. "Az önce kontrol ettim, Bryan saat bir buçukta çantaları almak için burada olacaklarını e-posta ile göndermiş."

Kahvemden bir yudum aldım. "Bu ek yardımcı olacaktır." Sandalyeye oturuyorum. "Sonunda iyi bir haber."

"Dün gece nasıldı?" diye soruyor bana, çörek poşetini kapıp bir tane atıştırırken. "Saat kaçta kapattınız?"

Sonunda ona muhabirden bahsetmedim. "Saat on bir gibi kapattım." Gözleri büyüyor. "şehir dışından gelen altı kişilik bir grubumuz vardı ve birbirleriyle nereli oldukları hakkında konuşmaya başladılar, sonra da birbirlerine içki ısmarlamaya başladılar." Omuz silktim. "İyi de bir başış bıraktılar."

"Ki sen onu almadın," diye belirtiyor.

"Benzin alabilmek ve çöreklerimi alabilmek için 20 dolar aldım." Çantayı gösteriyorum. "Öncelikler."

"Hâlâ yaşamam gerekiyor," diye hatırlatıyor ve ben uzanıp kendiminkini alırken çörekten bir ısırık daha alıyor. Kabarık güzellikten bir ısırık aldığımda şeker parmaklarıma yapışıyor. "Tatlı ikram etmeliyiz," diye önerdiğimde bana ters ters bakıyor. "Bilirsin, bir kadın olarak oturup sohbet ederken ve içerken, biraz da çakırkeyif olduğunda, bir parça tatlı yemek istersin." Başını arkaya atıyor ve ben ona gülmemeye çalışıyorum. "Bu gece geç saate kadar çalışmam," diyorum ve çöreğimi çiğnerken bana bakıyor. "Bir randevum var." Kaşlarını oynatıyorum, "Sekiz yıl sonra ilk randevu." Şaka yapmaya çalışıyorum.

"Bu doğru değil," diye karşı çıkıyor ağabeyim ve ben ona bakakalıyorum.

"Bir keresinde seni ziyarete geldiğimde, barda seninle çıkmaya çalışan bir adam vardı." Ona şaşkın şaşkın baktım. "Her gün geldi, sırf seninle konuşmak için bütün gün kaldı."

"Clint'ten mi bahsediyorsun?" Ben soruyorum.

Parmaklarını şıklattı ve beni işaret etti. "Bu o."

"Seksen dört yaşında," diye nefes nefese kaldım, "bir karısı var."

Başı geriye gider ve güler. "Evet, seni çok eşliliğe ikna etmeye çalışıyordu."

Ona ters ters baktım. "Evet, çünkü o aptal kelimeyi ona sen öğrettin. Karısının benimle konuşmak için geldiğini biliyorsun." Masayı tokatlıyor. "Hiç komik değil. Ev işlerini bölüşmemiz gerektiğini söyledi; kocasının bana çıkma teklif etmesini umursamadı bile."

"O yaşta sadece ondan kurtulmak istediğine eminim."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Haksız değilsin." Kahvemden bir yudum alıyordum ki çantamdan telefonumun sesi geldi.

Kahve fincanını yere bırakıp parmaklarımdaki şekeri yaladıktan sonra telefonu çıkarıyorum ve telefonumda kayıtlı olmayan bir numaradan gelen mesajı görüyorum.

Bilinmeyen Kişi: İşte adresim, 151 İkinci Cadde. Saat beşte gel. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Brady bana sordu. "Yüzün bir an için biraz solgunlaştı."

"Evet." İçimi kaplamaya başlayan korkuyu elimin tersiyle itiyorum. "Bryan onaylıyordu." Sahte bir gülümseme takınıyorum. "Hadi işe koyulalım," diyorum, onunla çıkmanın beni iliklerime kadar korkuttuğu gerçeğinden kaçınmaya çalışarak.

BÖLÜM 17

Charlie

I Evimden çıktım ve ofisi atlayarak doğruca ahıra gittim. Saçlarım yirmi dakika önce aldığım duştan dolayı hâlâ ıslak. Güneş gökyüzünde, kuşlar etrafımdaki sık ormanın içinde ve dışında uçuyor.

Ben.

Ahıra girdiğimde Emmett bana, "Keyfin yerinde gibi görünüyor," diyor. Masanın başına oturmuş, elinde kâğıtlar, yazarken ona bakıyorum, arkasında beş sıra halinde aşağıdan yukarıya doğru sarkan panolar var. Tüm çiftlik çalışanlarının o gün yapılması gerekenleri öğrenmek için gittikleri yer burası. Bir nevi Emmett'in ofisi. Ona benimkinin yanında bir ofis verdik ama oraya hiç ama hiç adım atmıyor. Onun yerine masayı alıp buraya, ahıra yerleştirdi. "Güzel bir gün olacak."

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. Kızgıyım. Aslında, kızgın olma noktasını çoktan geçtim. Sadece neden bu kadar kızgın olduğumu düşünmek istemiyorum. Bu da kendime söylediğim bir başka yalan. Bugünlerde kendime çok yalan söylüyorum. "Atlar neden hâlâ çıkmadı?" Etrafıma bakıyorum ve çoğunun hala ahırlarında olduğunu görüyorum. "Bugün tam gün. Atların hazırlanmaları için dışarıda olmaları gerekiyor."

Yanımdaki kahve fincanını aldı. "Saat sekiz bile değil," diyor bana. "Her zaman bu saatte yemek yerler ve sonra dışarı çıkarlar."

Ben etrafıma bakınırken o bana bakıyor ve çiftlik çalışanlarından birkaçının bir köşede sohbet edip gülüşüklerini görüyorum. "Etrafta hiçbir şey yapmadan duran insanlar var." Onları işaret ediyorum.

"Neden ofisinize gidip kağıt işleriyle uğraşmıyorsunuz?" Kupasını yere bırakıyor. "Sonra kışına giren şey her neyse çıktığında geri gel."

"Kışımnda hiçbir şey sürünmedi," diye tıslıyorum ona. "Tüm atları iki kez mi değerlendirdik?" Ona soruyorum ve o da kıkırdıyor.

"Eğer yapmak istiyorsan, hiç durma." Sırıttıyor. "Görünüşe göre vaktin var."

Arkamı dönüyorum ve ilk gitmeyi düşündüğüm ahıra yöneliyorum. "Dışarı çıkarılmaya hazır," diye anons ediyor ve ben de kapının kilidini açıyorum.

Sadece bana bakıyor. "Hey," diye selamlıyorum onu, sesim alçalarak, "hadi, seni buradan çıkaralım." Elimi kaldırıyorum ve o benden uzaklaşıyor. "Sana zarar vermeyeceğim," diye onu temin ediyorum, yerimden kıpırdamıyorum, bana gelmesini ona bırakıyorum. "Seni oradan çıkaracağım," diyorum o bir adım öne çıkıp kuyruğunu arkasına atarken. "Aferin kızım," diye mırıldanıyorum, bana doğru bir adım daha atıyor ve sonunda ağzıyla elimi dürtüyor. "N'aber güzel kız?" Bana bakarken burnunu ovalıyorum, beni koklamasına ve bana alışmasına izin veriyorum. "Dışarı çıkmaya hazır mısın?" İpini elimde tutuyorum ve onu ahırından dışarı çıkarıyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Emmett bana soruyor, hala masasında oturuyor, ama artık arkasındaki tüm panolar yok, bu yüzden işlerin dağıtıldığını biliyorum.

"Ben iyiyim." Ahırın yan tarafındaki çitle çevrili ağla doğru yürüyorum.

"Dün gece şehirde takıldığınız söyleniyor." Sırtımı ona döndüğümde ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Yürüyüşe çıktım," diyorum ve bu tam olarak yalan sayılmaz. "Tanrım, insanlar ne zamandan beri sana hayatımı anlatmaya başladı?"

"Ve bir içki, görünüşe göre." Botlarının yere vurduğunu duyuyorum ve sonra yanımda dururken bana yaklaşıklarını duyuyorum. "Dost canlısı da değil."

"İnsanlar kendi işlerine bakmalı," diye tıslıyorum ona, "ve benim ne yaptığım hakkında endişelenmemeli."

"İnsanlar onun içki fabrikasının durumunu değiştirmeye çalıştığını da söylüyor." Konuşmaya devam ediyor. "Kin tutan bazı yaşlılar bile içeri girip bir şeyler içmeyi düşünüyor."

"Yapmalılar." Atla birlikte dışarı çıkmadan önce ona söylediğim tek şey bu. Düşüncelerim olmaması gereken yere, ona geri dönüyor. Yapmam gereken son şey Sonbahar'ı düşünmek. "Dışarısı güzel, değil mi?" Yanımda yavaşça yürüyen Goldilocks'a soruyorum. "Sıcak bir hava olacak

gün." Etrafıma bakındım ve çiftlik çalışanlarından birini gördüm. "Bana bir eyer ve dizgin getirebilir misin?" diye sordum. "Onu yürüyüşe çıkaracağım."

"Elbette patron," diyor ve dönüp ahıra doğru yürüyor. Emmett orada durmuş kahvesini içerken bana bakıyor. Çiftlik görevlisi elinde eyer takımıyla geri döndüğünde yan tarafa bakıyor. "Sana yardım edeyim," diye teklif ediyor, eyeri kızın sırtına atıyor, biz de eyeri kıza takıp dizginlerini bağlıyoruz. Ne olduğundan emin olamadan biraz kıpırdandı, ben de bir ayağımı üzengilerden birine koyup kendimi onun üzerine kaldırdım.

Beş adım geri çekildi. "Sorun yok kızım," diyorum. "Sadece yürüyüşe çıkıyoruz. Bundan hoşlanacaksın." İleriye doğru yürüyüp arazinin kenarına doğru giderken onu hafifçe dürtüyorum. Ormana girmekten korkuyor ama ben eğiliyorum. "Her şey yoluna girecek," diyorum o yürürken ve dallar toynaklarının altında kırılırken, diğer tüm atları götürdüğümüz patikadan aşağı iniyorum. "Gördün mü? Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim," diye onu rahatlatıyorum. "Sana yalan söylemeyeceğim."

Çitlere geldiğimizde onu bırakıp ahıra doğru yürüyorum. "Suya ihtiyacı var," diyorum ahıra girip ahırına giderken. Suyun olduğu kovaya doğru yürürken, "Yemekten sonra döneceğim," diyorum.

Ahırdan çıkıyorum, eyerini çıkarırken onu ellerden birine bırakıyorum. Bir sonraki ahıra doğru yürürken, tüm atların egzersiz yaptığından emin olmak için her şeyi tekrar yapıyorum. Son atı da içeri aldığım da güneş batıyor ve ahırda bir tek Emmett kalıyor. "Hey," diyorum atla birlikte ahırına doğru yürürken, "herkes gitti mi?"

"Evet." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, ayaklarını masanın üzerine koyuyor. "Onunla ilgili yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum ve o da ayaklarını indirip ayağa kalkıyor.

"O zaman ben buradan gidiyorum." Arkasındaki kancadan anahtarlarını aldı. "Birkaçımız bir şeyler içmeye gidiyoruz." Başımı ona çevirdim. "Bizimle gelmek ister misin?"

"Hayır," diye tersliyorum, geri dönüp biraz taze su almaya gidiyorum. Dışarı çıkarken bana sadece başını sallıyor.

Evime doğru yola çıkmadan önce suyu ahıra bıraktım. Merdivenleri çıkarken, geçen her saniye daha da sinirleniyorum. "Bu gece bir randevum var." Duşa girdiğimde onun sesini duydum. O sözleri söylediği anda sanki biri başımdan aşağı buz gibi su döktü ve içimdeki kan da buza dönüştü. Yataktan kalktı-

Bu bir ilkti. Genelde bunu yapmadan önce benim gitmemi beklerdi. Ve anlaşılan benden o kadar nefret ediyordu ki her seferinde çarşafı yıkiyordu. Onu orada sadece dantel külotuyla gördüğümde ağzım hemen sulandı ve sikim pantolonumun içinde kıpırdandı, belli ki zamanı olmadığını anlamamıştım. Eve doğru attığım her adımda daha da sinirleniyordum.

Giyinip mutfağa doğru ilerlerken, iştahım olmamasına rağmen ne yiyeceğimi kontrol ediyorum. Bu hafta için sipariş ettiğim hazır yemeklerden birini çıkarıp birkaç dakika pişiriyorum, bir bira alıp bir yudum içiyorum. Yemeği sadece içime bir şeyler almam gerektiğini bildiğim için yutuyorum, sonra birayı bitirip dışarı çıkıyorum.

Yola doğru ilerlemeye başladığım anda kafamın içinde onun sesini duyuyorum.

"Neden umursamam gerektiğini bilmiyorum ama umursuyorum ve burada biri varsa diye ortaya çıkmaya ihtiyacım yok."

Evine giderken ellerimi yumruk yapıyorum, oraya gitmiyormuşum gibi bile davranmıyorum. Sadece Jennifer'ı görmeye gitmeliyim ama aklım ve ayaklarım aynı fikirde değil. Karanlıkta gözlerim evini buluyor, merdivenlerden çıkıp salıncağa oturuyorum ve onu bekliyorum. Bu yapabileceğimi düşündüğüm en aptalca şeydi. Buradan siktir olup gitmeliyim ve onun lanet randevusundan dönmesini beklememeliyim.

Her gürültüde evde mi diye sağa sola bakıyorum. Döndüğünden beri birlikte olduğumuz her anı düşünürken ellerim dizlerimin üzerinde. Dün gece gözlerimin içine bakmayı reddettiği gerçeğini düşünüyorum. Birlikte olduğumuz her seferinde lanet çarşafını yıkadığı gerçeğini düşünüyorum. Her gece giyinip oradan siktir olup gitmek yerine kaldığım gerçeğini düşünüyorum. Dün gece onunla yatağa girdim ve sonra bana sırtını verdiğinde ona doğru kıvrıldım. Neler olduğunu kabul etmek istemeyerek başımı sallıyorum.

Ayağa kalkıyorum, arka kapıya doğru yürürken salıncak ileri geri hareket ediyor ve kilitli olmasını bekleyerek kolu çeviriyorum, ama onun yerine açılıyor. Onun evine girdim. "Autumn," diyorum, belki arabasında bir sorun vardır ve çoktan eve gelmiştir diye düşünüyorum ama evde kimse yok. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve başımı sallıyorum. Yatak odasına doğru yürürken "Lanet kapısını açık bırakmış," diye tıslıyorum. Gözlerim odayı tarıyor ve yatağı çoktan yaptığını görüyorum, çarşafı yıkayıp yıkamadığından emin değilim. Havada onun parfümünün kokusunu alıyorum ve dişlerimi sıkıyorum.

birlikte, onun randevusu için hazırlandığını ve onun için giydiğini düşünerek.

Oturma odasına dönüp koltuğuna oturduktan sonra gözlerimi ön kapıya kilitliyorum. Kendimi o kadar dengesiz hissediyorum ki, onu beklerken tüm evi dağıtacağımı düşünüyorum. Bacaklarım aşağı yukarı hareket ederken içimdeki sahiplenme duygusu o kadar doğal gelmiyor ki, sinirlerim dayanılmaz bir hal alıyor.

Çakılların çıtırtısını duyuyorum ve farların sönmenden önce evin içine doğru parladığını ve bir araba kapısının kapanma sesini görüyorum. Bir başkasının kapanıp kapanmayacağını görmek için bekliyorum. Ama tek ses onun ön basamakları çıkarken çıkardığı ses ve ardından kapı açılıp arkasından kapanmadan önce anahtarın kilide girmesi.

Eve iki adım atıyor, çantasını masanın üzerine koyuyor, burada olduğumu fark etmiyor bile. Yatak odasına doğru ilerlerken bana baktı ve elini göğsüne koyarak geri sıçrarken bağırdı. "Aman Tanrım," diye tıslıyor, "ödümü kopardın."

Onu içeri alıyorum, üzerinde bacaklarını fazlasıyla gösteren yeşil bir şort ve belinin hemen üzerine düşen, karnını gösteren dar beyaz bir tişört var. Saçları karışmış görünüyor ve bu beni uçurumun kenarına itiyor. Kanepeden uçuyorum. "Onu becerdin mi?" Onunla aramdaki mesafeyi açarken sesim ölümcül, kokusunu alabileceğim kadar yakın. Kalan azıcık kontrolümü de kaybetmeme neden olacak kadar yakın. "Onu becerdin mi?" Kükrüyorum, başım ona doğru hareket ediyor ve aynı anda iki şey oluyor. Birincisi, vücudu önümde titriyor, o kadar çok titriyor ki ayakta durması bile mucize. Aynı anda başını yana çeviriyor, sanki kendini benden koruyormuş gibi gözlerini kapatıyor ve elleri yüzünü korumak için yukarı kalkıyor. Bu hareket bir adım geri atmama neden oluyor, kalbim karnımdan çıkacakmış gibi hissediyorum. "Sana vuracağımı mı sandın?" Böyle düşündüğü için elim titriyor. Ben pek çok şeyim, biliyorum, ama ona asla ama asla vurmam.

Gözlerini açarken ellerini indiriyor ve başını çevirip bana bakıyor. Yüzündeki korkuyu görebiliyorum ve en kötü cevabı bekliyorum. Cevabın beni tam kalbimden vurmasını beklemiyordum. "Bir erkeğin bana elini sürdüğü ilk sefer olmazdı."

BÖLÜM 18

Sonbahar

I Burada karanlıkta duruyorum, fırtınalı bir günde bir yaprak gibi titriyorum. En çılgın hayallerimde bile eve geldiğimde onu beni beklerken bulacağımı düşünmemiştim. Ondan daha önce hiç görmediğim bir öfke yayılıyordu ve ben onu çok öfkeli gördüm. "Onu becerdin mi?" Koltuktan **k a l k t ı** ve bana doğru ilerledi. Önümde duruyor, vücudu gergin, yüzü yüzüme o kadar yaklaşıyor ki, "Onu becerdin mi?" diye kükrediğinde üzerimde nefes aldığını hissedebiliyorum. Refleks olarak başımı yana çeviriyorum ve ellerimi kaldırıp bir şey olmasını bekliyorum. Sesi çatallaşarak fısıldadığında gözlerim birkaç saniyeliğine sımsıkı kapanıyor,

"Sana vuracağımı mı sandın?"

Gözlerimi açtığımda ellerim aşağı iniyor ve başım ona bakmak için geriye dönüyor. Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki kalp krizi geçirmemem bir mucize. Bana soruyu sorarken yüzünde ıstırap var ama ona vermek üzere olduğum cevaba hazır mı? Bundan sonra olacıklara hazır mıyım? "Bir erkeğin bana elini sürdüğü ilk sefer olmazdı."

Sanki ona vurmuşum gibi bir adım geri çekilirken yüzü soluyor. "Ne oluyor lan?" Sözleri bir fısıltıdan ibaret.

Sarsıntının durmadığını fark etmiyorum bile. Son sekiz yıldır bana hayatı cehenneme çeviren bu adamın önünde dururken hiçbir şeyin farkında değilim. Ruhumu inciten adam, bunu yapmak için sadece elini kaldırmadı. Bunu sözleriyle ve bana sırtını dönerek yaptı. "Şok mu oldun?" Ona soruyorum, önünde dururken omuzlarım geriye düşüyor.

Nazik, şefkatli, kötü bir gün geçirdiğimde beni gülümsetmek için elinden geleni yapan adam. Beni asla hayatını mahveden kadından başka bir şey olarak görmeyecek olan adam. Bana bakıyor, gözleri ileri geri hareket ediyor, ağzı hala şokla açık. "Waylon bana ilk kez bu odada vurdu." Ona bu sırrı, içimde derinlere gömdüğüm bir sırrı söylediğime inanamıyorum. "Ailesinin bağış toplama etkinliklerinden birinde akşam yemeği yedikten sonraydı. Anlaşılan yeterince hevesli değildim. Kolumu öyle sıkı kavradı ve büktü ki, yerinden fırlayacak sandım."

"Sonbahar." Elleri saçlarına gider ve saçlarını kendi elleriyle çeker.

"Sarhoş olduğunu söyleyerek suçu alkole attı." Omuz silktim. "Saflık ettim. Ne yapabilirdim ki?" Bu soruyu ondan cevaplamasını istemiyorum çünkü son sekiz yıldır bunu kendime soruyorum. "O Waylon Cartwright'tı, ailesi kasabanın en nüfuzlu kişileri ve ben de başarılı bir aile şirketini yöneten dul bir adamın kızıydım ama Cartwright değildik." Çıkmak isteyen safrayı yutuyorum ama bunu yapıyorum. "Haklıydın," diyorum usulca, "onları ben öldürmedim ama sonuçta benim yüzümden öldüler." Odadaki hava durgunlaşıyor. "O gece, kazanın olduğu gece." Taş gibi olan yüzünü izliyorum. "Tuvalete gidebilmek için ondan kamaranın kapısını açmasını istedim. Hayatında hiçbir şey yapmadığı için ailesiyle yaptığı kavga yüzünden zaten tedirgindi. Ve tabii ki, kardeşim ve babamla birlikte çalıştığım için bunun suçlusu bendim. Yine onu kötü gösteriyordum. Beni banyoya kadar takip etti ve ben de ona bakıp araba kullanmaması için yalvardım. Ona arabayı benim kullanacağımı söyledim." Sahne kafamda yeniden canlanıyor. "Bana çenemi kapatmamı söyledi, kimse bana sormuyordu. Kafamı avucunun içine aldı." Başımın onun kavradığı tarafını tutuyorum. "Saçımı avucunun içine aldı ve sonra duvara vurmaya başladı" -elim bir taraftan düşerken diğer elim dikişlerin olduğu yere dokunmak için yukarı kalkıyor- "o kadar sert vurdu ki derim yırtılırken yanmayı hissettim. Doktora gitmem gerektiğini biliyordum. Ayrıca bu konuda başka bir hikaye uydurmam gerekeceğini de biliyordum. Bunun bana son kez elini sürdüğü an olduğunu da biliyordum." Charlie ellerini dizlerinin üzerine koyarak tıslıyor, sanki hiç durmadan beş mil koşmuş gibi nefes alıp veriyor. "Söylediği gibi seks bittiği için benimle bu konuda kavga edeceğini sanmıyorum. Açıkçası, o zaman bana neden bana katlandığını bilmediğini söyledi, çünkü sikişmekte bile iyi değildim. Bu yüzden de

sürekli kardeşiyle gezilere çıkıyordu, böylece sinirini atabiliyordu."

Charlie ayağa kalkar. "Sonbahar." Yüzü harap olmuş, sesi kırılmış ama ben duramayacak kadar ilerlemiş durumdayım.

"Yani o kamyonu ben kullanmıyordum ama aynı zamanda sana, Jennifer'a ya da herhangi birine bir şey söylemeliydim. Yapılması gereken doğru şeyi yapmalıydim. Bunun için sonsuza kadar benim yaşayıp onun yaşamamasının suçluluğuyla yaşayacağım. O değil, hak ettiğini aldı. Ama onu kurtarmalıydim. Onun yanında oturan kişi ben olmalıydim. Onu güvende tutabilirdin." Bana doğru bir adım attı, ben de elimi kaldırdım. "Ama bil diye söylüyorum, o gece ben de öldüm. Nefes alıyorum ama içimde bir ölü var. Yok edebileceğin hiçbir şey kalmadı." Daha önce yüzünün harap olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. "Tıpkı Waylon'a yaptığım gibi sözlü yumruklarını defalarca yedim. Onun aksine, sanırım ben seninkileri hak ediyorum."

"Sakin ikisini kıyaslamaya kalkma," diye tıslıyor bana. "Ben onun gibi değilim." Topuklarının üzerinde dönüyor ve hışımla odadan çıkıp arka kapıya yöneliyor. O çıkarken kapı öyle sert çarpıyor ki camlar sallanıyor. Bahçemden geçip ormanın karanlığına doğru yürümesini, sanki hiç burada olmamış gibi gözden kaybolmasını izliyorum.

"Bu iş burada bitiyor," diyorum boş odaya. "Yapacak başka bir şey kalmadı." Kapıya doğru yürüyorum ve kilidi çeviriyorum. "Her ne yapıyorsak artık bitti." Yatak odama gitmeden önce bir kez daha karanlığa bakıyorum. Gece için seçtiğim şortu çıkarıyorum. Banyoya gidip yüzümü yıkamadan önce gömleğimi başıma geçiriyorum, Charlie'yle olan sahneyi kafamda tekrar canlandırırken gözyaşlarım suya karışıyor. "Ben onun gibi değilim" kafamın içinde duyduğum tek kelime.

Üzerime bir tişört geçirip yorganı geri çekiyorum, soğuk çarşafların arasından kayarak başımı yastığa koyuyorum. Hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağı o güne geri dönerken gözlerim yanımdaki boş yastığa takılıyor.

"Duydun mu?" Ben evrak işleriyle uğraşırken kardeşim ofise girdi ve ben ona baktım.

"Otopsi sonuçları geldi." Gözleri benimkilere dikilmişti. Kazanın üzerinden altı hafta geçmişti, o uğursuz gecenin üzerinden altı hafta. Kemiklerim iyileşmişti ama suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu. Bildiğim ve korktuğum şeyi bana söylemesini beklerken nefesimi tuttum. "Vücudunda alkol ya da uyuşturucu yok." İç i m d e k i hava çekildi. "Sanırım bu davalar

haksız ölüm davası şimdi düşecek." Ayağa kalkmak için ellerimle masayı ittim ama dizlerim tutmadı ve kırımın üzerine düştüm. Kazadan iki hafta sonra, birkaç kişi Cartwright'lara dava açmakla ilgili konuşmaya başladı. Jennifer'in ailesi de bunlardan biriydi ve kazanın sorumluluğunu üstlenmelerini istiyorlardı ki Cartwright'lar bunu yapmayı reddetti.

"Bu olamaz," dedim kardeşimi şoke eden sözleri söyleyerek. Kardeşim masanın yanına gelip sandalyemin yanına çömelene kadar tekrar tekrar "Bu olamaz" dedim. "Bir yanlışlık var."

"Ne diyorsun sen?" Bana baktı.

"Sarhoş olduğunu söylüyorum. Sarhoş olduğunu biliyorum." Orada, ofiste ona Waylon'ın diğerlerini almaya gitmeden önce evimdeki su şişelerindeki suyu değiştirdiğini ve yerine votka doldurduğunu söyledim. "Bu doğru değil."

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu ve ben de ona baktım. "Bunu düzeltmek zorundayım." Bildiğim tek şey buydu. Çok az şey biliyordum. Bunu düzeltmenin etrafımdaki her şeyi mahvedeceğini biliyordum.

Yol boyunca yanımda olan babam ve erkek kardeşimle birlikte Jennifer'in ailesine gittim ve bildiklerimi anlattım. Davaya devam ettiler ama sürekli erteleniyor ve bir kenara itiliyordu. Cartwright'ların yaptığı bir şey gibi kokuyordu. Üç mağdur ailenin açtığı dava, bu kasabanın kazadan sonra gördüğü en büyük şeydi. Cartwright'lar için karakter tanığı olarak çağrıldım. Oraya çıkıp dünyaya Waylon'ın ne kadar harika biri olduğunu anlatacaktım. Ama öyle yapmadım. Oraya çıkıp gerçeği söyledim. O geceki her şeyi, su yerine votka içtiğini.

Benim şok edici ifademden sonra, duruşma tam bir bok gösterisine dönüştü. Jennifer'in avukatı Cartwright'ların ne kadar kirli olduklarını biliyordu. Kanıt sakladıklarına inanıyordu, bu yüzden Wallace ve Margo Cartwright'tan Waylon Cartwright'ın yasal otopsi raporunu sunmalarını talep etti. Mahkeme salonu karıştı ve tabii ki avukatları itiraz etti, çünkü müvekkillerinin adli tabiplikte dosyalanmış olan otopsi raporunun aynısına sahip olduğunu belirtti.

Herkesi, özellikle de yasaların üstünde olduklarını düşünen Cartwright'ları şok eden yargıç, talebi kabul etti ve Bay ve Bayan Cartwright'ın ellerindeki kopyayı vermelerini emretti. Cartwright'ların Waylon'un otopsi raporunun kopyası ile adli tabibe sunulan rapor arasındaki büyük farkları görmek için doktor ya da uzman olmaya gerek yoktu.

Ve işte, her şey siyah ve beyaz olarak oradaydı. Waylon gerçekten de sarhoştı. Kandaki alkol seviyesi yasal sınırın üç katıydı ve artık tüm kasaba bunu biliyordu. Yargıç, Cartwright'lara Waylon'ın kan grubunun yasal otopsi raporuyla eşleştğini doğrulamak için tıbbi kayıtlarını sunmalarını bile emretti.

Ancak tabii ki suç, Cartwright'lara göre sadece beceriksiz olmakla kalmayıp, oğullarının test sonuçlarını başkasınıninkiyle karıştıran "düşük seviyeli bir laboratuvar" seçen ve raporun bir kopyasını aldıklarında, adli tabip sonuçların alkol ve uyuşturucu için negatif olduğunu söylediği için okuma zahmetine girmeyen adli tabibe yüklendi.

Ve şimdi sarhoş olduğunu bildikleri için beni suçladılar. Benim yüzümden alkol almıştı. Onun için yeterince iyi değildim. Onu mutlu edemezdim ve içkiyi bırakmasını sağlamalıyım. Bayan Cartwright, Waylon'a ailemin barından birkaç şişe viski verdiğim dedikodusunu bile yaydı. Sadece votka içtiğini düşünürsek bu komik, ki bu da sonunda onun çöküşü oldu.

İşin aslı, Cartwright'lar Waylon'ın sarhoş olduğunu bildikleri için adli tabibe para vermişlerdi. Maddi bir iz yoktu. Bununla birlikte, adli tabibin aniden emekli olması, otopsi raporunu verdikten bir ay sonra evini satması ve o zamandan beri kimsenin onu görmemesi oldukça ironikti.

Cartwright'lar Waylon'ın içki alışkanlığının farkındaydılar ve hayatlarındaki diğer her şey gibi bunu da göz ardı ettiler. Söylentilere göre Bayan Cartwright duygusal bir ricada bulunmuş ve oğluna otopsi yaparak cesedine saygısızlık etmekten kaçınmalarını istemiş. Oldukça iyi bir gösteri yaptığını da duydum. Tiffany incilerini tutarken ipek mendiliyle "gözyaşlarını" bile silmiş. Ancak sürücü Waylon olduğu ve soruşturma devam ettiği için bu talebi reddedilmiş. Bu haberi alır almaz, o sahte gözyaşları Sahra Çölü gibi kurudu. Muhtemelen Waylon'un otopsi yapıldıktan bir hafta sonra yakılmasının nedeni de buydu. Sonuçları beklemlerine gerek yoktu çünkü ne olacağını zaten biliyorlardı.

Ailenin yıl boyunca yaptığı şantajların hepsi benim sayemde ortaya çıktı. Yollardan yüksek binalara kadar her şeyi inşa etmek için yapılan hükümet sözleşmelerinin hepsi içeriden biriyle yapılmıştı.

ya da masaya başka bir teklif getirilmeyeceğinden emin olacaktı.

Yavaş yavaş kartlar dökülmeye başladı.

Bazı tepkiler bekliyordum, ama karşıma çıkacak saldırıyı beklemiyordum. Cartwright'ların statüsü düşmüş olabilirdi ama hâlâ onları destekleyen insanlar vardı ve bu da benim bir numaralı halk düşmanı olduğum anlamına geliyordu. Benden sonra da cephanelerinin doğrudan hedefinde olan ailem geliyordu. Gitmemeliydim. Kalmalı ve tüm yükü üstlenmeliydim ama buna dayanamadım ve bardağı taşıran son damla Charlie'nin zil zurna sarhoş bir halde evime gelmesi ve orada dikilip her şey için beni suçlaması oldu.

Birkaç gün sonra geri dönme niyetiyle ayrıldım ama bir gün bir aya, bir ay bir yıla dönüştü ve böyle devam etti. Şimdi, işte buradaydım, hala iyi bir adamın adını lekeleyen kadın olmanın gölgesinde yaşıyordum. Ama bu gece, tüm sırlar ortaya çıktı. Verecek hiçbir şeyim kalmadı, ne Cartwright'lara, ne benden nefret eden insanlara, ne de Charlie Barnes'a. Özellikle de ona.

Bu gece, aramızda her ne oluyorsa onun sonuydu. Birbirimizden nefret etmemizin sonuydu. Zaten gizlice ödediğim bir şey için kefareti ödememin sonuydu. Her şey için yolun sonuydu. Yarın kalkacak ve babamın gurur duyduğu şirketi yeniden inşa etmeye çalışacaktım. Her şey olmadan önceki haline geri getirecek ve sonra tıpkı geçen sefer yaptığım gibi buradan ayrılacaktım. Ama umarım bu sefer paramparça değil, tek parça halinde yaparım.

BÖLÜM 19

Charlie

I Evime hışımla giriyorum, kapıyı Autumn'unki kadar sert çarpıyorum, camların kırılıp kırılmayacağını merak ediyorum. Kırılsa da umurumda değil. Buzdolabının üstündeki dolaba doğru yürürken viski şişesini alıyorum, bir yudum almadan önce kanepeye oturmayı bile beklemiyorum. Bir elimi tezgâha koyup diğer elimle şişeyi tutarak bir yudum daha almadan önce onun sesini bastırmaya çalışıyorum, engellemeye çalışıyorum ama kelimeler her seferinde bana daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle geliyor.

Başımı avucunun içine aldı, saçlarımı avucunun içinde sıkı ve sonra duvara öyle sert vurmaya başladı ki derim yırtılırken yanmayı hissettim. Doktora gitmem gerektiğini biliyordum. Ayrıca bu konuda başka bir hikâye uydurmam gerektiğini de biliyordum.

Başka bir hikâye, kelimeler mideme tekme yemiş gibi hissettiriyor, ciğerlerimdeki tüm havayı emiyor. Üç yudum alıyorum, vücudumun hissini hafifletmesini umuyorum, ama onun yerine yüzü aklıma geliyor. *"Ama bil diye söylüyorum, o gece ben de öldüm"* derken tüm vücudunun nasıl titrediği. *Nefes alıyorum ama içimde bir ölü var. Yok edebileceğin hiçbir şey kalmadı.*

Viski şişesini elime alıp birkaç yudum daha çekiyorum. Kolumu geri çekip şişeyi odanın diğer ucuna fırlatmadan hemen önce gözlerim elimdeki şişeye bakıyor. Ocağın üzerindeki ışık loş, bu yüzden altın rengi sıvının duvardan aşağı damladığını görebiliyorum, tıpkı onun yüzünden akan gözyaşları gibi. Başım sallanıyor

Waylon'a yaptığım gibi, senin sözlü yumruklarını defalarca yedim. Onun aksine, sanırım seninkileri hak ediyorum.

Başımı geriye atıyorum ama o kadar ağır geliyor ki dönüp yatak odama gitmeden önce önüme düşmesine izin vermekten başka çarem yok. Yatağa çöktüğümde, başımı yana çevirirken elim göğsüme gidiyor, suçluluk duygusu bir yük treni gibi kafama çarpıyor, beni eziyor ve altına alıyor.

Onları kavga ederken gördüğümde hep şaka yapardık. Onu yakalamak için uzanması ve kendine çekmesi. Ona tısladığı ve onun da herkese bakmaktan kaçındığı zamanlar. İçeri girdiklerinde kavga ettiklerini anlardınız, çünkü ayrı oturlardı ve o da kızın tıslama nöbeti geçirdiğini söylerdi. Tüm bunlar zihnimde canlanıyor ve nefes almamı giderek zorlaştırıyor. Yan tarafa dönüyorum, zihnimde onun yüzünü görüyorum, onun yüzü ve başka kimse yok. Şehri terk ettiğini öğrenmeden önce onu en son gördüğüm zamanı hatırlarken yüzünden başka hiçbir şey gelmiyor aklıma.

Sarhoştum, o kadar sarhoştum ki, her yere düşmemem bir mucizeydi. Mahkeme günü, kürsüde onun o gece sarhoş olduğunu nasıl bildiğini herkese anlatmasını dinlerken. Üzerinde durduğum zemin sanki açılmış gibi hissettim ve karanlık deliğe düştüm. Ölümünün yıldönümüne kadar ona bakmaktan bile kaçındım. Jennifer benden alınalı iki yıl olmuştu.

Yüzüstü düşmemek için ağaçlara tutunarak evine doğru yürüdüm. Kapısına kadar yürüdüm ve elimi yumruk yapıp tekrar tekrar vurdum. Kapıyı açtı, koridorun ışığı yanıyordu ve yüzünü görebiliyordum. Ağlamaktan gözleri şişmiş, burnunun ucu kızarmıştı. Canının ondan daha çok yanmasını istiyordum.

"Bunu nasıl yapabildin?" Ona sordum. "Bunu Jennifer'a nasıl yaparsın?"

"Charlie." Sesi fısıltıyla çıkıyordu. "Bunun olmasını hiç istemedim."

Onu dinlemeliydim ama dinlemedim. Kendi kederime o kadar gömülmüştüm ki başkalarının umurunda değildi. "Bunca zamandır biliyordun."

"Biliyorum," diye itiraf etti. "Sonuçlar gelene kadar bekledim." "Sarhoş olduğunu biliyordun!" Yüzüne karşı kükredim. "Bunu sen yaptın."

Yüzüm onunkine yaklaştı. "Onu durdurabilirdin."

"Denedim," dedi, "anahtarları bana vermesini sağlamaya çalıştım."

"Yeterince çaba göstermedin." Sözlerim ona tekrar saplanan bir bıçak gibiydi, yüzündeki irkilmenin geri adım atmamı sağlaması gerekirdi ama bunun yerine öfke beni ele geçirdi. "O mezarda onunla birlikte cehennemde çürüyen sen olmalıydın." Dönüp ormana doğru tökezlemeden önce ona söylediğim son şey buydu. Ormanın ortasında dizlerimin üzerine çökerek yan yattım ve acımın geçmesini diledim.

Kusmadan önce tuvalete yetişmek için tam zamanında kalkıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onu orada görüyorum. Jennifer değil. Sonbahar. Her fırsat bulduğumda ona bağırdığım için yüzü bembeyazdı. Ona nefret kusabileceğim her seferinde bunu yaptım. Her seferinde bıçağımı keskinleştiriyor, onu içinde bulunduğu acıyla baş başa bıraktığımı umursamıyordum. Tüm işaretleri görmezden geldim. Sırtımı duvara dayadığımda kığımın üzerine düştüm, ona gitmek istiyorum.

Ama yapmadım. Arkamdan gelen alarm sesini duyana kadar banyoda başım arkada, gözlerim kapalı oturuyorum. Alarmı çıkarıp yanımdaki yere koymadan önce kapatıyorum ve yerimden kıpırdamıyorum. Bir santim bile kıpırdamıyorum. Vücudum yere yapışmış, ezilmiş gibi hissediyorum. Hayır, bu doğru değil. İçimden geçen suçluluk duygusu tarafından gömülüymüşüm gibi hissediyorum.

Yanımdaki telefon çalıyor ve yere baktığımda Emmett'in beni aradığını görüyorum ama açmıyorum. Başımı arkaya yaslayıp oturuyorum, Autumn'un yüzünü görüyorum. Onunla ilk tanıştığımda ne kadar güzel olduğunu görünce nasıl da şaşırmıştım. Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyordu. Benimle küçük şakalar yapardı ve birbirimize gülerdik. Waylon bundan nefret ederdi, ben de yapmayı bıraktım. Jennifer'la çıkmaya başladıktan sonra aldırmadı ama o zamana kadar işler değişmişti.

Arka kapının çalınmasıyla başımı yana çeviriyorum, telefonum yine çalıyor. Keşke herkes beni yalnız bıraksa. Buna sahip değilim çünkü arka kapı açıldı ve "Bu koku da ne böyle?" diye tısladı.

İçeri giriyor ve botlarının şişenin camını çtırdattığını duyabiliyorum. "Charlie," diye sesleniyor, evin içinde ilerliyor, ayak sesleri yatak odasına yaklaşıyor ve sonunda kapının dışında duruyor. "Ne oluyor lan?" Kot pantolon ve üzerinde ahırın adı yazan bir tişört giyiyor.

"Hiçbir şey," diyorum, sesim monoton ama kafam *her şeyi haykırıyor*.

"Parçalandın mı?" Bana ters ters bakarken ellerini kalçalarına

koyuyor. "Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Keşke olsaydım,"

diye itiraf ediyorum.

"Kalk ve kıcını duşa sok." Beni eğlendirmiyor. "Kafanı kıcından çıkar." Gülüyorum. "Keşke nasıl yapılacağını bilseydim," diye karşılık veriyorum o başını sallarken.

"Kalkıp duşa girmek için beş dakikan var, yoksa büyükbabanı çağırırım," diye tehdit ediyor beni. "Mutfaktaki pisliği temizlemeyeceğim ama sana kahve yapacağım."

Tehdidini düşünüyorum, kesinlikle onu arayacağını ve sonra kesinlikle buraya gelip kıcıma tekme basacağını biliyorum. Sonra muhtemelen ne yaptığımı öğrenecek ve canıma daha da okuyacak. Ayağa kalkmadan önce dizlerimin üzerinde dönüyorum ve gömleğimi başımın üzerine çekiyorum, dış izini zar zor görmek için aşağı bakıyorum ve aniden orada olmasını istiyorum. Botlarımı tekmeleyip duşa giriyorum, soğuk su önce bana çarpıyor. Gözlerimi kapatıp onu kollarımda hayal ederken, göğsümdeki baskı ağrıyı ovmak için uzanmama neden oluyor.

ON BEŞ DAKİKA SONRA, giyinip yatak odamdan çıkıyorum, ortalığı temizlediğini ve kahvemın tezgahın üzerinde olduğunu görüyorum. Kahvemi alıp güne başlamak için dışarı çıkıyorum. Ahıra doğru yürürken onu masasında otururken buluyorum ve sanki beni on beş dakika önce görmemiş gibi bana bakıyor. "Günaydın," diye selamlıyor.

"Günaydın." Kahveden bir yudum alıyorum. "Teşekkür ederim-"

"Bunu bana borçlu olduğun şeyler listesine ekleyeceğim." Başımınla onaylıyorum. "Bu liste gittikçe uzuyor."

Kahvemden bir yudum daha almadan önce sırtıyırım. "Bunun için iyiyim."

"Bundan emin değilim. Bugün ona binecek misin, binmeyecek misin?" Başıyla Goldilocks'u işaret ediyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Anladım," diye homurdanıyor. "Çık git buradan. Yapacak işlerim var."

Fincanımı bitirip masasına koyduktan sonra Goldilocks'un yanına gidiyorum ve kuyruğu iki yana sallanınca gülümsüyorum. "Günaydın kızım," diye selamlıyorum, dizginlerini tutuyorum ve çoktan eyerlendiğini fark ediyorum. "Hadi yürüyüşe çıkalım, olur mu?"

Çitlerle çevrili alanın kenarına kadar yürüyüp üzerine çıkıyorum ve patikaya doğru ilerliyorum. Yavaşça ilerlerken ona "Güzel bir gün," diyorum. "Burayı seviyorsun, değil mi?" Bir kütüğün üzerinden tırısyla geçti. "Seninle tanışması için bir arkadaşımı getireceğim." Gözlerim yaşarırken gülümsüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, onun arkadaşım olduğunu sanmıyorum. En azından arkadaşım olmamalı, ama onu tekrar arkadaşım yapacağım." Kıkırdıyorum. "Tabii o zamana kadar gitmezse." Kasabayı terk edeceği düşüncesi dizginleri sıkıca kavramama neden oluyor.

Ellerimi daha sıkı tuttum. "Onu seveceksin, o da senin gibi güzel. Saç renginiz aynı." Boynunu okşadım. "Benden nefret ediyor, ama sen... seni sevecek ve bu benim için yeterli olacak. Eğer sana gülümsemesini sağlayabilirsem, benden nefret etmesine katlanırım." Gözümün kenarından bir damla yaş kaçıyor. "Deneyeceğim," diye yüksek sesle yemin ediyorum, "Deneyeceğim."

Dört saatten fazla yürüdük ve geri döndüğümüzde tam beş dakika boyunca içti. "Yolculuk iyi miydi?" Döndüğümde Emmett soruyor.

"Evet," diyorum o orada durmuş bana bakarken.

"Birkaç arkadaşla bu gece bir şeyler içmeye gidiyoruz. Bize katılmak ister misin?" Emmett teklif etti.

Ona bakıyorum. "İçkiler nerede?"

"Brady'nin evinde." Sanki oranın Autumn'un da evi olduğunu bilmeyecekmişim gibi kardeşinden bahsediyor.

"Elbette," diye kabul ediyorum, onu biraz şaşırtarak. "Orada buluşuruz."

Öğleden sonranın geri kalanını ofisimde geçiriyorum, programı gözden geçiriyorum ve sürekli genişleyen şirkete eklemek için başka bir terapistle görüşüyorum. Bir duş daha alıyorum ve saat sekizde kalkıp şehre doğru yola çıkıyorum.

Kamyonetimi arka tarafa, onun arabasının yanına park ettim. İnip içeri giriyorum ve son birkaç seferdir geldiğimden daha kalabalık olduğunu görüyorum. Kesinlikle geçen seferkinden daha dolu. Etrafa bakıyorum, gözlerim barın arkasında taburelerde oturan bir grup kadına hizmet eden kadına gidiyor. Arka planda hafif bir müzik çalıyor, daha önce hiç yapılmamış bir şey. Sağ tarafa baktığımda masaların çoğunun dolu olduğunu görüyorum ve Emmett ile birkaç adamı fark ediyorum. Brady'nin yanından geçiyorum. "Hey," diyor, "içecek bir şey ister misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve sonra bara dönüp bakıyorum, "ama bara gidip kendim alacağım."

"Um," diye başladı Brady, Autumn ve benim hakkımdakileri duyduğundan eminim, "dinle-"

"Her şey yoluna girecek." Koluna bir tokat atıp bara doğru ilerliyorum, başını kaldırır kaldırmaz gözleri benimkilere takılıyor. Şok yüzünü kaplıyor ama bir kalkan oluşturuyor. "Hey," diye selamlıyorum barın kenarında durduğumda.

"Selam," diyor usulca, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. Kısa beyaz bir atlet ve mavi bir kot pantolon giydiğini, kazağını beline doladığını görüyorum. "Sana ne getirebilirim?" diye soruyor bana bakmaktan kaçınarak.

"Ev karışımı iyidir," diyorum ve o da başını sallayarak diğer tarafa yürüyor, bir bardak alıp doldurduktan sonra geri dönüp bana uzatıyor. "Ben şurada oturacağım." Parmağımla grubumdaki erkekleri işaret ediyorum. "Şimdi ödememi ister misiniz?"

"Bir hesap açabilirim." Kollarını barın üstüne uzattı. "Emmett'in de bir hesabı var."

"Kulağa hoş geliyor." Bardağı alıyorum ve beni burada gördüklerine şaşırmış görünen adamların yanına gidiyorum.

Emmett'in yanına oturup konuşmalarını dinliyorum ama sürekli bara bakıp onun kızlara gülümsediğini görüyorum. Onlara bana gülümsediğinden daha farklı gülümsüyor ama yine de o kızlardan benden nefret ettiği gibi nefret etmiyor ve son sekiz yıldır hayatını cehenneme çevirmediler. Bütün gece sürekli ona baktım. Her iki dakikada bir, gözlerimin ona gittiğini hissediyorum. "Kafanı kışından çıkardın mı?" Ben Autumn'a bakarken Emmett yanımdan soruyor. İçkiyi alıp dudaklarıma götürüyorum, ona cevap vermiyorum çünkü ona bir cevap borcum yok. Bu cevabı borçlu olacağım tek kişi Autumn.

BÖLÜM 20

Sonbahar

I Onu Emmett ve birkaç çiftlik işçisiyle otururken izliyorum ve tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum, kelimenin tam anlamıyla y a n ı y o r u m .

"Sen

Tamam mı?" Brady soruyor ve ben ona bakmak için dönmeden önce Charlie bakışlarını bana çeviriyor. Ben Brady'ye bakmadan önce sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca gözlerimizi kilitliyoruz.

"Ben iyiyim. Neden?" Ona ellerim titreyerek soruyorum.

Tepsiyi barın üstüne bırakırken, "Kızarmış gibi görünüyorsun," diyor.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim ona. İyi değilim. İyinin tam tersiyim. Bu sabah buraya girdiğimde iyiydim ama sonra insanlar gelmeye başladı. İki kişilik bir masa, sonra altı kişilik bir masa ve barın etrafına baktığımda neredeyse doluydu. Gerçekten gözlerime inanamadım, ama sonra o içeri girdi. Her şey söylenip bittikten sonra benimle asla aynı odada olmak istemeyeceğini düşündüğüm adam. Ama sonra kapıdan içeri girdi ve içimdeki havanın çekildiğini hissettim.

"İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor, etrafına bakınarak. "Gitmen benim için sorun değil."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Um, nasıl hizmet edeceksin..." Dönüp masaların sayısını sayıyorum ve Charlie'nin masasına baktığımda hâlâ bana bakıyor. Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum ama bana bakışı son birkaç seferden farklı. "On beş masa artı yarısı dolu tabureler."

"Ben hallederim." Gözlerini deviriyor, ben de gülüyorum. "Değiştirmek ister misin?" Gözleri önce bana, sonra da barda oturan ve bir şeye gülen dört kadına kaydı.

"Hayır." Başımı salladım. "İhtiyacımız olan son şey senin-"

"Ben bir şey yapmıyorum." Masummuş gibi davranıyor. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Bir bebek ol" -ona sahte bir gülümseme takınıyorum- "geri dönüp masalarınızı kontrol ederek ve daha fazla sipariş alarak bana yardım edin."

Tepsisini alıp yoluna devam etmeden önce birkaç saniye barın tepesine vuruyor.

Barın en ucuna kadar yürüdüm. "İyi misiniz?" İçeri girip birlikte oturan bir çift adama soruyorum. Bir sonraki kasabadaki bir kongre ya da başka bir şey için bir haftalığına şehirde olduklarını ama tüm otellerin dolu olduğunu söylediler.

"Ev karışımlarından bir tane daha alacağım," diyor adam, bardağının kalanını bitirmek için kaldırarak, "sek."

"Olur." Yanındaki adam iyi olduğunu söylerken ben onun bardağını aldım.

Bunca zamandır beyaz şarap içen dört kişilik kız grubunun yanına gidiyorum. "Size başka bir şey getireyim mi?" Yüzümde bir gülümsemeyle onlara soruyorum.

"Biraz viski denemeyi düşünüyorduk," diyor sarışın olan, "ama sert bir şey sevmiyoruz."

"Bana bir saniye izin verin," diyorum ve yanlarına dönmeden önce diğer siparişi doldurmaya gidiyorum.

"Bir şeyim var," diyorum onlara. "Böğürtlenli naneli mojito ama içinde rom yerine burbon var."

"Oh," diye cıvıldıyor esmer kız, "hadi deneyelim. Tadına bakabilir miyiz?"

"Elbette yapabilirsin." Onlara başımla selam veriyorum, çalkalayıcıya gidip böğürtlen, nane, şeker ve burbonla doldurduktan sonra kapağını kapatıp iyice çalkalıyorum. Kapağını çıkarıp dört küçük tadım bardağına süzüyorum. Çalkalanan böğürtlenler yüzünden pembeleşen içkiye bakan kadınların önüne çevirip koyuyorum. "Ne düşündüğünüzü bana bildirin."

Onu görmeden önce hissediyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve midem sıkışıyor. Yan tarafa dönüp, Brady'nin az önce durduğu barın kenarına yaslanışını izliyorum. Kadınların bardaklarını kaldırmalarını izliyorum, sonra içlerinden biri Charlie'ye bakıyor ve gözleri parlıyor. Yani,

Hiç şaşırmadım. Ne zaman odaya girsek başımızı döndürüyordu. Kadın bardağı dudaklarına götürerek, "O uzun bir bardak su," diyor ve arkadaşları ona gülüyor.

"İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum." Sarışın başını sallar. "Bir gündür bu şehirdesin ve birdenbire taşralı oluveriyorsun."

"Otuz altı saat oldu," diye karşılık veriyor, "ve ben buraya taşınıyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuş öylece duruyorum. "Biliyor musun, bir tane bile arabaya servis yapan kahve dükkânı yok," diyor üçüncü kadın, "dün gece bir şey sipariş etmek için kontrol ettim ve müsait olmadığını gördüm." Elini göğsüne koyuyor, bunun korkunçluğunu düşünüyor. Dördü de New York'tan buraya, dedikleri gibi, Güney'i görmek için gelmişler. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum ama içlerinden biri buraya taşınmayı düşünürse, en fazla üç gün içinde biteceğini biliyorum. Bardağı dudaklarına götürüyor ve bir yudum alıyor. "Oh, bu çok güzel." Bitirir. "Çok ferahlatıcı ve sert değil." Diğerleri de birer yudum alıyor ve hepsi gözlerini açıyor.

"Ben de böyle bir tane alacağım." Hepsi birer tane sipariş ederken onlara başımla selam veriyorum ve dönüp Charlie'nin hemen yanında içkiyi hazırladığım yere doğru yürüyorum.

Derin bir nefes alarak ona bakıyorum. "Bir dakikaya geliyorum," diyorum, çalkalayıcıyı durulayarak ve ona bakmadan. İçkilerden dört tane yapıp kadınlara uzatıyorum. "Şerefe hanımlar." Gülümsüyorum, kendime her şeyin yolunda gideceğini söylemeye çalışıyorum.

Tekrar ona doğru yürüdüm, şimdi bir dirseğinin üzerinde bara yaslanmıştı. "Hey," dedim ona, "sana ne getirebilirim?"

"Hey," diye karşılık verdi, "bir şey yok. Sadece nasıl olduğunu görmeye gelmiştim." Sözleri beni o kadar şaşırtıyor ki gözlerimi birkaç kez kırıştırmak zorunda kalıyorum.

"Hey, Charlie," diyor Brady, onun yanına gelerek, "bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Sadece Autumn'la konuşuyordum." Sadece ben değilim

Brady de öyle; Charlie'nin benden nefret etmesi kimse için sürpriz değil. Özellikle de ben taşındıktan iki gün sonra evime gelerek araya giren Brady için sürpriz değil. Henüz ne konuşulduğunu bilmediğim ve bilmek de istemediğim bir konuşma.

Brady önce bana sonra da Charlie'ye bakarak, "Um," diye söze başlıyor. "Tamam," diyor, neler olup bittiğinden emin değil. Bir şey söylemeye fırsat bulamıyor çünkü birisi dikkatini çekmek için elini havaya kaldırıyor.

"Sorun değil," diye onu rahatlatıyorum ve Charlie'ye uyaran bir bakış atmadan önce itiyor.

"Bir bardak su alabilir miyim?" diye soruyor ve ben de başımı sallayarak ona bir bardak getirip suyla dolduruyorum. "Geri geleceğim." Beni itti ve arkadaşlarının yanına geri döndü. Tuttuğum nefesi bıraktım, ayaklarımı hareket ettirme ihtiyacı duydum.

Barda dolaşıyorum, birkaç masaya gidip her şeyin yolunda olup olmadığını soruyorum. Bir an durup neredeyse dolu olan bara bakıyorum ve bundan biraz gurur duymaktan kendimi alamıyorum. Brady barın arkasına doğru yürüyüp kadınların yanına gitmeden önce tepsiyi bana uzatıyor. Barın etrafında dolanıyorum ve Charlie'nin masasına gittiğimde normal davranmaya çalışıyorum. Sırtını kabine yaslamış, bir bileğini diğer dizine dayamış oturuyor. "Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Sadece fatura," diyor Emmett bana gülümseyerek.

Charlie hemen, "Ben hallederim," dedi, "bir dahaki sefere sen alırsın."

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktı ve ben de bar bölümüne doğru yürüyüp bir

ve elimde faturayla ona geri döndüm.

"Al bakalım." Faturayı ona uzattım, o da aldı. Parmaklarımız birbirine sürtünüyor ve ensem karıncalanıyor. "Gidip Brady'ye ödeyebilirsin." Hızla arkamı dönüp diğer masalara doğru ilerliyorum. Yavaşça dışarı çıkıyorlar ve arkama dönüp baktığımda dört kadından oluşan grubun Brady'nin bir şeyler söylemesine gülerken rüzgârla birlikte biraz kaybolduğunu görüyorum. Charlie'nin barın en ucundaki bir taburede oturduğunu görüyorum.

Saatime bakıyorum, gece yarısını biraz geçtiğini ve sadece kadınların kaldığını fark ediyorum. "Tamam, son çağrı," diye anons ediyorum, barın arkasına yürüyorum ve kızların hepsi inliyor.

"Nereden taksi bulabilirim?" Sarışın bara doğru eğiliyor ve ben gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

"Nerede kalıyorsun?" Ben soruyorum, o da omuz silkip çantasına uzanıyor ve üzerinde B&B adresi olan bir kart çıkarıyor.

"Al."

Brady kartı benden önce kapıyor. "Onları eve götürebilirim." O bakar Ben.

"Eminim yapabilirsin," diyorum. "Neden sekmeyi kapatıp onları "Kapatabilmem için buradan çıkalım mı?" Charlie'ye doğru yürüyorum. "Bu son çağrı."

"Ben iyiyim," diye cevap veriyor, su bardağını alıp ağzına götürüyor. Bez parçasını alıp barın etrafında dolaşıyorum ve Brady'nin sallanırken ince topuklu ayakkabılar giyen kızları çekıştirmeye çalıştığını görüyorum.

"İyi eğlenceler." Kapıyı açık tutarken onlardan birini yukarı kaldırırken elimi kaldırıyorum.

Masayı siliyorum, tüm vücudum onun etrafında olduğunu biliyor. "Bütün gece orada mı oturacaksın?" Yan masaya doğru yürürken ona soruyorum. "Yorgunum ve kapatmak istiyorum."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Bardağını çöp kutusuna koyarak barın arka tarafına doğru yürür.

Masaları silerken ona "Yardıma ihtiyacım yok," diyorum.

"İşiniz bitene kadar kalacağım," diyor, "o yüzden bana ne yapılması gerektiğini söylemeniz iyi olur."

Ben onun oyununun ne olduğunu anlamaya çalışırken gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Şu anda ne haltlar döndüğü gibi. Bu ileri geri hareket beni kamçılıyor ve ben onunla bu oyunun içinde olmak istemiyorum. Gözleri gözlerimin içine giriyor ve pes etmeyeceğini biliyorum. "Peki." Ona paçavrayı fırlatıyorum. "Masaları temizle."

"Anladım." Yanımdan geçip gidiyor ve kokusu burnuma doluyor. Tek yapabildiğim beni onun üstünde, salıncakta otururken, yüzüm boynuna gömülmüş halde hayal etmek. Bardakları bulaşık makinesine yerleştirirken bara doğru yürüyorum. "Bu gece iyiydi, değil mi?" diye soruyor barın karşısından.

"Öyleydi," diye onaylıyorum, "bir süredir olmadığımız kadar yoğundu." Barın temiz olduğundan emin oluyorum.

"Şehirde bir sürü yeni yüz var." Konuşmayı uzatmaya çalışıyor.

"Evet," diye katılıyorum. "Şehrin kenar mahallelerindeki pansiyonlara gittim ve müşterilerine ilk içkilerinde bir alana bir bedava indirim teklif ettim." Kaşları havaya kalktı. "Dürüst olmak gerekirse bu kadar başarılı olacağını düşünmemiştim."

"Bu harika bir fikir," diye itiraf ediyor ve lavaboya doğru yürüyüp bezini duruladıktan sonra lavabonun üzerine asıyor. "İşin bitti mi?"

"Öyleyim." Ona doğru yürürken başımı salladım. "Ön taraftan çıkabilirsin."

"Arka tarafa park ettim." Bana baktı. "Hemen yanında, neden seninle dışarı çıkmıyorum?"

"Peki," diye kabul ediyorum, dönüp barın arka tarafına doğru yürüyorum, ışıkları kapatıyorum, sallanan kapıdan geçip binanın içki fabrikası kısmına gitmeden önce bizi karanlıkta bırakıyorum. Ofise gidip çantamı aldıktan sonra dışarı çıkıyorum. Tüm zaman boyunca yanımdaydı, vücudum onun dokunuşu için kaşınıyordu ama ihtiyacım olan son şeyin onun büyüüne kapılmak olduğunu biliyordum. Alarmı çalıştırmadan önce ışıkları kapatıyorum ve sonra dışarı çıkıyorum. O

Kapıyı kilitlerken arkamda duruyor ve kamyonetine gitmek için yanımdan ayrılacağını düşündüğümde, beni arabama kadar yürüterek beni daha da şaşırtıyor. "Hımm," diye mırıldanıyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum. "Teşekkür ederim." Sonunda bana çok yakın dururken ona bakıyorum, o kadar yakın ki ellerimi kaldırırsam tişörtünün altından göğsünü hissedebileceğim. Birlikte olduğumuz son birkaç seferde onda bıraktığım ısırik izini görebilecektim ve aniden hala orada olup olmadığını merak ettim. "İçin-"

Bana bir adım daha yaklaşıyor ve ben konuşmayı bırakıyorum çünkü sadece başını eğişini izleyebiliyorum. Kıpırdayamıyorum bile; başı ayın ışığını örttüğünde bedenim hareketsiz kalıyor ve başını yüzümün yanına getirip yanağımı öpüyor. "Bu gece iyi görünüyorsun, Sonbahar," diyor kulağıma usulca. "Yarın görüşürüz." Geri çekilip binmem için kapıyı açmadan önce yanağımı bir kez daha öpüyor. Hızla arabaya biniyorum ve ona bakmak için arkamı döndüğümde tek söylediği "Dikkatli sür." oluyor. Sonra kapı yüzüme kapandı.

Dikiz aynasından onu kamyonetine doğru yürürken izliyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, ellerim direksiyonu tutarken başım dönüyor. "Neler oluyor böyle?"

BÖLÜM 21

Charlie

I kamyonetime bindim ve arabasında oturan ona baktım. Elleri direksiyonu kavrarken gözleri dümdüz ileriye bakıyor. Kendine gelmesi için kamyonetimde bekliyorum ve tek görebildiğim başını sallayıp kendi kendine bir şeyler mırıldanarak geri geri gidip yoluna devam etmesi Eve.

Otoparktan çıktım ve eve gitmek yerine, eve gittiğinden emin olmak için onu takip ettim. Arabasını garaj yoluna çekti ve ben de dışarıya, caddeye park ettim. Arabasından iniyor ve bana bakarken kapıyı tutuyor. İnmeden önce kamyoneti park ediyorum ve çalışır halde bırakıp ona doğru yürüyorum. "İyi misin?"

"Ne halt ediyorsun sen?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Eve sağ salım varmanı sağlayacağım." Önünde duruyorum ve ona bakıyorum. Esinti saçlarını yüzüne doğru savuruyor. Kulağının arkasına sıkıştırdığım elim onunkiyle birleşiyor, eğilip dudaklarını öpmek istiyorum ama bunu henüz hak etmediğimi de biliyorum. Şu andan itibaren ondan alacağım tek öpücük, bana vermek istediği zaman olacak. Ayrıca bu nefret dolu bir öpücük de olmayacak.

"Ne oyunu oynuyorsun, Charlie?" Ona doğru adım atıyorum, ellerim kalçalarına gidiyor.

"Oyun oynamıyorum," diyorum ona. "Barışmaya çalışıyorum."

"Hıyar ve pislik olduğun için mi?" diye soruyor ve ben de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Bu hafif kalır," diyorum usulca. "Çok özür dilerim. Söyleyecek başka kelimeler bulmak istiyorum ama sana yaşattığım cehennemi silecek hiçbir şey söyleyemem." Ellerimden biri yüzüne dokunmak için yukarı kalkıyor. "Bu dünyada bunu telafi edebilecek kadar zaman yok ama sana öyle olduğumu göstermeye çalışacağım."

"Bana bir şey göstermek zorunda değilsin. Birbirimizden kaçabiliriz." Bu düşünce bile beni öfkeliyor. "Belki karşılaşsak birbirimize karşı medeni davranabiliriz."

Birbirimizden kaçmayacağımızı söylemeyeceğim ve bu ifadenin tam tersine karar verdim. Onun yerine eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Tamam, Autumn." Elimi yüzünden çekiyorum. "Şimdi içeri gir de eve gidebileyim." Arabasının kapısından uzaklaşıp kapıyı çarparak kapatmadan önce bir saniye daha bana bakıyor ve merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başlıyor. Onun çalımlarını izlerken, sikim kotumun içinde kıpırdanıyor. "Ve sakın seni dışarıda salıncakta yakalamayayım."

Arkasını döndü. "Son sekiz yıldır gayet iyiydim, Charlie." Dişlerini sıkıyor. "Sanırım iyi olacağım."

"Kamyonetimi kapatıp seninle salıncakta buluşayım mı?" Ona soruyorum ama bana cevap vermiyor. Onun yerine hışımla merdivenleri çıkıyor ve ön kapıyı çarpıyor.

Dönüp kamyonetime gidiyorum, evin etrafında dolaşıp merdivenlerden yukarı çıkmadan ve salıncağa oturmadan önce onu kapatıyorum. Beş dakika sonra dışarı çıkıyor ve beni görünce inliyor. "Gidebilir misin artık?" Kot şortunu çıkarıp beyaz atletlerinden birini ve açık gri dar uyku şortunu giymiş. Uzun bir kazak açıkta duruyor ve beni görünce onu ortasına sarıyor.

"Sen yatağına girene kadar olmaz," diyorum ve onu kendime çekip üstüme oturtmak istiyorum, böylece öpüşebiliriz. Kahretsin, hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok öpmek istememiştim, bu da beni biraz suçlu hissettiriyor. "Buraya gelip benimle oturacak mısın, yoksa yatağına mı gideceksin?"

"Senden gitmeni isteyeceğim, sonra da salıncakta oturup rahatlayacağım."

Seni rahatlatmak için daha iyi bir fikrim var gibi, ağzımdan çıkmak isteyen kelimeleri yutuyorum ama bunun yerine salıncağına geçiyorum ve o da gelip yanıma oturuyor. "Gerçekten, Charlie." Bana bakıyor ve ben de elimi salıncağın arkasına koyuyorum. "Enerjim yok"

seninle savaşmak için. Zihinsel olarak tükendim." Sesi yorgun geliyor ve kendimi tekmelemek istiyorum çünkü muhtemelen onun bu kadar yorgun olmasının nedenlerinden biri de benim.

"Seninle kavgaya etmek istemiyorum," diyorum başparmağımı omzunu okşayarak. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum." Önüme dönüp gecenin karanlığına bakıyorum. Salıncakta ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum, ikimiz de bir şey söylemiyoruz, o sırada ona bakıyorum ve gözlerini kapattığını görüyorum. "İstersen seni içeri taşıyabilirim." Ayağa kalkıyorum ve dönüp bana bakıyor, gözleri uykuyla dolu.

"Ben iyiyim." Ayağa kalkıyor, kapıya doğru bir adım atıyor. "İyi geceler." Dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Emin olmak için bir süre burada kalacağım," diyorum fırtına kapısını açarken, "tabii gelip seninle yatağa uzanmamı istemiyorsan?" O eve girersem ellerimi ondan uzak tutamayacağımı biliyorum. Yatağına girdiğim anda, ona gömülmek isteyeceğimi biliyorum. Harika olacak olsa da, bundan daha fazlasını istiyorum. Ayrıca ikimizin de her ne olacaksa buna hazır olmadığımızı biliyorum. "Kilitle," diyorum o içeri girerken ve kilidin tık sesini duyuyorum. Burada oturup otuz dakika bekliyorum ve o dışarı çıkmayınca kalkıp evime gidiyorum. Yatağına girip başımı yastığa koyduğumda uykunun bu kadar hızlı gelip beni almasını beklemiyordum. Sabah alarm çaldığında yatağına uzanıyorum, yatağı boş buluyorum ama onunla birlikte uyanmayı diliyorum.

Onun yerine yatağın ortasında onu düşünüyorum. Kalkıyorum ve gökyüzünü pembe gibi gösteren güneşin doğuşuna bakıyorum. Duş giriyorum, onu düşünürken elim sikimi kavıyor. Onun adını inleyerek söylemem hiç zaman almıyor. Kot pantolonumu ve beyaz tişörtümü giydikten sonra bir fincan kahvemi alıp ahıra doğru yola çıkıyorum. Ben ahıra girerken Emmett de aynı anda oraya varıyor ve olduğu yerde duruyor.

"Buradasın," diyor ve ben sadece ona bakıyorum.

"Başka nerede olabilirim ki?" Kahve fincanını dudaklarıma götürüyorum.

"Sadece son birkaç gündür genellikle eve dönüyorsun şu anda." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Beni takip mi ediyorsun?"

"Çitlerle çevrili bir alandan geçip eve doğru yürüdüğünüzde geri döndüğünüzü görmemek zor." Benim geçeceğim yeri gösteren kapıyı işaret ediyor. "Başın öne eğik, az önce her ne ya da her kim yaptıysan pişman olmuş bir şekilde eve doğru süzülüyorsun."

"Pişmanlık yok," diyorum. "En azından son zamanlarda."

"Öyle mi?" diye soruyor bana, kahve makinesine doğru yürüyüp kahveyi başlatırken. "Bu ilginç."

"Bu konuda ilginç bir şey yok," diyorum ona, "ayrıca bu seni hiç ilgilendirmez."

"Sorularıma cevap vererek tam anlamıyla benim işim haline getirdin." Kendine dumanı tüten bir fincan kahve koyarken kıkırdıyor.

"Bütün gün dedikodu mu yapacağız?" Ben soruyorum, o omuz silkiyor. "Bugün Cumartesi, hafta sonu yapacak pek bir şey yok. Dedikodu yapabiliriz."

"İşe koyulmaya ne dersin?" Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve sabahları ilk iş olarak kontrol etmeyi alışkanlık haline getirdiğim kabine doğru yürüyorum. "Günaydın, güzel kız." Yan yatmış. "Bu sabah tembellik yapmıyor muyuz?" Ahırını açıp onu sevmeye gitmeden önce bardağı yere bırakıyorum. "İyi bir gece geçirdin mi?" Ona soruyorum. "Geçirdim." Su kovasını almak için yanına gidiyorum, kovayı alıp dışarı çıkıyorum ve biraz taze su almaya gidiyorum.

Hortumu alıp bir kısmını yıkamadan önce ahırını temizliyorum ki ismimin anons edildiğini duyuyorum. "Charlie, Charlie." Emmett'in sesi ahır ve ahırın dışını dolduruyor. "Burada senin için biri var." Bağlantıyı kesmek yerine telefonu kapattığını duyuyorum.

Kabinden çıkıyorum, eldivenlerimi arka cebime koyuyorum ve Emmett'in bir adamla birlikte orada durduğunu görüyorum. "Ne var ne yok?" diye sordum. Adam arkasını dönüyor ve bardaki adam olduğunu görüyorum.

"Konuşmak isteyen biri var," diyor Emmett yanımda durarak.

"Merhaba Bay Barnes," diye selamlıyor, "benim adım Darren Trowel." Bana bir kartvizit vermek için elini uzatıyor ve ben de kartvizite bakıyorum. "*The Future and the Past* adlı New York dergisinin muhabiriyim." Tekrar ona bakıyorum. "Cartwright kazası hakkında özel bir makale hazırlıyoruz ve size bu konuda bazı sorular sormak isterim."

"Elbette," diyorum, sadece bana bakan Emmett'i şaşırtarak. "Neden ofisime gelmiyorsun?" Dönüyorum ve ofisime doğru yürüyorum. O da beni takip ediyor ve yüzündeki alaycı gülümsemeyi görebiliyorum.

O sandalyeye otururken ben de masamın etrafında dolaşıp kartı masanın üzerine atıyorum. "Bu makale tam olarak ne hakkında?" Sandalyemi çekip oturuyorum.

"Şey, Bay Barnes," diye başladı, "bir takip yapıyoruz, bir tür 'şimdi neredeler' yazısı." Hiçbir şey söylemedim. Sadece konuşmasını bekliyorum. "Kazanın hayatınızı nasıl değiştirdiğini. Ne gibi zorluklar yaşadınız. Ayrıca Autumn Thatcher ile olan ilişkilerini de bilmek istiyoruz." Ellerimi kavuşturuyorum. "Yemin altında yalan söylediğine dair spekülasyonlar vardı. Kazaya yol açan olayları merak ediyorduk. Gerçekten tartışılmamış şeyler."

"İki kez yapılan bir otopsi hakkında yalan söylemek biraz zor, sence de öyle değil mi?" Öfkemi kontrol altında tutmaya ve çıldırıp ona bir şey vermemeye çalışarak soruyorum. "Özel bir otopsi yaptılar ve şanslıydık ki adli tabip, ceset getirildiğinde morgda toplanan kanı temizlemedi. Sonra mahkeme tutarsızlığı öğrendi ve başka bir tane daha istedi."

"Doğru," diyor, demek istediğimi görmezden gelerek. "Bunu Cartwright'lara karşı bir kan davası olarak mı yaptığını düşünüyorsun?"

"Bu, o zamandan bu yana hayatlarımızın nasıl olduğu hakkında bir yazı mı yoksa Cartwright'ların ne kadar yanıldıkları hakkında bir yazı mı?" Ona bu soruyu soruyorum ve ne diyeceğini bekliyorum. Vücudu bir dakikalığına geriliyor ve sonra rahatlıyor.

"Biz sadece hikâyeye farklı bir açıdan bakmaya çalışıyoruz," diye açıklıyor ve ensemdeki derim diken diken oluyor. Üzerinden kötü bir hava yayılıyor ve onda kesinlikle bir şeyler ters gidiyor.

"Bakın ne diyeceğim, Bay Trowel." Kartını alıyorum. "Bana sormak istediğiniz soruları e-posta ile göndermeye ne dersiniz, ben de avukatıma baktırıp size geri döneyim." Kartı yere bırakıp ayağa kalkmaya başladığımda hayal kırıklığı yüzüne yansıdı.

"Bayan Thatcher'ın size yaptığı onca şeyden sonra, hikayeyi kendi açınızdan anlatmaya istekli olacağınızı düşünürdüm."

"Kamyonu kullanan Bayan Thatcher değildi," diye hatırlatıyorum ona dişlerimi sıkarak. "Senden haber almayı dört gözle bekleyeceğim." Elimi uzattım ve ofisten çıkıp koridordan ön kapıya doğru yürümeden önce elimi sıktı. Pencereden dışarı bakıp kiralık arabasına binişini izliyorum ve ancak park yerinden çıktığında cebimden telefonu çıkarıp aradığım numaraya ilerliyorum.

Yarım zil sesinden sonra cevap veriyor. "Charlie," diyor ve yüzündeki gülümsemeyi görebiliyorum.

"Selam baba," diye cevap veriyorum ve sesimin gergin olduğunu hissediyor olmalı. Büyükbabam Casey Barnes, ordu ile çok gizli sözleşmeleri olan, dünyanın en iyi güvenlik şirketlerinden biri olan CBS Corporation'ın sahibi.

"N'aber koca adam?" diye soruyor ve ben de dönüp masama doğru yürüyorum.

"Buraya biri geldi," diyorum ve yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu hemen anlıyorum. "Bir muhabir, Darren Trowel," adını karttan okudum.

"Ne istiyormuş?" diye soruyor ve ben sandalyeme geri oturuyorum. "Kaza hakkında bir araştırma yapıyor."

"Ne?" diye tıslıyor. "Sana soru sordu mu?"

"Evet, ama sorular daha çok Autumn'u suçlamak ve bir kan davası olup olmadığını sormak içindi." Sesim gerginleşti. "Çok garipti ve bu makale hakkında hiç iyi şeyler hissetmedim."

"Bana iletişim bilgilerini gönderin, ben de onu araştırayım." Bana derin bir iç çekti. "Ama söylediklerine bakılırsa, bundan hoşlanmadım."

"Bu ikimiz için de geçerli."

"Başka biriyle konuştu mu?" diye soruyor ve hatırladıkça midem yanıyor.

"Evet, Autumn'la konuşmaya gitti," diyorum, "ama Brady onu kışına tekme bastı ve bir dahaki sefere gitmesini söyledi."

"Israrcı," diye belirtiyor. "Bakalım ne bulabileceğim."

"Kulağa hoş geliyor." Kartvizitin fotoğrafını çekip mesaj yoluyla ona gönderiyorum.

"Sesin farklı geliyor," diyor hemen ve ben kıkırdarak başımı sallıyorum.

"Sesim aynı geliyor." Derin bir nefes alıyorum.

"Hayır, sesin... Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Yapacak işlerim var." Şu anda bu konuya girmek istemiyorum. "Ne bulduğunu bana haber ver."

"Tamamdır. Ne zaman büyükannemle büyükbabamı ziyarete geleceksin?" Büyük büyükannem ve büyükbabamdan bahsediyor.

"Yakında geleceğim. Gitmem gerek. Seni seviyorum," diyorum telefonu yüzüne kapatmadan önce.

Telefonumu cebime koyarken bir mesaj geliyor ve gülmekten kendimi alamıyorum.

Babalık: Bir şeyler öğrenebileceğimi biliyorsun, değil mi?

Ona hemen cevap veriyorum.

Ben: Saklayacak bir şeyim yok.

Telefonu cebime geri koydum ve ahıra doğru yürüdüm. Saklayacak bir şeyim yok ama kendime saklamak istediğim bir şeyim de var. En azından şimdilik.

BÖLÜM 22

Sonbahar

T Güneş yüzüme vuruyor, gözlerimin çırpınarak açılmasına neden oluyor ve sonra tekrar kırıştıtararak açmadan önce birkaç saniyeliğine hızla kapanıyor. Daha çok içine batıyorum

Pencereden mavi gökyüzüne baktığımda, gözden kaybolmadan önce gökyüzünde süzölen birkaç kuş görüyorum. Battaniyeyi üzerimden atmadan önce ellerimi yorganın altından uzatıyorum ve yataktan kalkmadan önce birkaç saniye hareketsiz yatıyorum. Bedenim yavaşça yatağın ucuna doğru ilerleyip kazağıımı alırken uyku hala gözlerimde. Kahve için çığlık atan beynim beni mutfağıa götürüyor ve işlemleri başlatıyor. Kahve demlendikten sonra arka kapıya doğru birkaç adım atıyorum ve sıcak havaya çıkıyorum. Salıncağıa doğru yürüyorum. Oturup ayaklarımı altına alarak son birkaç günü ve işin ne kadar harika olduğunu düşünüyorum.

Dün bar neredeyse doluydu. Yaptığım tanıtımlar yüzünden masalar dolup taşıyordu. Geçen gece gelen adamlar, fuarlarından yaklaşık kırk adamla birlikte geri döndüler ve hepsi örnek menü istedi, bu da birkaçının eve göndermek için şişe almasına yol açtı. Yapmayı düşünmediğim bir şeydi ama şimdi yarın geri döndüğümde yapılacaklar listemin başında yer alıyor. Gecenin sonunda ayaklarım en iyi şekilde ağrıyordu ve ne kadar kazandığımızı gördüğümde yüzümde kulaktan kulağıa bir gülümseme vardı. Mamut değildi, ama yardımcı olacak bir şeydi ve her gün biraz daha fazla olursa, tünelin ucundaki ışığı görebiliyordum. Bunun yanı sıra her gün biraz daha

kaş çatmaktan daha fazla gülümseme geldi. Kaş çatmalar her zaman olacak ama şimdi altı kaş çatmaya karşı dört gülümseme var. Kazadan kısa bir süre sonra eve dönene kadar onda sıfır olduğunu düşünürsek, buna bir kazanç diyorum.

Bütün gece diken üstünde olmamı sağlayan tek şey her iki dakikada bir kapıya bakıp Charlie'nin içeri girmesini beklemektir. Ama hiç gelmedi. O gece salıncakta otururken bile gözlerim ormanda bir hareket aradı ama yine gelmedi. Hayatıma devam ettiği ve hayatımı cehenneme çevirmediği için mutlu olmalıydım ama içimde bir şeyler beni rahatsız ediyordu. Özellikle de bir gece önce benimle kalıp temizlik yaptıktan sonra iyi olduğumdan emin olmak için eve gittiğinden beri. Eski Charlie'nin küçük bir anıydı. Jennifer'a her zaman sahip olduğu için şanslı olduğunu söylediğim Charlie. Çabalamadan bile seksapeli sızdıran Charlie. İlk aradığım Charlie'ydi çünkü cevap vereceğini ve yanımda olacağını biliyordum.

Onu ormandan çıkarken gördüğümde kahvemi neredeyse bitirmiştım. Kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, saçları onu hiç görmediğim kadar uzun, dümdüz karşıya bakıyor. Ellerimin altında ne kadar yumuşak ve ipeksi hissettirdiğini bilmek parmaklarımı karıncalandırıyor. Avluyu geçene kadar gözleri hep benim üzerimde. "Hey," diyor yeterince yaklaştığında, "kalkmış olacağını umuyordum."

"Öyle mi?" Kalp atış hızımı normale döndürmeye çalışıyorum ama son zamanlarda ne zaman yanımda olsa, sanki nefes almam gereken hava o oluyor ve bu da kendimden biraz daha nefret etmeme neden oluyor.

"Meşgul olup olmadığını merak ediyordum." Bana sırtlıyor, her zaman görmek istediğiniz Charlie sırtışı.

"Papa ile öğle yemeğine gidiyorum," diye karşılık veriyorum. Başını arkaya atıyor ve gülüyor. O meşum geceden beri hiç duymadığım bir kahkaha. Özlediğimi bilmediğim ama şimdi duyduğumda tekrar duymak istediğim bir ses. Bana bakarken gözlerindeki hafiflik büyüleyici.

"Papa'yla yemeğe gitmemen için seni ikna edebilirsem, tanışmanı istediğim biri var." Tek yapabildiğim ona bakmaktır; kaşlarım şaşkınlıktan çatılmıştı. "Neden üstünü değiştirmiyorsun?"

"Kiminle buluşuyorum?" Ayağa kalkıp merdivenlere doğru yürürken soruyorum. Onun da aşağıdaki basamakta olmasıyla yüz yüze geliyoruz. Kollarımı boynuna dolamak, ona doğru eğilmek ve istediğim ama asla elde edemeyeceğimi bildiğim öpücüğü almak için hiçbir şey yapmam gerekmiyor.

"Elimizde bir at var." Bu sözleri söylediği anda gözlerim büyürken yüzümün ışıldamasına engel olamıyorum. "Sanırım bu senin için sorun olmaz?"

"Yani, Papa değil," diye şaka yapıyorum, "ama bence başka bir zaman gelebilir. Zaten Pazar günü biraz meşgul olduğumu duydum."

Ellerini kalçalarımın koyuyor ve ben nefes almayı kesiyorum. "Eğer seninle vakit geçirme fırsatı bulursa, eminim alabildiğini alacaktır," diyor usulca, gözleri benimkilerden dudaklarıma kayıyor. Dilimin ucu alt dudağımda gezinirken ağzım biraz açılıyor. O gözlerini bir saniyeliğine kapatıp tekrar açana kadar ikimiz de öylece duruyoruz. Açlık ve ihtiyaç hâlâ gözlerinde, ama bana bakışından farklı bir bakış bu. "Git üstünü değiştir." Elleri kalçalarımı sıkıyor. "Seni burada bekleyeceğim."

"Tamam." Arkamı dönüp içeri giriyorum, kupamı lavaboya koyduktan sonra yatak odama gidip kazağımy çıkarıyorum. Mavi bir kot pantolon ve kolsuz, siyah, yüksek yakalı bir tişört giyip önünü kıvrıdıktan sonra saçımı tarayıp dişlerimi fırçalıyorum. Eski yıpranmış botlarımı giyerek dışarı çıkıyorum ve onu salıncakta otururken görüyorum. Kollarını arkaya doğru uzatmış, tek düşünebildiğim onun kollarına sarılmak, ki bu aptalca çünkü onunla hiç sarılmadım. Elbette, seviştikten ve yan döndükten sonra, ikimiz de diğeriyle yüzleşmek istemezdik, her zaman onun kollarında uyanırdım.

Başını bana çeviriyor. "Güzel görünüyorsun," diye iltifat ediyor, salıncaktan kalkarken. "Hazır mısınız?"

"Olabileceğim kadar hazırım." Onu merdivenlerden ormana doğru takip ederken telefonumu arka cebime koyuyorum.

"Bugün çalışıyor musun?" diye soruyor ahırına doğru yürürken. "Evet, saat beşte orada olmam gerekiyor."

"O zamana kadar seni doyurup geri getireceğimden emin olabilirsin," diye beni temin ediyor, yürürken eli benimkini sıyrıyor, işaret parmağı benimkine takılıyor. Ormandan çıkıp açıklığa, kırmızı ahıra doğru ilerlerken elinin sıcaklığı içimi dolduruyor.

Yolun karşısındaki büyük evi gördüğümde yürümeyi bırakıyorum. Daha net görebilmek için elimi gözlerimin üzerine koyuyorum. "Geçen sefer burada değildi."

"Hayır." Başını sallıyor. "Birkaç yıl önce inşa ettik. Artık orada yaşıyorum." Eve bakarken midem bulanıyor, taşınmış olmasına şaşıyorum. "Seni gezdireyim," diye mırıldanıyor yan ahıra girerken ve ben de onu beton koridordan bir ahıra kadar takip ediyorum. "Selam kızım," dedi.

usulca söylüyor. Atla konuşmak için geri dönmeden önce bana "Bu Goldilocks," diyor. "Sana bir arkadaş getirdim." Elini kaldırıyor ve hayatımda gördüğüm en güzel atı görüyorum. Alnının önünde beyaz bir iz olan açık sarışın bir at. Bana döndü. "Ona senden bahsettim." Onunla konuşurken bedenim bir parça geri çekiliyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Biraz ürkektir," diye uyarıyor, "ama bir kez sana güvenirse, iyi olur."

Onun yanına gidiyorum. "Merhaba," diyorum usulca ve o da elime uzanıp kendi eliyle kaldırıyor.

Kız küçük bir ses çıkarıp bir adım geri çekilince, "Sana zarar vermez," diyor.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye onu temin ediyorum ve gözlerimin içine, neredeyse ruhuma bakıyor. "Söz veriyorum." Ellerimize doğru bir adım atıyor.

"Onu dışarı çıkarmak ister misin?" diye soruyor ve ben ona gülümsüyorum. "Bana izin verecek mi?" diye soruyorum.

"Bunu ancak denersek öğrenebiliriz," diyor ve ahırını açıp dizginini almak için içeri girdiğinde heyecanıma engel olamıyorum. Eyerini ve her şeyini çoktan takmış olduğunu görüyorum.

"Sekiz yılı aşkın süredir ata binmedim," diye itiraf ediyorum atı yanına alıp dışarı çıkarken.

"Tıpkı bisiklet gibi," diyor ve çitlerle çevrili alana geldiğimizde elini bana uzatıyor. Ayağımı üzengiye koyarken elimi onun elinin içine koyuyorum ve onu duyduğumda atın üzerine çıkıyorum. "Ona iyi davran," diyor ata. "O özel biri." Bana bakarken söylediği sözlerle göğsüm sıkışıyor.

"Gidip atımı alacağım ve patıkaya çıkabiliriz." O dönüp ahıra doğru koşarken ben başımı sallıyorum.

"Her şey yoluna girecek. Ben de korkuyorum," diye itiraf ediyorum ve o da otlardan biraz yemek için boynunu eğiyor.

Bir dakika sonra kahverengi bir atla dışarı çıkıyor, bize doğru tırıs giderken durup kolaylıkla ata biniyor. "İkiniz de iyi görünüyorsunuz," diyor ve ben sadece gülümsüyorum. "Şu taraftan gidelim." Biz onu takip ederken yan tarafı işaret ediyor.

"İşler nasıl?" diye soruyor yola çıktığımızda.

"Bu yüklü bir soru, Charlie Barnes." Şaka yapmaya çalışıyorum. "Benimle işler nasıl?" Omuz silkiyorum. "Daha iyi günlerim de oldu," diyorum usulca, "ama daha kötü günlerim de oldu." Ne demek istediğimi anladığını bilerek yutkunuyorum.

"Barda işler nasıl gidiyor?"

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum. Çünkü daha iyi olsa bile, yeterince iyi mi? "Bu çukurdan sürünerek çıkabileceğimizi umuyorum. Ama emin değilim."

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyor ve ben de ona bakıyorum.

"Bilmiyormuş gibi davranma," diye bağırıyorum ve kafasını çevirip bana bakıyor.

"Dürüstçe söyleyebilirim ki ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok." Sesi gergin.

"Neredeyse iflas etmiş durumdayız," diye başlıyorum. "Babam ölüyor ve yapmak istediğim tek şey her şeyin yoluna gireceğini bilmesini sağlamak."

"lyor mu?" diyor fısıltıyla.

"Bu yüzden şehre geri döndüm," diyorum, önüme bakarak, tehdit eden gözyaşlarını kırıştırarak. "Ne kadar kötü olacağını düşünmüş olsam da, milyon kat daha kötüymüş." Başını ne eğdiğini görüyorum. "Ve şimdi sadece içleri yeniden yoluna koymaya çalışıyorum."

"zgnm, nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum." Sadece başımı sallıyorum, boğazımdaki yumru bir softball büyüklüğünde. "Ne demek istiyorsun, neredeyse iflas mı ettiniz?"

"Cartwright," bir daha asla söylemek zorunda kalmamayı dilediğim ismi söylüyorum. "Görünüşe göre, erişimleri uzun süreli. Dağıtımımızı kaybettik ve bar hiç para getirmiyor. Dndğmden beri hiçbir şey retmedik ve insanları kapıdan içeri nasıl sokabileceğimize dair fikirler üretiyorum." "Nasıl?" diye soruyor ve ben de aklım a gelen fikirleri söylüyorum. şehir dışından gelenlerin bizden birkaç şişe almasını sağlamak. "Bunu tersine çevirebilecek biri varsa, o da sensin."

"Tüm bunların olması benim de suçum," diye itiraf ediyorum. "Keşe çenemi kapatsaydım."

"O zaman acı çeken aileler hak ettikleri adaleti elde edemeyecek ve her şey bir yalan olacaktı."

"Mahkemedeki o günden iyi bir şey çıkmadı," diye hatırlatıyorum ona, "tek bir şey bile."

"zr dilerim," diyor usulca ve ben ona bakıyorum, "senin bilebileceğinden çok daha fazla. Aıklayabileceğimden çok daha fazla."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "nemli olan tek şey babamın iyi olduğumuzu bilmesini sağlamak. Onun için istediğim tek şey

Ne olursa olsun, işlerin iyi gideceğini ve bizim de iyi olacağımızı bilmek." Gözyaşı dökülür. "Ve o zamana kadar kalacağım."

"Sonra ne olacak?" Soruyu sorarken bana bakmıyor.

"O zaman evime geri dönerim, sanırım." Atının yürümesini durdurur, böylece Goldilocks da durur.

"Burası senin evin." Bana bakıyor.

"Evimin nerede olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Belki de tüm bunların içinde evimi bulacağım."

"Eviniz tam burası," diye tekrarlıyor, "tam burası amına koyayım."

"Bir zamanlar öyle olduğunu sanıyordum." Elim kaldırdım ve gözyaşımı sildim. "Artık o kadar emin değilim."

"Öyleyim," diyor omuzlarını geriye atarak. "Bugünlerde pek çok şeyden emin değilim." Sesi titrek çıkıyor. İfadesinin devamını beklerken vücudum geriliyor, ama düşündüğüm gibi bir şey değil. Ağzından çıkan kelimeler beni bir uçurumdan aşağı atıyor, ama bu sefer orada beni düşerken yakalayacak bir su var, boş bir kara delik değil. "Ama senin ait olduğun yerin burası olduğunu biliyorum."

BÖLÜM 23

Charlie

S Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana bakıyor ve bu beni kızdırıyor. Bu kadar çok acı çektiği için kızgınım. Onu ağlatan insanlardan biri olduğum için kızgınım. Kızgınım çünkü o bana bir şey söyleyene kadar hiçbir şey yapamam. Bu konuda bir şeyler yapmamı istediğine dair bir ipucu.

Bütün gün atlara biniyoruz ve nihayet ahıra döndüğümüzde saat öğleden sonra dördü geçiyor. "Ne gündü ama." Attan iniyor ve boynunu okşarken yan tarafa doğru yürüyor. "Çok iyiydin." Alnını atın boynuna dayıyor. "En iyisi."

"Onları yerleştireyim, seni besleyeyim" diyorum, başını sallıyor.

"Gitmeliyim, işe hazırlanmalıyım. Duş al. Yolda bir şeyler alırım." Gittiği için hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum. Ama hayal kırıklığına uğradım. Günün bitmesine hazır değildim.

"Tamam, onları kaldırayım, seni eve bırakayım." Ahıra doğru yürümeye başladım.

"Sorun değil, on dakikalık bir yürüyüş mesafesinde."

"Seni eve bırakacağımı söyledim," diyorum, soğukkanlı olmaya çalışıyorum ama kaşları havaya kalkınca başarısız oluyorum. "Sadece iyi olduğundan emin olmak için."

"Kabul edersem daha hızlı mı olacak?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "O zaman acele et. Zaten tüm zamanını aldım ve benimle daha fazla zaman kaybetmeni istemiyorum."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diyorum dizginleri ondan alarak. "Bugün tam olarak olmak istediğim yerdeydim."

"Oh." Bana bakıyor, dudakları ayrılmış ve yemin ederim öpücüğün tadını alabiliyorum.

"Kesinlikle, zamanımı değerlendirmek istediğim şey buydu. Şimdi atları uzaklaştırmak, onlara biraz su getirmek istiyorum, sonra da seninle eve kadar yürüyeceğim." Ahıra doğru yürürken bana bir şey söylemesini beklemiyorum ve Emmett'le birlikte çiftlik çalışanlarından birkaçını görünce duruyorum. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Emmett, "Sadece birkaç şeyi gözden geçiriyordum," diye yanıtıyor. "Senin için onlarla ilgilenmemi ister misin?" Başıyla iki atı işaret ediyor.

"Evet, otuz dakika içinde döneceğim."

Omzumun üzerinden Autumn'a bakarak, "Acele etme," diyor. "Uslu dur."

"Evet." Bu yorumu beni sinirlendirdi. Dışarı çıktım ve onun orada durup evime baktığını gördüm. "Bir şeyler yemek istemediğine emin misin?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Kullanabileceğin bir duşum var."

"Bekle?" Bana döndü. "Evinde duş mu var?" Alt dudağını ısırıldı. "Seni süslü." Kendi şakasına kıkırdıyor ve ben de onu boynundan yakalıyorum, tıpkı eskiden yaptığım gibi. Ama bu sefer farklı çünkü gitmesine izin vermiyorum. Evine doğru yürürken elim omzunda asılı kalıyor. O merdivenlerden çıkarken ben merdivenlerin dibinde duruyorum. "Bugün için teşekkürler. Uzun zamandır geçirdiğim en güzel günlerden biri," diye itiraf ediyor ve sonra parmaklarını endişeyle çevirirken ayaklarına bakıyor.

Merdivenlerden ona doğru yürüyorum, ellerim yukarı uzanıyor ve yüzünü avuçlarımın içine alıyor. "Bunlardan daha çok olacak." Başparmaklarım yanaklarını okşuyor ve eğilip dudaklarımı dudaklarına değdirmek istiyorum ama başımı yana çevirip elimin üstünden yanağını öpüyorum. "Bundan emin olacağım."

Hiçbir şey söylemedi. Arkasını dönüp evine girmeden önce bana başıyla selam veriyor. Dönüp eve gitmeden önce bir saniye burada duruyorum. Döndüğümde Emmett orada değildi ama atlarla ilgileniliyordu, ben de evime gidip kendi duşuma giriyorum. Üzerime bir kot pantolon ve yeni bir tişört geçirdikten sonra buzdolabından bir biftek alıp ızgarayı çalıştırmaya gidiyorum. Adada oturmuş, birlikte hazırladığım biftek ve salatayı yerken, yalnız yemekten nefret ettiğim aklıma geliyor. Yemek yemekten hep nefret mi ettim?

Yalnız ve ben bunu yeni mi fark ettim, yoksa o geri döndüğünden beri nefret etmeye mi başladım?

Evin etrafına bakarken Jennifer'ı en son ne zaman görmeye gittiğimi düşünmeye çalışıyorum, kalkıp birkaç şeyi temizliyorum - eşyaları kaldırıyorum, postalarımı kontrol ediyorum ve yapmak istemediğim ama bara gitmemek için yaptığım şeyleri yapıyorum. Bir saat sonra sonunda pes ettim ve ondan uzak durmak yerine bara gittim. Oraya doğru yürüyorum ve içeri girdiğimde yarısının dolu olduğunu görüyorum ve bir Pazar günü için bu harika bir katılım. Bara doğru yürüdüm ve oturdum. Servis yaptığı erkek grubundan başını kaldırıp bana bakıyor ve beni gördüğüne şaşırmış görünüyor. Benim gelmemi beklediği ve benim gelmemin onu şaşırtmayacağı günü iple çekiyorum. "Selam." Önüme bir bardak altlığı fırlatıyor. "Bu bir sürpriz," diye itiraf ediyor.

"Nedenini bilmiyorum." Barın üstüne vuruyorum. "Ben bir soda alacağım."

Başını sallıyor. "Tamamdır." Yanıma geliyor ve bardağıma doldurup getiriyor. "Müesseseden." Etrafına bakınırken gülüyor. "Geri geleceğim. Brady'yi eve gönderdim, o yüzden yalnız gidiyorum."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Tabii ki hayır," diye mırıldanıyorum o uzaklaşırken. İnsanlar yavaş yavaş hesaplarını ödemeye başlıyor. Saatin sekize yaklaştığını görüyorum ve beni eve bırakıp sonra benimle gelip gelmeyeceğini merak ediyorum.

Bunları düşünürken yanımdaki tabure çekiliyor ve baktığımda ağzım yere çarpıyor. "Şey, ben-" diyorum ve adam yanıma oturup bana bakıyor. Gözleri sanki on ömür yaşamış gibi bakıyor. "Lanetleneyeceğim."

Kıkırdıyor, saçları ensesinde ve tepesinde daha uzun. "Ne kadar da güzel görünüyorsun, değil mi?"

"Size ne getirebilirim?" Autumn bunu söylüyor ve sonra gelenin kim olduğunu görünce duruyor. "Brock?" diye fısıldayarak onun adını söylüyor. Tepkisinden, ilk kez yüz yüze geldiklerini tahmin ediyorum.

"Kasabaya döndüğünü gördüm. Sonra da kasabada kaldığını duydum," diyor ellerini barın üstüne koyarak. Elleri sert görünüyor, eklemleri paramparça olduğu için iyileşiyor gibi, parmakları yağla lekelenmiş, bu da muhtemelen sokağın aşağısındaki dükkânından geldiğini gösteriyor, babasından miras kalan bir dükkân. "Söylentinin doğru olup olmadığını görmek istedim."

"Benim," diyor, ellerini iki yanına uzattığı barın üstüne koyarak, "kanlı canlı. Size içecek bir şey getireyim mi?"

"O ne içiyorsa ben de ondan alacağım." Başıyla beni işaret ediyor, Autumn da kalkıp geri geliyor ve bardağı onun önüne koyuyor.

Onu alır ve yukarı kaldırır. "Eski günlere." Bir yudum almadan önce kadehimi kendi kadehiyle tokuşturuyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Bunun içinde alkol yok." İkimiz de ona gülüyoruz. "Nedir bu?"

"Soda suyu," diyorum ve bardağa hayatında tattığı en iğrenç şeymiş gibi bakıyor.

"Neden?" Adam başını sallıyor ve Autumn barın sonuna doğru yürüyüp küçük bir bardağa biraz viski doldurduktan sonra ona uzatıyor. "İşte bu sevdiğim bir renk." Bir yudum alır ve sonra iç çeker. "Tadı cennet gibi." Autumn'a bakar. "Ee, yeni ne var?"

"Aynı tas aynı hamam," diyor, cevabı temkinli. Kaza olduğunda yalan söylediği için ona hâlâ kızgın olduğunu tahmin ediyorum. Cartwright'ların tarafını tuttu. Neden? Hiçbir fikrimiz yoktu; o zamanlar bunu sorgulayacak kadar önemsememiştik. Kazadan sonra dördümüz de kendi yollarımıza gittik. Dördümüzün de iyileşmek için geçmesi gereken kendi yolculukları vardı. Everleigh bir gün buradaydı ve sonra gerçek ortaya çıktığında gitmişti. Etraftaki söylentilere bakılırsa Brock onun gitmesine izin vermiş ve hızla başka biriyle hayatına devam etmişti ama evlilik cüzdanının mürekkebi kurumadan her şey bitmişti, geriye kalan tek şey sekiz yaşındaki kızları Saige'di. "Peki ya sen?"

"Aynı tas aynı hamam." Bardağa bakıyor, dudaklarına götürüyor ve bir yudum daha alıyor. "İyi görünüyorsun." Nereye varmaya çalıştığını merak ederek ona ters ters bakıyorum. Viskinin kalanını bitirip ayağa kalkıyor ve cebinden bir yirmilik çıkarıp barın üzerine koyuyor. "Sanırım sonra görüşürüz," diyor ve omzuma bir tokat atıyor. "Kahretsin, seni görmek güzel." Dönüp mekandan çıkmadan önce beni sıkıyor.

"Sekiz yıl sonra," diyor yumuşak bir sesle, "hepimiz hâlâ o gecenin şeytanlarıyla yaşıyoruz." Derin bir nefes alıyor. "Ondan nefret ediyorum."

"Brock?" Ben soruyorum, o başını sallıyor.

"Hayır." Bana baktı. "Yaptığı şeyi bir sebep için yaptı. Kendine ait bir sebep. O gece için suçlanması gereken tek kişi Waylon'dı, yine de her şeyden kaçmış gibi görünen tek kişi o." Lavabodan bir bez aldı. "Sonuna kadar korkak."

Gecenin geri kalanında sessiz kalıyor, aklı başka yerde ve barı kapattığında yanağından öpüyorum ve evime doğru yürümeye başlıyorum. I

Dönüp eve gitmeden önce onun otoparktan çıkışını izliyorum, arka merdivenlerden çıkıp eve giriyorum.

Ertesi gün kalkıp bütün gün ne yaptığını merak ediyorum ve nihayet akşam yemeğinden hemen önce bara gidiyorum. Köşeyi dönerken onu dışarı çıkarken yakalıyorum ve gülümseyerek başını sallıyor. İçimde bir şeyler oturuyor ve ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, bütün gün diken üstündeymişim gibi hissettiğim ve şimdi onu görünce sanki her şey bitmiş gibi hissettiğim. "Hey," diyorum ve başını bana doğru çeviriyor. Üzerinde çiçekler olan bir etek ve belinin hemen üzerinde duran, onunla bir şansım daha olursa geceyi tapınarak geçireceğime yemin ettiğim o tenin sadece bir kısmını gösteren beyaz bir tişört giyiyor.

"Merhaba," diyor, sesi soluğu kesilmiş bir halde.

"Nereye gidiyorsunuz?" Barın kapısının önünde durduğumuzda soruyorum ve bir yığın insan olduğunu görüyorum.

"Brady bana eve gitmemi söyledi," diye mırıldanıyor, "her ne kadar çok meşgul olsa da, sırf ona bir ders vermek için gideceğim."

"Güzel," dedim. "Benimle akşam yemeği yer misin?"

Bana bakıyor ve sonra yere bakıyor. Gergin olduğunda böyle yapar. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Etrafına bakarken sesi yumuşaktı.

"Neden olmasın?" Soru istediğimden daha sert çıkıyor.

Gözleri yine sokağı tarıyor. "Şey," diye tereddüt ediyor ve gözlerimden kaçarken midem sıkışıyor.

"O adamla mı çıkıyorsun?" Ona bir adım daha yaklaşıyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Ona bakıyorum, onu öpmeyi hayatımda hiç istemediğim kadar çok istiyorum ama aynı zamanda onun güvenini kazanmam gerektiğini de biliyorum. Onu sadece öpmemi isterse öpeceğime yemin ettim ve beni öldürse bile bunu yapacağım.

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyor, "Bryan ve ben sadece arkadaşız." Bu isim bile bende ellerimi yumruk yapıp bir ağacı yumruklama isteği uyandırıyor.

"Yemeğe gidiyoruz," diyorum, reddetmesine fırsat vermeden onu dirseğinden tutup D'amores restoranına doğru yürümeye başlıyorum.

Kapıyı açıyorum ve taze pişmiş ekmeğin kokusu sizi hemen çarpıyor. Masaların hepsi beyaz keten masa örtüleriyle kaplı ve garsonlar smokin giyiyor. Burası şık bir yer ve ikimiz de sanki buraya değil de bir lokantaya gitmek için giyinmişiz gibi görünüyoruz. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor ev sahibesi.

"İki kişilik bir masa lütfen," diyorum, iki menü alıp onu takip etmemizi işaret ettiğinde elimi Autumn'un sırtına koyuyorum. Bir garson masanın yanında, biz geldiğimizde oturması için bir sandalye çekiyor.

"Teşekkür ederim," diyor usulca sunucuya ve ben önündeki sandalyeye otururken ona utangaç bir gülümseme veriyor.

Hostes her birimize menümüzü uzatıyor ve ardından şarap menüsünü tabağımın yanına yerleştiriyor. Sunucu bize "Maden suyu mu yoksa soda mı istersiniz?" diye soruyor.

Önce cevap vermeyeceğini bildiğim için "Köpüklü alacağım," diyorum.

"Ben de aynılarından alacağım." Odaya bir göz atmadan önce ona bakıyor. Etrafımızdaki insanların fısıltılarını duyabiliyorum.

Menümü açıp spesiyallere bakarken onları görmezden geliyorum. "Makarna ev yapımı," diye bilgi veriyorum ve başımı kaldırdığımda solgun olduğunu görüyorum. "Sakin ol," diyorum ve bana öylece bakıyor.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldıyor usulca ve elimi uzatıp onunkinin üzerine koyuyorum, daha fazla insanın bakmasını ve fısıldamasını sağlıyorum, ayrıca kimin işaret ettiği ve kimin fısıldadığı umurumda bile değil.

"Bunu yapabilirsin." Ona gülümsedim. "Her şeyi yapabilirsin." Dürüst olmak gerekirse şimdiye kadar tanıdığım en güçlü kadın olmalı.

"Bundan emin değilim." Menüü açıyor ve etrafa bakmaktan kaçınıyor.

"Hey," diyorum. Başını kaldırıp bana bakıyor ve göz kapaklarının altından kocaman gözyaşları akıyor; kalkıp masamı odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum. "Biz gidiyoruz."

"Hayır," diyor ağzından. "Bunu yaparsam onlar kazanır. Herkes kazanır."

Onunla daha fazla gurur duyamazdım. "Sonra yemek yeriz, seni eve bırakırım ve tatlıyı benim evimde yeriz." Öyle demek istemedim ve bu sözleri duyduğum anda kendimi tekmelemek istiyorum ama sonra gözlerinin şehvetle parladığını görüyorum ve ona sırtıyırım. "Öyle demek istemedim ama az önce yüzünün aldığı şekle bakılırsa, nasıl istersen öyle algılayabilirsin."

Sessizce kıkırdıyor, menüye bakarken elini ağzına götürüyor. Bir tabak makarna sipariş ediyorum ve o da sipariş ediyor. "Sadece bana odaklan" diyorum, derisinden çıkmak üzereymiş gibi görüldüğünde. "Bana odaklan, başka bir şeye değil."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay." Taze pişmiş ekmek geldiğinde bir parça alıyor ve üzerine tereyağı sürüyor. Fısıltılar yavaş yavaş azalıyor, tıpkı benim bildiğim gibi.

olur. Hatta birkaç kişi masalarına giderken durup bize merhaba diyor, bu da onu biraz daha rahat hissettiriyor.

Yemeği aceleyle yiyorum, bunun muhtemelen onu öldüreceğini biliyorum ama aynı zamanda yanlış bir şey yapmadığını da biliyorum. Hesabı ödüyorum ve tam elimi onun elinin içine sokmak üzereyken dışarı çıkıyoruz. Arabasına doğru ilerlerken birden durdu. Gözlerim, yüzünde yumuşak bir gülümseme olan yüzünden, durmasına neden olan şeye bakıyor.

Cartwright'lar caddede yürüyorlar. Bay ve Bayan Cartwright, başları dik, kol kola yürürken, oğulları Winston ve karısı Harmony de onları takip etmektedir. Etraflarına bakınırlar ve gözlerini Sonbahar'a diktikleri anda yüzleri alaycı bir ifadeye bürünür.

Winston, anne babasının arkasından, "Tanrım," diye tısladı, "şimdiye kadar gitmiştir sanıyordum."

"Winston," diye azarlıyor Harmony onun yanından, bize bakmaktan kaçınarak. "Peki, burada neyimiz varmış?" Bay Cartwright önce Autumn'a sonra da bana bakarak şöyle dedi. "Seni bir kızla takılırken bulacağımızı düşünmemiştik.

pislik."

"Yerinde olsam ağzından çıkana dikkat ederdim." Ona bakmalarını bile engellemek için önüne geçiyorum. "Sokakta gördüğüm tek pislik önümdeki üç kişi." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Camdan evlerde yaşayanlar." Arkamda titrediğini hissedebiliyorum. "Hâlâ boklarının kokmadığını düşünenler, ama odaya girdikleri anda her yer bok kokuyor."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun." Winston babasının önüne geçerek önümde durdu ve ben de ona bakmak zorunda kaldım.

"Beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?" Babasının ve ağabeyininkine tıpatıp benzeyen gözlerine bakıyorum ve acı acı gülüyorum. "Koyun postuna bürünmüş bir şeytanla arkadaşmışım da haberim yokmuş." Dışlerini gıcırdatıyor. "Ama siz biliyordunuz" -onu gösteriyorum- "onun işe yaramazın teki olduğunu biliyordunuz-"

"Ölüler hakkında böyle mi konuşulur?" Bayan Cartwright elini boğazına götürür.

"Az önce Autumn'la konuşma şekliniz, oğlunuzun kurbanı olan bir kadınla konuşmanın bir yolu mu?" Onlara tıslıyorum, Winston'ın ellerini üzerime koymasını istiyor, içten içe bunu yapması için ona yalvarıyorum, böylece onun canına okuyabilirim. Winston'a dik dik bakıyorum. "Siz şaka gibisiniz." Dönüp nefes almaya çalışan ama kendini kaybetmek üzere olduğunu bilen ve bunu onların önünde yapmak istemeyen Autumn'a bakıyorum. "Hadi gidelim." Onun elini kendi elimle tutuyorum.

Onu koruyorum ve onlardan uzaklaşıp Bay Cartwright'ın yanında duruyorum. Sesim sadece onun duyabileceği kadar alçalıyor. "Ve eğer ona daha fazla pislik yaptığını öğrenirsem, benimle ve ailemle uğraşmak zorunda kalacaksın." Gülümsüyorum. "Ve aramızda kalsın, senin adını çamura bulamaktan başka bir şey istemem." Gözlerini bana doğru çeviriyor. "Yine." Eli elimde, başı yere bakarken uzaklaşıyorum. "Yapma bunu," diyorum. "Onlara bu zevki tattırma." Bana baktı, ben de elimi uzattım. "Anahtarlar."

Çantasına uzanmak için elimi bırakıyor ve arabaya binerken anahtarları bana uzatıyor. Park yerinden çıkıp evinin ters yönüne doğru gidiyorum. Bana doğru baktı. "Nereye gidiyoruz?"

Onu eve götürmem gerektiğini biliyorum. Kendini en güvende hissettiği yere geri dönmesi gerektiğini biliyorum ama kendini güvende hissetmesini istediğim başka bir yer daha var. "Benim evim."

BÖLÜM 24

Sonbahar

"M "diyor ve ben başımı öne çeviriyorum, sokağı izliyorum, sanki hayatım ona bağlıymış gibi kucağımdaki çantamı tutuyorum. Tüm vücudum ezilmiş gibi hissediyor. Günüm öyle başladı ki

Çok iyiydi, iyiden de iyiydi. Ata binmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve bunu Goldilocks ile tekrar yapmak bir bakıma terapi gibiydi. Tarif etmesi garipti ama en iyi günümden Charlie'yle akşam yemeğine oturmaya gitmiştim. İçeri. Önünde. Önünde. Önünde. Bütün. Kasabanın. Yemek boyunca kusacağımı sandım. Ancak, yemeğin sonunda derimden çıkmak istemesem de, yine de oradan siktir olup gitmek istedim.

Hiçbir şey, ama hiçbir şey beni Cartwright'larla yüz yüze gelmeye hazırlayamazdı. Charlie'nin bu şekilde davranmasına da hazırlıksızdım. İstedğim son şey onun da bu işin içine çekilmesiydi. Ona baktığımda direksiyonu iki eliyle öyle sıkı kavradığını gördüm ki parmakları bembeyaz olmuştu. Direksiyonu sıkmaya devam ederken çenesi sanki dişlerini sıkıyormuş gibi gergindi. "İyi misin?" Yavaşça soruyorum ve tek yaptığı başını sallamak oluyor.

Evine yanaşırken hiçbir şey söylemiyorum, hayal ettiğimden daha büyük ama ona yakışan bir ev. Ön taraftaki ışıklar, ön taraftaki sundurma kaplamasını tutan dört sütunu gösteriyor. Ortada pencere, çift genişlikte büyük bir kapı ve her iki yanında da aynı pencereler yer almaktadır. İki sallanan sandalye sol tarafta ve

Sonra sağ tarafta küçük bir oturma alanı var. Evin sağ tarafındaki ışıklar yanarken sol taraf karanlıktır.

Arabayı kapatıyor ve iniyor. Elimi uzatıp kendi kapımı açıyorum ve dışarı ıkıyorum. Charlie kamyonetinin hemen yanına park ettiği arabanın nde beni bekliyor. Elime uzanıyor, verandaya çıkan iki basamağı çıkıp n kapıya doğru yürürken parmakları benimkilerle i ie geçiyor. Parmağını kapının koluna yerleştiriyor, kilidin açılma sesi kolu çevirmesine neden oluyor ve içeri ilk o adım atıyor. "Evime hoş geldiniz."

Evine doğru bir adım attım ve ona döndüm. "Charlie," adını söyledim, "ok zgnm."

Kapıyı çarpıyor ve ben sesle sıırıyorum. "Ne bok yemeye özür diliyorsun?" Bir şey fırlatacakmış gibi bakıyor.

"Yapmamalıydın-"

"Neye sahip olmamalıyım?" Bana doğru bir adım attı. "Seni korumamalı mıydım?" Ona cevap vermemi beklemiyor. "Onlara hadlerini bildirmemeli miydim?" Bir yumruyu yutarken kalalarımından birini tutuyor ama bir şey söyleyemiyorum. "Yapmam gereken şey suratının ortasına bir yumruk indirmekti." Sesi alçak ve gergin. "Yapmam gereken buydu."

"Buna değmezler," diye fısıldıyorum. "Buna değmez." Başka kimsenin Cartwright'ların merhametine kalmasını istemiyorum ve Charlie'yle bir ateşkes yapmış olsak da bu onun da bu işe bulaşmasını istediğim anlamına gelmiyor.

"Buna değmez," diye kabul ediyor, bana daha da yaklaşarak, "ama sen buna değersin." Eli kalamı sıkıyor. "Gezmek ister misin?" diye soruyor ve ben ona bakıyorum, yemek için ve buradan siktir olup gitmeden önce Cartwright'larla yaptıkları için teşekkür etmek istiyorum. Nerede yaşadığını görmek istemiyorum. Bunların hiçbirini görmek istemiyorum çünkü daha fazlasını bilmek isteyeceğimden ve istememem gerektiğinden korkuyorum. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Burası büyükannemin deyimiyile fuaye." Gülümsüyor, bir dakika önceki gerginliği gitmiş, yüz hatları rahatlamış. "Burası hiç kullanmadığım yemek odası." Omzunun üzerinden işaret ediyor, ben de koyu renk sandalyeli büyük, uzun masaya bakmak için yana kayıyorum. "Ve bu da ofis." enesiyle nm işaret ediyor. "Neden burada bir ofisim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama kat planı sürecinin bir parçası değildim."

Elimden çantamı usulca alıp tura devam etmeden önce kapının hemen yanına yerleştirirken ona gülmekten kendimi alamıyorum. "Buradan st kata çıkılıyor, burada bir oyun odası ve üç yatak odası daha var." Işaret ediyor

ofisin yanındaki duvara dayalı merdivene bakıyor, sonra elini tekrar benimkinin içine sokuyor ve merdiveni yavaşça geçip sağa ve sola giden bir koridora açılan kemerli geçide doğru yürüyor. "Bu kâhyalıkla ilgili bir şey," diyor. "Yine söylüyorum, hiç kullanmadım." Sonra tonoz tavanlı oturma odasına adım atıyor. Oda hem çok büyük hem de çok rahat hissettiriyor. Geniş mutfağın krem rengi dolapları, açık kahverengi tezgahı ve krem rengi tabureleri olan büyük bir adası var. Sekiz gözlü ocak ve çift geniş endüstriyel buzdolabı da dahil olmak üzere paslanmaz çelik aletler birinci sınıf. "Bu oda en çok kullandığım oda," diye itiraf ediyor. "Yani, burası ve yatak odası." Odaya giriyorum ve L şeklindeki devasa kanepenin bulunduğu oturma odasına bakıyorum. O kadar derin ki üç kişi yan yana uzanıp rahat edebilir. "İçecek bir şey ister misin?" diye soruyor. "Sana bir çay yapabilirim."

"Çay mı yapıyorsun?" Son sekiz yıllık cehennemden sonra onun evinde bulunmamı büyütmemeye çalışarak soruyorum.

"Su ısıtıcım var." Mutfağa doğru yürür ve bir dolabı açarak paslanmaz çelik bir su ısıtıcısı çıkarır. Büyük lavaboya gidip dolduruyor. "Ve çay poşetlerim var." Ocağın düğmesini çeviriyor ve su ısıtıcısının altındaki alev dolana kadar tik sesi geliyor, sonra ahır kapısına benzeyen bir şeye doğru yürüyor ve kapıyı kaydırarak açıyor. Benim yatak odam büyüklüğünde bir kiler olduğunu görüyorum. "Bir kutu çayım var," diyor raflara bakıp bulduktan sonra büyük kahverengi ahşap bir kutuyla çıkıyor. "Sana söylemiştim." Tezgâhın üzerine koyuyor ve kapağını çeviriyor. "Bir sürü çayımız var." Gözleri onları tarıyor. "Limon, zencefil ve biraz meyve var." Onları tarif edişine gülmekten kendimi alamıyorum. "Uyku çayı bile var." Paketi parmaklarının arasına alıyor. "Ve sonra İngiliz kahvaltısı, ki muhtemelen gece için değildir. Elmalı tarçın ve chai var ve-" Yukarı bakıyor. "Bunu nereden bulduklarını bile bilmiyorum."

"Ben limonlu ya da zencefilli olanından alacağım," diyorum ve limonlu olanı almadan önce uykulu çaylı olanı bırakıyor.

"Tamamdır." Kutuyu kapatıyor ama tezgâhın üzerine bırakıyor. "Git kanepeye otur, ben de sana katılacağım." Kanepeyi işaret ediyor. "Kendini evinde hisset."

Kanepeye doğru yürüyorum ve oturuyorum, ellerimi yanıma koyuyorum ve ellerimin altında ne kadar yumuşak olduğunu hissediyorum. Önümdeki masaya bakıyorum, odanın her yerinde Jennifer'ın resimlerini görüyorum ve gülümseyen yüzünden uzaklaşırken karnımda bir sıkışma hissediyorum. Tam kalkmak üzereydim ki

Önümde duruyor, masaya bir fincan koymak için eğiliyor, çay poşetinin ipi kenarından sarkıyor. "Al bakalım."

"Sanırım yapmalıyım-" diye söze başlıyorum ve o önümde çömeliyor. "Git."

"Bence çayını içip rahatlamalısın." Kanepenin yanına doğru yürüyüp büyük, kalın bir örme battaniye aldı. Onu yanıma atıp tekrar çömeliyor ve önce bir ayakkabısını, sonra da diğerini çıkarıyor. Yanıma oturuyor, kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor, uzanıp örtüyü üzerime çekiyor. "Rahatla," diyor usulca ve kokusu burnuma doluyor, gözlerimi kapatıp içimde dolaşan tüm sinirleri uzaklaştırmamı sağlıyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, elini kolumda aşağı yukarı gezdirirken.

"Cartwright'larla olanlar için endişeleniyorum," diye itiraf ediyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Charlie, yaptığın şey"-elimi alnıma koyuyorum-"aptalca ve sorumsuzcaydı. Aileme ve işimize neler yaptıklarını biliyorsun, Brock'un başına neler getirdiklerinden bahsetmiyorum bile."

Bir şey söylemesini bekliyorum ama onun yerine yana çekilip cebinden telefonunu çıkarıyor ve bir şeye basıyor, sonra telefon çalıyor. "Hey," diye cevap veriyor adam, "Senden aylardır haber alamıyorum ve sonra iki günden kısa bir süre içinde iki kez aranıyorum."

"Selam baba," diyor büyükbabası Casey Barnes'a. Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oluyor. "Bir şey oldu," diyor bana bakarak, "bilmen gerektiğini düşündüm."

"Öyle mi?" diye soruyor ve ben başımı sallayarak öyle olmadığını söylüyorum.

"Bu akşam yemeğe çıkmıştım ve Cartwright'larla karşılaştım." Başımı sallamamı duymazdan geliyor. "Karşılıklı konuşuldu, biraz da tehdit edildi."

"Bu tehdit ne kadar küçük?" Bunun ne anlama geldiğinden bile etkilenmedi. Eminim biri beni arayıp tehdit ettiğini söylese sesim gökyüzüne yükselirdi. Sanki az önce bana güneşli bir gün olacağını söylemiş gibi davranmazdım.

"Biriyle yatmak istiyorsa kendi boyunda biriyle yatmalı gibi bir şey." Gözlerimin içine bakarak sırtıyor.

Büyükbabasının çıldırmasını bekliyorum ama onun yerine sadece gülüyor. "Neden beni arıyorsun?"

"Sadece geri tepme ihtimaline karşı sizi uyarmak istedim."

Casey bu kez daha yüksek sesle ve daha sert güler. "Hazır olmaya çalışacağım.

Yarın beni ara."

"Anladım," diyor Charlie, "sonra." Bağlantı kesme düğmesine basıyor ve telefonu kanepenin diğer tarafına fırlatıyor. "Mutlu musun?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Bu beni neden mutlu etsin ki?" diye soruyorum. Koltuktan kalkıyor, ışıklara doğru yürüyor ve hepsini kapatıyor. Oda, odanın diğer tarafından bir kapı aralığından gelen yumuşak bir ışıkla aydınlanıyor. "Charlie," diyorum o geri dönerken usulca.

"Yemeği beğendin mi?" diye soruyor, odada kocaman bir fil olduğu gerçeğini tamamen görmezden gelerek. "Bir dahaki sefere makarnadan daha fazlasını denemeliyiz." Beni kendine doğru çekti.

"Um," diye başlıyorum usulca, yönümü bulmaya çalışarak, "bulmalıyız."

"Güzel bir gece." Dışarıya bakıyor. "Genel olarak, bugünün harika bir gün olduğunu söyleyebilirim."

Ona cevap vermiyorum. Onun yerine nefes alışını dinliyorum ve bir dakikalığına gözlerimi kapatıyorum ya da en azından taşındığımı hissetmeden önce bir dakika olduğunu düşünüyorum. Gözlerim açılıyor ve beni evin içinde taşıyan Charlie'ye bakıyorum. Işık kapanmadan hemen önce daha da parlaklaşıyor. "Seni uyandırdığım için özür dilerim," diye mırıldanıyor, yatak odası gibi görünen yerde dururken. "Yatak odasında daha rahat edeceğini düşündüm." Yatağın yanına doğru yürüyor ve beni yavaşça yatağa yatırıyor.

Sırtımı sıra sıra yastıklara dayadım. "Eve gitmeliyim." Bir dizini yatağa, kalçamın yanına koyarken yatakta doğruluyorum.

Ay ışığı odasına giriyor ve keşke ışıklar açık olsaydı da bana bakarken onu görebilseydim diyorum. "Kal." Eli yüzüme dokunmak için geliyor, yanağımı en yumuşak dokunuşla ovuyor ve eğer uyanık olmasaydım, bunun olduğunu anlamazdım.

"Bu daha iyi."

"Benimle kalmanı istiyorum." Sesi bir fısıltı. "Sana dokunmayacağım. Sadece seninle kollarımda uyumak istiyorum." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, kalkıp buradan gitmem gerektiğini biliyorum. "Sadece benimle kal."

BÖLÜM 25

Charlie

I Keşke onu öpebilseydim. Keşke bir kez daha tadına bakabilseydim. "Lütfen," diye fısıldıyorum bana bakarken yalvarırcasına. Diğer tarafa geçiyorum

Yanına uzanıyorum, başımı yastığa koyuyorum, yanıma uzanmasını umuyorum. Her geçen saniye nefesimi tutuyorum, kalbim daha da hızlanıyor. Yavaşça arkasını hiç kullanılmayan yastıklara yaslıyor.

Sekiz yıldır yatağıma giren ilk kadın o. Yatağımda olmasını istediğim ilk kadın. Bu düşünce başımı döndürürken aynı zamanda son sekiz yıldır göğsümde taşıdığım ağrıyı da dindiriyor. Yüzünü bana dönüyor. "Teşekkür ederim Charlie," diyor usulca, iki elini yanağının altında birleştirerek, "bu sabahki yolculuk için." Ona yaklaşıyorum, elimi kalçasına koyuyorum ve göğsünü kendime doğru çekiyorum. "Ve akşam yemeği için."

"Her zaman." Kalçasındaki elim, bir elimi yastığın altına kaydırırken sırtına doğru hareket ediyor ve başı öne, omzuma düşüyor. Eğilip başını öpüyorum. Onu öpmek istediğim şekilde öpememeye dayanamıyorum, bu yüzden buna razı oluyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve yatağıma yerleşiyorum. Sekiz yıldır ilk kez yüzümde hafif bir gülümsemeyle uykuya dalıyorum.

Burnumu gıdıklayan bir şey hissettiğimde gözlerimi açıyorum. Elim ovalamak için kalkıyor ve bunun Sonbahar'ın saçı olduğunu görüyorum. Dışarının hâlâ karanlık olduğunu görerek odaya bakıyorum. Başucumdaki masa saati saatin gece ikiyi biraz geçtiğini gösteriyor.

Onu kollarımın arasına almıştım. Şimdi sırtüstü yatıyorum ve o da üzerimde, bacağına bacağımın ortasına, kalçamın üzerine atmış durumda. Başı göğsümün ortasında. Başımı geriye atıp gözlerimi kapatıyorum ve kollarımda kıpırdandığında vücudunun sıcaklığını içime çekiyorum. Vücudu üzerimde hafıflıyor ve uzaklaştığını anlıyorum. Başını kaldırıyor, bana bakarken yüzünü uyku kaplamış. "Uyandırdım mı seni?" Yumuşak bir sesle soruyorum ve o sadece başını sallıyor.

"Hiç bu kadar hızlı uykuya daldığımı hatırlamıyorum." Karın kaslarımın üzerinden attığı elini çenesinin altına götürüyor. "Kendimden geçmişim."

"Adrenalinden olmalı." Saçlarını yanağından uzaklaştırmak için az önce yüzümü kaşıyan elimi kaldırıyorum. "Seni öpmeyi çok istiyorum," diyorum ve kendimi tekmelemek istiyorum. Ağzı bir solukta açılıyor. "Ama seni öpmeyeceğim." Kalbinin benimkini taklit ederek göğsümde attığını hissedebiliyorum. "Son sekiz yıl boyunca hayatını cehenneme çevirdim. Senin hatan olmadığını bildiğim şeyler için seni suçladım ama birini suçlamam gerektiğini biliyordum ve sen kolay hedeftin." Gözlerini daha hızlı kırıştırırken benden uzağa bakıyor. "Yaptığım şeyi affetmek için yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum." Kolumu beline dolayarak bana yapışmasını sağlıyorum. "Ama her gün sana ne kadar üzgün olduğumu göstereceğim. Her gün hatamı düzeltmeye çalışacağım."

"Sorun değil," diye fısıldıyor ve bu sözler beni öldürüyor çünkü o hep böyleydi. Olduğunu unuttuğum nazik ve anlayışlı kadın.

"Bu iyi değil," diye bağıyorum ve boynu daha da yukarı kalkıyor. "Tamam değil," diye tekrarlıyorum usulca. "Hiçbiri iyi değildi. Sana yaptığım hiçbir şey iyi değildi ve sen de iyi olduğunu söylemeyi bırakacaksın." Sesimi yükseltiyorum ve gözleri bana doğru açılıyor. "Söylediklerimi ve ağızımdan çıkan kelimeleri düşündüğümde kendimden iğreniyorum."

"Charlie." Bacağını benimkinin arasından çekti.

"Sakın söyleme." Daha da sinirlenmeye başladım. "Sakın söyleme."

"Tamam, söylemeyeceğim." Hareket ediyor ve bu sefer bir bacağını ve üzerime oturdu. "Neden beni öpmüyorsun?"

Ellerimi kalçalarına koyup hareket etmemesini sağlıyorum. "Çünkü ben seni hak etmiyorum. Çünkü o hamleyi yapması gereken kişi sensin. Çünkü senden zaten çok şey aldım, bunu da almayacağım." Muhtemelen sorun olmadığını söylemek için ağzını açmak üzereydi - ki bu beni daha çok kızdıracaktı - ben de parmağımı dudaklarına koydum. "Sakın

Söyle," diye tıslıyorum ve sonra yaptığı şey beni şok ediyor. Parmağımı öptü. "Sonbahar." Elim dudaklarından düşüyor.

"Seni öpersem, sen de beni öper misin?" Sesi çok alçak, çok yumuşak. Gözleri gözlerimi arıyor, göğsü sanki evinden buraya koşarak gelmiş gibi inip kalkıyor. Elleri yüzüme gidiyor, tırnakları yanaklarımdaki tüylerin arasından geçiyor. "Seni öpersem, sen de beni öper misin?" Alnını benimkinin üzerine koyuyor.

"Eğer beni öpersen, kendimi durdurabileceğimi hiç sanmıyorum." Ellerim kalçalarından yanlarına doğru ilerliyor. "Daha önce bunu hafife almıştım," diye itiraf ediyorum. "O geceler bunu hafızama kazımak için yeterince zaman ayırmadım." Başka bir şey söylemiyorum çünkü dudakları dudaklarımdan üzerinde, dili ağzımın içinde kayıyor ve bu hiçbir şey, ama hiçbir şey, düşündüğüm gibi değil. Bir kolum belini sararken diğeri sırtını okşuyor ve elim saçlarının arasında kayboluyor. Öpüşmeyi derinleştirmek için başını yana doğru hareket ettiriyor. Kalçalarını sikimin üzerinde döndürürken elleri çeneme doğru iniyor. İkimiz de birbirimizin ağzına doğru inliyoruz, dudaklarımı bırakırken elleri boynuma doğru iniyor. Başım doğrudan boynuna gidiyor, emiyor ve sonra ısıyorum. "Charlie," diye adımı söylüyor ve başı geriye düşüyor. Elleriyle gömleğimi kavırıyor ve yukarı çekiyor. Kendi ellerim onun gömleğini kavrayıp sıyırmadan önce, ellerim gömleğimden kurtulmasına yardım etmek için yukarı kalkıyor ve onu dantelli sütyeniyle bırakıyor. Başım eğilirken ellerim göğüslerini avuçlamak için yukarı kalkıyor, danteli meme ucundan uzaklaştırıp ağzıma alıyorum. "Charlie," diye yalvarıyor, kalçaları benimkilere bastırıyor.

"Sana sarılacağımı söyledim, hepsi bu." Göğüs ucunu bırakıp yüzüne baktım, gözleri kapalıydı. "Tek istediğim buydu."

"Peki ya benim ne istediğim?" diye soruyor, dudakları öpüşmemizden dolayı dolgun. "Peki ya benim ne istediğim?"

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Bana ne istediğini söyle?" diye soruyorum. "Sorumlu olan sensin."

"Bana dokunmanı istiyorum. Sana dokunmak istiyorum." Sesi emin değil ve titriyor.

"O zaman dokun bana bebeğim," diye ısrar ediyorum. Gözleri dudaklarımdan ayrılırken dudaklarıma düşüyor ve elleri birden fazla kez üzerimde olmasına rağmen sanki ilk kez dokunuyormuş gibi göğsüme değiyor. Gözleri parmak uçlarında, parmaklarını göğsümün ortasından yukarı doğru hareket ettiriyor. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum," diyorum. Elleri vücudumda gezinmeyi bırakıyor, parmak uçları havada asılı kalıyor. "Benim için bir şey yapar mısın?" Soruyorum ve tek yapabildiği bana bakmak oluyor. "I

Hedefini ıskaladın," diyorum. "Beni iki kez ısırdın." Elimi onun izinin olduğu yere götürüyorum. "İşte, ve gitti. Onu geri istiyorum." Bu anın gerçekleştiğini bilmem için üzerimde onun izinin olması ihtiyacı, şimdiye kadar hissettiğim en güçlü duygu olmalı.

"Ne?" Gözleri benden göğsüme ve sonra tekrar gözlerime kayıyor.

"İşaretin," diye tekrarlıyorum, "Onu üzerimde istiyorum."

"Charlie." Ellerini göğsümün üzerine koyuyor, avuç içleri aşağı bakıyor.

"Bu-"

"Ben de bunu istiyorum," diyorum, "üzerimdeki izini."

"Ama," diyor, "bu değildi..." Öne doğru eğilip ağzını tutuyorum ve onu sert ve ıslak bir şekilde öpüyorum.

Kolumu beline doladım ve sırtı yatağa gelecek şekilde onu çevirdim. "Seni tatmam gerek." Eteğini yukarı itiyorum ve giydiği dantel külotu gördüğümde gözlerimi kapatıyorum. Parmağım yukarı kalkıyor ve ben parmağımı onun üzerinde aşağı yukarı ovuştururken ıslaklığı dantellerin arasından geliyor. "Bu benim için mi?" Bacaklarını benim için açıyor ve ben de dantel külotu kenara çekip başımı eğerek onu yalıyorum. Onu tattığım ve dilimi hissettiği an ikimiz de inliyoruz. Eli saçlarımda gezinmek için yukarı kalkıyor. Dilimi ve parmağımı aynı anda içine kaydırıyorum ve o da saçlarımı eliyle kavırıyor ve sırtını eğerken çekiyor. Dilim dışarı çıkıp klitorisine kadar yalıyor, dilimle fiske vurduktan sonra ısırıp bir parmağımı daha içine sokarken gözlerim onu izliyor. Ben onu parmaklarken amcığı parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor, onu sınıra kadar itmek ama sınırı aşmamak istiyorum. "Yaklaştın mı?" Neredeyse orada olduğunu bilerek soruyorum.

"Evet," diye bağılıyor ve parmaklarımı ondan çekiyorum, ama saçımı bırakmıyor. "Hayır."

"Ne istiyorsun?" Pantolonunu indirirken ellerimden birini yanına koyarak soruyorum. "Bana ne istediğini söyle." Parmaklarımı tekrar içine sokarken gözlerimin içine bakıyor. "İstediğin bu mu?" Soruyorum, o da başını sallıyor. "Sana istediğini vereceğim." Parmaklarımla onu daha hızlı ve daha hızlı beceriyorum. "Ama sen de bana istediğimi vermelisin."

"Evet," diye miyavlıyor ve her şeyi kabul edecek kadar ileri gittiğini biliyorum. "Bana istediğimi verecek misin?" Başparmağım klitorisine bastırıyor,

Parmaklarım onun içinde gömülü kalırken bir o yana bir bu yana hareket ettiriyorum.

Beni kontrolsüzce öperken ağzım onunkini kaplıyor. Parmaklarımı hareket ettirmek için kalçalarını oynatıyor. "Charlie." Ağzımı bırakıyor, elleri göğsüme gidiyor, tırnakları göğsümü kazıyor. "Çek elini."

"Tamam." Parmaklarımı çekiyorum ve onu birkaç kez daha beceriyorum. "Ama sadece bana istediğimi verirsen." Yüzümü boynuna gömüp onu ısırırken başı bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Bana istediğimi ver, bebeğim." Şimdi daha yavaş hareket ediyorum, burnumu çenesine sürtüyorum.

Parmaklarım daha hızlı çalışırken "Charlie," diye yalvarıyor bana.

"Evet, bebeğim?" Yumuşakça söylüyorum, çekip çıkarıyorum ve sonra acımasızca tekrar içine itiyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye yalvarıyor ve içimdeki her şey kopuyor. Parmaklarımı çekip kot pantolonumun düğmelerini açıyorum ama ona çarpmadan önce kalçalarımın bile çıkarmıyorum. Amının darlığı benim için bile çok fazlaydı. Onu sertçe beceriyorum, ten sesleri birbirine çarpıyor. "Evet." Bacaklarını belime doladı. "Evet."

"Beni çok sıkı kavırıyor," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, "Uzun süre dayanamayacağım." Onu kontrolsüzce becerirken avuç içlerimi yanlarına koyup kendimi tutuyorum. Ağırdan almak istiyordum. Acele etmek istemedim. Tadını çıkarmak istiyordum ama onunla her şey her zaman uçurumun kenarına itiliyor ve ben her zaman aşağıya bakmadan atlıyorum. Taşaklarım sıkılaştığında "Oradayım," diye ilan ediyorum. "Kahretsin, oradayım." Ona çarpıyorum, ucuna kadar çekiyorum ve sonra tekrar gidiyorum. "Sonbahar," diyorum aynı anda amının üzerimde kasıldığını hissediyorum ve başı göğsüme, meme ucumun hemen yanına geliyor. Dişlerini içime geçirmeden hemen önce adımı haykırıyor. "Cennet." Üzerine yığılmadan önce söylediğim son şey bu.

BÖLÜM 26

Sonbahar

MGözlerimi açtığımda yatağın neredeyse ortasında yüzüstü yattığımı görüyorum. Kollarım, üzerinde uyuyormuşum gibi hissettiren yastığın altında.

bir bulut. Çarşaf ve örtü alt tarafımı, tam kığımın üstünü örtüyor ve çıplak sırtımı dışarıda bırakıyor. Yukarı kaldırdığım sol bacağım onun kalçasına değiyor, gözlerim yanımda sırtüstü yatan Charlie'ye takılıyor. Çarşaf belinde, sadece birazını örtüyor, çünkü bacağının yarısı dışarıda ve çarşafın üstünde. Bir eli başının üzerinde, diğer eli de kığım. Yüzü bana dönük ve onu içime çekiyorum. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam. Odaya girdiğinde gülümsediği kişi olmak isteyeceğiniz bir adam. Daha önce her şeye sahip olduğunu biliyordum, ama şimdi onunla birlikte olduğum için, onun tam bir paket olduğunu biliyorum.

Onu izlemek için fazla zaman harcayamıyorum çünkü alarmı odayı cınlatıyor. Oturur pozisyona geçerken gözlerini açıyor ve dün gece seks yaptıktan sonra pantolonunu fırlattığı yatağın kenarına doğru odanın etrafına bakıyor. Dönüp pantolonundan çıkarmak ve kapatmak için eğilirken eli kığımın ayrıyor. Yatağa uzanıp bana bakmadan önce yatağının başucuna koyuyor. Yüzü hâlâ uykuyla dolu, gözleri yarı kapalı, yan dönüyor ve beni kendisine doğru çevirirken eli bana geliyor. Kollarıyla beni büyük bir battaniye gibi sarıyor ve yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes aldıktan sonra "Günaydın" diye mırıldanıyor.

Kollarımla ona sarılıyorum. "Bu alarm berbat," diyorum ve o da başını sallıyor. "Ölüleri bile uyandırmaya yeter."

"Değiştireceğim," diyor boynumu öperken. "Zilleri, düdükleri ya da çanları sever misin?"

Beni kendisine daha da yaklaştıırken gülümsüyorum ve çoktan ona yapışmış durumdayım. Aleti sertleşmiş ve karnımın üzerinde. "Sahip olduğun korna dışında her şey." Öpücükleri boynumdan çeneme doğru ilerliyor ve belimdeki kolu kıcımlı avuçlamak için aşağı iniyor.

"Yataktan çıkar çıkmaz değiştireceğim," diye fısıldıyor uykulu sesi boynumda ve onu sırt üstü yatırıyorum. Bacaklarım onunkilerin üzerinde hareket ediyor ve ben de üzerine oturuyorum. Elleri kalçalarımın gidiyor. "Ya da yarın çünkü o zamana kadar yataktan çıkmayacağız."

"İşe gitmem gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona, "senin de öyle." Tekrar doğrulmadan önce boynunu öpmek için eğildim ve meme ucunun hemen yanında yaptığım işareti gördüm. Benden istediği bir iz. Özlediğini söylediği bir işaret. İçimde şok dalgaları yarattı ama sonra ben de onun üzerinde kendi izimi görmek istedim. "Ama"-öpücüklerimi göğsünde gezdiriyorum-"Dün gece yapmak istediğim bir şeyi yapmadım."

Çarşaf üzerimizden kalkıyor. "Ah, öyle mi?" Kolunu katlıyor ve başının altına sıkıştırıyor. "Bu da ne?" Elim sikini yumrukladığında sesi kesiliyor.

"Bu." Sikinin dibinden ucuna kadar yalıyorum, sonra dilimi başının etrafında döndürüyorum.

"Siktir," diye tıslıyor, beni izliyor. Yarağının yarısını ağzıma almadan önce taşaklarına kadar yalayıp sonra tekrar yukarı çıkarken diğer eli kalkıp başımı okşuyor. Aynı hareketleri üç kez tekrarlıyorum, onu boğazımın arkasına daha derine aldığında gözleri kapanıyor. O saçlarımı eliyle kavrarken elim ağzımla birlikte hareket ediyor. "Tanrım." Dişleri birbirine kenetlenmiş durumda ve kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu biliyorum. "Sana sahip olduğum ilk sabah, boğazından aşağı boşalmayacağım." Ayağa kalkıyor, siki hâlâ elimde, başımı geriye itiyor ve beni acımasızca öpüyor. "İçine boşalacağım."

Beni sırtüstü çeviriyor, siki elinde, kendini hizalıyor ve içime giriyor. Ucu neredeyse çıkana kadar çekiyor, sonra bacaklarımdan birini tutup omzunun üzerinden atıyor ve tekrar içime girip daha da derinlere iniyor. "Charlie," diye mırıldanıyorum, beni becerirken gözlerinin içine bakıyorum, eli meme ucuma doğru iniyor ve beni öpmeden önce onu çimdikliyor. Ellerini omuzlarıma koyup aramıza bakıyor ve sikinin içime girmesini izliyor.

"Beni nasıl aldığına bak, beni yutuyorsun." Kalçaları daha hızlı hareket ediyor. "O kadar sıkı ki çekip çıkarmak zorlaşıyor." Alnını benimkinin üzerine koyuyor. "Bana ne istediğini söyle."

"Durma." Söylemeyi düşündüğüm tek şey bu. "Lütfen durma." Onun içimde olduğunu hissetmek bedenimi aydınlatıyor. Vücudumdaki her bir hücrenin onunla birlikte yaşadığını hissediyorum. Bana ne kadar iyi hissettirdiğini anlatacak kelime yok. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini. "Charlie," diye tekrarlıyorum neredeyse sınıra geldiğimde.

"Seni hissedebiliyorum bebeğim," diyor usulca, "sıkimi amınla boğuyorsun. İçine boşalmam için yalvarıyorsun." İçime girip bir o yana bir bu yana hareket ederken sırtımı kamburlaştırıyorum, klitorisim karıncalanıyor. "Sık beni bebeğim," diye ısrar ediyor ve ben de amımı onun etrafında kasıyorum. "İşte benim kızım." Çekiyor ve sonra tekrar sokuyor. "Bana parmaklarından birini ver." Bir parmağımı kaldırıyorum ve işaret parmağımı ağzına alıyor. "Şimdi pembe küçük klitorisine oyna," diyor ve beni büyülüyor. Elim bacaklarımın arasına ve yukarı gidiyor. "Parmağını küçük daireler çizerek hareket ettir." Sikini tekrar tekrar içime sokarken benim kendimle oynamamı izliyor. Parmağım bir o yana bir bu yana hareket ederken daha çılgınca hareket ediyor, bu hissi alırken gözlerim kapanıyor. İticileri daha hızlı ve daha kısa. "Benim için çok ıslaksın," diye tıslıyor ve çarşaflarının her tarafına damladığımı biliyorum. "Acele etmeni ve boşalmanı istiyorum bebeğim." Kalçalarını tekrar tekrar içime sokuyor. Bana bebeğim dediği anda oluyor, karnımdaki gerginlik amıma gidiyor ve onun sikine boşalıyorum. "Sonbahar!" diye kükrüyor ve kendini içime yerleştiriyor, yavaşça öpüşürken ağzını benimkine doğru eğiyor. "Eğer seninle uyanmak yeterince harika değilse, bu pastanın üzerindeki krema olabilir." Gülümsüyor ve ben de ona sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Tam bir şey söyleyecektim ki alarmı tekrar çaldı. "Duş zamanı." Bileğimden tutup beni yatağın kenarına çekmeden önce benden ayrılıyor ve telefonunu kapatıyor. "Birlikte duş alacağız." Kolunu belime doluyor ve beni odasından geçirip banyoya doğru götürüyor. "Su tasarrufu için."

Başka bir şey söyleyemiyorum çünkü duş bana doğru çevrilmiş ve ben de altında duruyorum. Onunla duşun sadece bir duş değil, daha fazlası olduğunu bilmeliydim. Bir kalıp sabunu kapıyor ve beni tepeden tırnağa sabunluyor. Beni durulamadan önce yıkıyor ve sonra parmaklarıyla beni başka bir orgazma ulaştırırken meme ucumu emiyor. Ellerim aynı anda onun sikini kavırıyor ve boşalmak üzereyken dizlerimin üzerine çöküp sahip olduğu her şeyi yutuyorum.

Banyodan çıkarken bir havluya sarınıyorum ve yatağın yanında onun resmini görünce duruyorum. Boynum aniden yanıyor ve gülümseyen yüzünden gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Charlie dışarı çıkıyor ve ellerini kalçalarımın koyuyor. "Neyin var?" Başımı sallıyorum ve biraz telaşlandığımı ya da gözyaşlarıma bir saniye kaldığını görmesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Ben iyiyim." Dokunuşundan uzaklaşıyorum. "Sadece gitmem gerekiyor."

Odasında dolaşp eşyalarımı toplarken bana baktığını hissedebiliyorum. Havluyu bırakmadan önce külotumu ve ardından sütyenimi giyiyorum. "Bana yalan söylüyorsun," diye suçluyor ve ben de ona bakıyorum, belinde havluyla yatak odasının ortasında duruyor, kalçalarından aşağı sarkıyor. Göğsünde hâlâ saçlarından akan birkaç damla su var.

Gözlerim ısırık izine gidiyor. "Yalan söylemiyorum. Benim gitmem gerekiyor, senin de gitmen gerekiyor ve insanlar arabamın hâlâ burada olduğunu görmeden buradan gitmek istiyorum." Gömleğimi almak için gözümü ondan kaçırıyorum.

"Dün akşam birlikte yemek yedik," diye hatırlatıyor ve eteğimi giyiyorum. "Herkes şimdiden bizim hakkımızda konuşuyor." Ona bakıyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum, "bu beni rahatsız ediyor. Cartwright'larla bu pisliğe bulaşmanı istemiyorum."

"Sana zaten söyledim, bu umurumda değil." Dönüyor ve çıkarken gördüğüm gömme dolabına doğru adım atıyor. Gözlerim komodine bakmaktan kaçınıyor ama elimde değil. Resmine bakıyorum ve ağzımdan "Özür dilerim" çıkıyor.

"Ben gidiyorum." Arkamı döndüğümde çoktan odaya girmiş olduğunu ve beni onun resmine bakarken yakaladığını görüyorum. "Dün gece için teşekkürler." Neredeyse koşarak odadan çıkıyorum, botlarımı almaya gidiyorum ve onları giyerken oturuyorum. Kot pantolon ve tişört giyerek yatak odasından çıktı.

"Sonbahar," diye seslendi, ben de ona baktım ve sahte bir gülümsemeyle "ben-" dedim.

Daha fazla bir şey söyleyemiyor çünkü yatak odasından gelen telefon çalıyor ve bana kalkmam için bir şans veriyor. "Kendim çıkarım," diyorum. "Telefonunu almalısın." Omzumun üzerinden ona bakarak dışarı çıkıyorum. "Sonra görüşürüz" demek istiyorum ama demiyorum. Çantamı kapıp buradan gitmeden önce ona bir kez daha bakıyorum. Ancak evinden uzaklaşıp durduğumda, başım direksiyona çarptığında, içimde tuttuğum havayı boşaltıyorum. "Bunu da neden gelmiş geçmiş en boktan arkadaş olduğumun listesine ekle."

Doğruca işe gitmeyi düşünüyorum ama sonra dün gece giydiklerimin aynısını giyip eve dönmeyi düşünüyorum. "Hiçbir şey işe aynı kıyafetlerle gitmek kadar utanç verici olamaz," diye mırıldanıyorum evime girerken, yatak odama gidip dar, açık mavi kot pantolonumu, beyaz tişörtümü ve bir çift beyaz ayakkabımı seçiyorum. Biraz rimel sürüp kapıdan çıktıktan sonra işe gidiyorum. Brady ile aynı anda varıyorum, o da bana bakıyor. "Kahve almaya gitsen iyi olur."

"Gece geç saatte mi?" Ben soruyorum, o bana ters ters bakıyor.

"Tüm bu tadım menüsü saçmalığı herkesin dilinde. Bu akşam için beş farklı rezervasyonumuz var. Arka oda da eve götürmek için kasa kasa satın alanlara ayrıldı; arkadaşlarıyla geliyorlar."

Elimi kaldırıyorum. "Çak bir beşlik."

"Elinde hiç kahve göremiyorum," diye mırıldanıyor. "Bana kahve getirirsen sana beşlik çakabilirim."

"Tamamdır." Dönüp fırına doğru yürüyorum, kapıyı açıp içeri giriyorum ve Charlie'nin ailesiyle yüz yüze geliyorum.

"Aman Tanrım," diyor annesi Willow omzunun üzerinden bana bakarken. "Gözlerime inanamıyorum." Yanıma geliyor, beni kollarının arasına aldığı anda bir şey yapmama fırsat vermiyor. "Şu haline bak." Beni bıraktı ve kollarımı tuttu. "Quinn." Kocasına baktı. "Ben Autumn."

"Anlıyorum." Bana gülümsüyor ve yanağımı öpmek için başını eğiyor. "Seni görmek güzel."

"İkinizi de görmek güzel," diye cevap veriyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, Charlie'nin evine gidip arabamı görüp görmediklerini merak ediyorum.

"Bay Barnes." Maddie adını söylediğinde başını çeviriyor ve ona büyük bir çanta tutuyor.

"Charlie'ye sürpriz yapıyoruz," diye Willow beni bilgilendiriyor, ben çıldırdığımı belli etmemeye çalışıyorum ama çok fena çıldırıyorum.

Quinn bize katıldığında, "Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum. "Ben sizi yalnız bırakayım." Onlardan uzaklaşıp kapıdan çıkışlarını izliyorum. Quinn, Willow'a gülümseyip kapısını açarken ve Willow binmeden önce eğilip dudaklarından öperken, gözlerim onları SUV'ye kadar takip ediyor.

"Bu sabah sana ne getireyim, Autumn?" Maddie tezgâhın arkasından soruyor.

"İki kahve ve bir kutu çörek alacağım," diye sipariş verdim.

"Öyle bir gün mü?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Hiçbir fikrin yok." Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve cipin uzaklaştığını görüyorum. "Hiçbir fikrin yok," diye tekrar mırıldanıyorum.

BÖLÜM 27

Charlie

I Arka kapıyı açıp elimde kahveyle hışımla dışarı çıktım ve doğruca ahıra yöneldim. Sonbahar'a doğru giderken aklım

Duştan çıktığımda Jennifer'ın fotoğrafını gördüm, ikimizin de konuşması gereken bir konu. Bu bana aynı zamanda onu en son ne zaman ziyaret ettiğimi de düşündürüyor ki bu son birkaç haftadır giderek daha az olan bir şey.

İçeri girdiğimde Emmett'i masanın üzerinde oturmuş, elinde kahvesiyle bana bakarken görüyorum. "İyi bir ruh halinde görünüyorsun." Fincanı ağzına götürüyor ve gülümsemesini gizlemeye çalışıyor.

"Ben iyiyim," diye tersliyorum onu, iyi olmasam da. Daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyla uyandım. Yani, daha önce hiç hissetmemiştim, eller aşağı ve daha da iyi oldu, ta ki hissetmeyene kadar. Ta ki gömme dolaptan çıkıp onu yatağın yanında Jennifer'ın resmine bakarken görene kadar. Ağzıyla bir şeyler söyleyip yüzü bembeyaz olana kadar resmin farkına bile varmamıştım. Bir saat ya da daha kısa bir süre için sahip olduğum küçük mutluluk gitmişti ve umutsuzca onu geri almak istedim. Daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum.

"Sesin iyi geliyor," diye karşılık veriyor Emmett. "Çok iyiyim." Kahvemden bir yudum alıyorum. "Dün gece şehirde olduğunu duydum."

"Evet." Cebimdeki telefon tekrar çaldığında ondan uzaklaşıyorum. "Burada yaşıyorum, o yüzden ara sıra şehre iniyorum," diye bağıriyorum, yere bakıyorum ve arayanın büyükbabam olduğunu görüyorum, zaten bu sabah Autumn ayrılırken onun aramasını görmezden gelmişim. "Bunu içeri götüreceğim." Dışarı çıkıyorum ve ofisime gidip telefonu kulağıma dayıyorum. "Alo."

"Seni aradım," diyor, "iki kez."

"Biliyorum, ilk seferinde duştaydım," diye yalan söyledim ona, "ve şimdi sana cevap verdim. Ne oldu?"

"N'aber?" Gülüyor. "Dün gece beni arayıp şifreli konuşmuşsun."

"Şifreli konuşmuyordum," diye inkar ediyorum. "Sana haber vermek için aradım."

Sandalyemi çekip oturduğumda "Böyle mi hatırlıyorsun?" diye itiyor. "Bana tüm durumu anlatmak ister misin?" Gözlerimi kapatıyorum ve Autumn'u bu işe karıştırmadan nasıl konuşacağımı düşünüyorum. Onun bu işe karışmasını istemiyorum. Ama her şeyi söylemekten başka çarem olmadığını biliyorum, o yüzden söylüyorum. Kesinlikle her şeyi değil. "Kendi tarafımdan ne alabileceğime bakacağım. Mahkemede her şey boka sardıktan sonra bir daha düşünmedim."

"Evet, son sekiz yılımı omzumda bir çiple ve suçu olmayan birine yükleyerek geçirdim."

"Öyle mi?" diye soruyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"Tanımadığım bir adam oldu," diyorum dürüstçe. "Eski Charlie'ye dönmek istiyorum."

"Yalan söylemeyeceğim," diye homurdanıyor, "Charlie'den pek hoşlanmıyorum."

Kıkırdıyorum. "Umarım yeni ve geliştirilmiş halini sevmeni sağlayabilirim." "Kenarları pürüzlü," diye alay ediyor. "Gitmem gerek. Sana haber veririm."

ne bulduğumu."

"Minnettarım," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Tam Autumn'u arayacaktım ki Emmett'in adıma çağrı bıraktığını duydum.

"Charlie, seni arıyorlar," diye anons ediyor ve telefonu kapattığında çarpma sesini duyuyorum. Başımı iki yana sallayıp kalkıyorum ve ahıra doğru yürüyorum. Telefonumu arka cebime koyup güneşe çıkıyorum.

Çıkıp Autumn'la öğle yemeğine gitmeyi düşünürken ahıra giriyorum ve annem "Sürpriz!" diye bağırarak beni şoke ediyor. Elleri başının üzerinde havadaydı.

Bir adım geri çekilip baktığımda babamın orada durduğunu, çörek kutusunun masanın üzerinde olduğunu ve Emmett'in ahırın diğer tarafına yaslandığını görüyorum. Annem yanıma gelip belimden sarılırken, "Aman Tanrım," diyorum. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" Ben de onu omuzlarından kucaklıyorum.

"Sana sürpriz yapmaya geldik." Annem bana baktığında, tüm yüzü bir Noel ağacı gibi aydınlanıyor. "Birkaç gün seninle kalacağız." Ailem burada olduğu için heyecanlanmalıydım, ama bir anda

Birdenbire gitmelerini istiyorum. Autumn'la her şey yeni başlarken onları burada istemiyorum. Düşünmek için benden ne kadar az uzak kalırsa o kadar iyi. "Şaşırdın mı?" diye soruyor.

"Öyle de denebilir," diye cevap veriyorum ve babam yanıma gelip beni kendine çekmeden önce omzuma bir tokat atıyor. "Hey, baba."

"Hey sen," diye mırıldanıyor.

"Burada olduğunuza inanamıyorum," diyorum ikisine de bakarak.

"Dün gece büyükbabanı aramışsın," diye söze başlıyor babam ve şimdi her şey anlam kazanıyor.

"Demek beni gözetlemeye geldiniz?" İkisine de soruyorum. "Tabii ki hayır," diye hemen reddediyor annem.

Aynı anda babam da "Evet." diyor. Başını sallıyor. "Senin iyi olduğundan, her şeyin ve herkesin iyi gittiğinden emin olmak istiyoruz."

"Bence herkes iyi gidiyor ve bu sadece bir konuşmaydı."

"Bunu duydun mu?" Babam Emmett'e bakıyor. "Elbette duydum," diye onaylıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

"Kasabadaki tüm dedikodulara karışıp bağırıp çağırdığı için çalışabilmesine şaşıyorum." Ona ters ters baktım.

"Farklı görünüyorsun." Annem ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sende farklı bir şeyler var."

"Hayır, değil." Başımı sallıyorum.

"Evet, var." Babama döndü. "Quinn, görüyor musun?"

"Hiçbir şey görmüyor" -çörek kutusuna doğru yürüyorum- "çünkü görececek bir şey yok."

"Görüyorum," diye onaylıyor Emmett ve başımı çeviriyorum. "Daha az pislik gibi görünüyor."

"Bunu görebiliyorum," diyor babam, kutudan bir çörek alırken sırtıma vurarak. "Peki nedir bu başındaki bela?"

"Başım belada değil," diye inliyorum.

"Bu ne bela böyle?" Annem önce bana sonra da babama bakıyor, endişesi yüzünden okunuyor. "Ne oldu Quinn Barnes? Neden bunların hiçbirini bana anlatmadın?"

"Adamı duydunuz, anlatacak bir şey yoktu." Bir parça çörek daha ısırdı. "Sadece onunla oynuyordum." Anneme tamamen yalan söyledi ve annem bile bunu biliyor çünkü ona bakmaktan kaçınıyor.

"Ne kadar kalacaksınız?" Ben soruyorum ve babam bana bakıyor.

"Henüz emin değilim." İçten içe inliyorum. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Hiç sorun değil." Bir çörek alıyorum, botlarına bakıp gülen ve başını sallayan Emmett'e bakıyorum.

"Bayan Barnes, Goldilocks'u gördünüz mü?" Emmett sorar, o da başını sallar. "Sondan üçüncü ahır." Ahırın aşağısını işaret ediyor. "Charlie onunla ilgileniyor."

"İşin bitti mi?" Ben soruyorum.

Annemle birlikte Goldilocks'u görmeye giderken, "Yakınından bile geçmiyor," diye karşılık veriyor. "Neyin var senin?" diye soruyor babam, annemden emin olmak için ne dediğini duyamıyorum.

"Yok bir şey," diye yalan söyleyip gözlerini kaçırıyorum, onun yerine çörekten bir ısırık alıyorum. "Sadece aklımda bir şeyler var."

"Cartwright'larla takıldığını duydum," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Son zamanlarda bazı şeyler açığa çıktı," diye bilgilendirdim onu.

"Sevmiyorum

o."

"Ne tür şeyler?" diye soruyor ve ben hiçbir şey söylemiyorum. "Bilirsin işte sır saklayamazsın, evlat." Kışını masaya dayadı. "O yüzden bana neyle uğraştığınızı söyleyebilirsiniz."

"Autumn'un ailesiyle uğraşıyorlardı." Annemin yanımda olmadığından emin olmak için ahırın aşağısına bakıyorum. "Ailesi neredeyse iflas etmiş durumda." Gözleri şok oldu.

"Viskili olan mı?" Başımı sallıyorum. "Az önce onu kasabada gördüm," diye paylaşıyor ve başım o kadar hızlı geri dönüyor ki kopmaması mucize. "Başından çok şey geçmiş gibi görünüyor."

"Öyle," diye itiraf ediyorum, "ve ona bunu yaşatanlardan biri de bendim." Tam bir şey söyleyecekken elimi kaldırarak konuşmasını engelliyorum. "Ama artık değilim." Başını sallama sırası onda. "Baş etmesi gereken yeterince şey var. Kasabaya geri döndü çünkü babası ölüyor."

Babam bir şey söylemiyor ama gözlerinde görüyorum, üzüntüyle karışık endişeyi. "Her şeyi gözden geçireceğiz, ama annen haklı." Tekrar ayağa kalkıyor. "Farklı görünüyorsun." Gözlerimi deviriyorum ve aynı anda inliyorum. "Ne olduğunu anlayamıyorum."

Çöreklerimi bitirdim. "Ben iyiyim. Her şey yolunda. Hiçbir şey farklı değil.

Ve burada olduğun için mutluyum."

"Demek tarzını bozmuyoruz?" diye şaka yapıyor, ben de gülüyorum.

"Baba, havalı görünmeye çalıştığını biliyorum ama"-Başımı sallıyorum

-"Yapamazsın."

"Biriyle görüşüyor musun?" diye soruyor, ben de aval aval bakıyorum.
"Ne? Bu bir soru."

Ona cevap bile vermedim. Onun yerine dönüp anneme doğru yürüyorum ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Omzumun üzerinden baktığımda, ellerini kalçalarına dayamış, beni anlamaya çalışıyor. "İşin bitti mi, yoksa yardım edecek misin?" Bana doğru yürüyor.

"Saptırma," diye gözlemliyor, "bu oyunu biliyorum."

"Bu bir oyun değil. Hiçbir şey olmuyor ve kimseyle görüşmüyorum." Kelimeler ağzımda yanlış duruyor. "En azından resmi olarak değil." Kelimeler ağzımdan çıkarken kendi kıcımı tekmelemek istiyorum. "Ya da değil." Sözlerimi geri almaya çalışıyorum ama ahırda duyulan tek şey babamın kahkahası.

BÖLÜM 28

Sonbahar

"W Ne düşünüyorsun?" Brady masanın önünde duruyor, elleri kalçalarında, beni izliyor. "Dürüstçe söylüyorum, tabii ki."
Küçük bardağı dudaklarıma götürüyorum ve küçük bir yudum alıyorum. Bir yudum

Kehribar rengi sıvı hemen dilime çarpıyor, ardından vanilyanın yumuşaklığı geliyor ve boğazımın arkasında baharatla son buluyor. Ama yumuşak bir geçiş. "Sanırım bu benim favorim." Tekrar dudaklarıma götürüyorum ve daha büyük bir yudum alıyorum, bu sefer de aynı şeyi hissediyorum. "Gerçekten çok iyi."

"Tarifte birkaç değişiklik yaptım," diye açıklıyor kendi bardağını alıp bakarken. "Rengi iyi, çok koyu değil, yeterince açık." Sonra bardağı dudaklarına götürüyor ve içkisinin tadına bakıyor. "Bu iyi."

"Öyle," diye kabul ediyorum. "Bu gece servis etmeliyiz."

"Babam henüz denemedi. O her zaman herkesten önce dener."

Babam son iki haftadır içki fabrikasına gelmedi. Bir kez geldi ama kendini pek iyi hissetmediği için eve gitti. Yine de çoğu öğle yemeğini benimle birlikte onun evinde geçiriyor. Kabul etmek istemese de biraz zayıflıyor. Bunu fark etmemeye çalışıyorum, sonucun ne anlama gelebileceğini düşünmek istemiyorum. "O zaman ona bir şişe götürmeni ve denemesine izin vermeni öneririm. Çünkü bu gece onu servis edeceğim."

"Burada patronun sen olmadığını biliyorsun." Gülümsememeye çalışıyor.

"Evet." Bardağı yere bıraktım ve ellerimi katlamadan önce dirseklerimi sandalyenin kolçağına koydum. "Kim demiş?" Başımı eğip etrafa bakıyormuş gibi yapıyorum. "Bana aksini kim söyleyecek?"

"Seninle tartışmanın bir faydası yok." Denediğimiz viski şişesini aldı. "Babamı görmeye gidiyorum."

"İyi karar." Sırıtiyorum. "Ben de olsam aynısını yapardım."

Odadan çıkmak için dönüyor, durup arkasına bakıyor. "Bunu sana son zamanlarda söyledim mi bilmiyorum" -sesi yumuşuyor- "ama burada olduğun için mutluyum."

Onun bu açıklamasıyla boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "Bunu sana daha önce söyledim mi bilmiyorum ama ben de burada olduğum için mutluyum." Gelmekle tehdit eden gözyaşlarımın yakıcılığından emin olmak için gözlerimi öfkeyle kırıştıtırırken bana başıyla selam veriyor.

"Yakında döneceğim!" diye bağıyor dışarı çıkarken.

"Nefesimi tutmuş bekliyor olacağım." E-postayı açıp şehirdeki bazı otellerden gelen birkaç yeni e-postayı görmeden önce kendi kendime kıkırdıyorum. Geçen hafta onları ziyarete gittim ve misafirleri için bir içki fabrikası turu fikrini ortaya attım. On kişilik küçük turlar yapacaktık ve tüm satışlardan yüzde on geri alacaklardı. Bizim broşürümüzü diğerleriyle birlikte dağıtmak onların sırtından bir yük değildi ve karşılığında insanlar gelirse para kazanacaklardı. Tur aynı zamanda birkaç şişe satmayı umdukları bir tadım menüsü de içerecekti. Her biri önümüzdeki Çarşamba günü on kişilik bir grubun geleceğini teyit ediyor, ben de kalkıp bunu tahtaya yazdığımın emin oluyorum. Ayrıca Brady'ye henüz bahsetmediğim için cesaretlendim, turları o vereceği için bu eğlenceli olacaktı.

Gün o kadar hızlı geçiyor ki Brady gelip masama içinde hamburger ve patates kızartması olan bir tabak koyana kadar neredeyse akşam yemeği vakti geldiğini fark etmiyorum bile. "Ye," diye emretti, "sonra da kışını kaldırıp dışarı çık." Başıyla işaret ediyor. "Zaten birkaç masamız var."

Aşçılık öğrencisi olan ve sadece ayaklarını ıslatmak için bu işi ücretsiz yapan şef bugün işe başladı. Saat dörtten yediye kadar gelen herkes için bir alana bir bedava kampanyası yapıyoruz, ancak ne kadar yoğun olduğuna bağlı olarak mutfağı en fazla dokuza kadar açık tutarak lokanta müşterilerinin bir kısmını kazanmayı umuyoruz. İşlerin nasıl gittiğini görmek için ilk birkaç hafta küçük bir menüyle başladık. İhtiyacım olan son şey daha da fazla zarar etmek. "Yakında birini işe almamız gerekebilir," dediğimde kaşlarını kaldırdı. "Yakında dedim, yarın demedim."

"Sonra, şimdi değil, bunu tartışacağız." Mesajımı büyük harflerle yazdığım takvimi işaret ediyor. "Belki yarın."

"Bayılacaksın," diyorum, bir kızartma alıp ketçaba batırarak. "Eğlenceli olacak."

Ben hamburgerden bir ısırık alıp inerken o bana cevap vermiyor, sadece çıkıp gidiyor. O kadar güzeldi ki. Tuvalet'e gidip ellerimi yıkamadan önce hepsini bitiriyorum ve dışarı çıktığımda yaklaşık on masanın insanlarla dolu olduğunu görüyorum. Brady'nin mutfaktan ön tarafa doğru koştuğunu görüyorum. "Ne yapabilirim?" diye soruyorum. Ben soruyorum, o da başıyla barı işaret ediyor.

"İhtiyacım olan içkileri yazdım," diyor ve iki tabağı ona gülümseyen, biri kızaran iki kızın masasına taşıyor. Barın arkasına geçiyorum ve otuz dakika içinde Brady barın arkasında yanımda duruyor, kimin bize ihtiyacı olduğunu görmek için bekliyor. "Bu iyi," diye itiraf ediyor sonunda.

"Bunu söylemek için henüz çok erken," diye uyarıyorum onu. "Her ne kadar kendi borumu öttürmek istesem de"- şehir dışından gelen insanların masalarına bakıyorum

-"Yerel halktan bazılarını buraya getirmeli ve haberi bu şekilde yaymalıyız."

"Gelecektir," diye yanıtlıyor, "inancım var." Tam ona cevap vermek üzereydim ki

kapıya bakıyorum ve onu görüyorum. Kalbim hızlanıyor ama buradaki herkesin gerginliğinden değil, sadece onu değil, yanında el ele tutuşan anne babasını da gördüğüm için. Bara bakıyor ve beni görüyor, yüzü gülümsüyor. "Sanırım o masayla sen ilgileneceksin?"

Kafamı kırbaçlayarak kardeşime baktım. "Hayır." Boynum karıncalanıyor. "Bunu yapabilirsin."

Yüzü aydınlanıyor. "Oh, ama o zaman seninle dalga geçmekten zevk alamam." Parmağını kaldırıyor ve burnuma dokunuyor. "O sensin."

"Brady," diye tıslıyorum ona doğru bakarken ve üçünün de lanet olası barda taburelere oturduklarını görürken. Ön tarafa değil, hayır, üçü yan tarafa, daha samimi bir yere. "Geri döneceğim," diyor bana ve dönüp barın arkasından diğer tarafa doğru yürüyor.

Derin bir nefes alıyorum ve onlara doğru yürümek için dönüyorum; ne de olsa onlar da müşteri. "Merhaba," diye selamlıyorum onları; önce bana gülümseyen Quinn'e, sonra yüzünde kocaman bir gülümseme olan Willow'a bakıyorum, sonra da sinsi bir gülümsemeyle bana bakan Charlie'ye. "Hoş geldiniz." Profesyonel kalmaya devam edeceğim ve ailesinin bir şey anlamamasını umacağım.

"Hey," diyor Charlie, "yemek servisi yapmaya başladığınızı bilmiyordum." "Daha yeni başladık," diye cevap verdim.

"İnsanların gelmesine yardımcı olacak bir şey."

Willow, "Çok güzel kokuyor," diyor, "ve çok da güzel görünüyor." Dönüp, kendi yaptığım ve lamine ettiğim üç küçük kare menüyü alıyorum.

"Al bakalım." Her birine birer tane veriyorum. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

Quinn, "Sosyal medyada yeni bir karışımın olduğunu gördüm," diyor ve beni internette aradığını düşünmemeye çalışıyorum çünkü oğlunu becerdiğimi öğrenmiş ve onun için yeterince iyi olduğumdan emin olmak istiyor.

"Var." Ona bakmaktan kaçınıyorum. "Sana bir tadımlık getireyim." İçimden ölmüyormuş gibi davranmaya çalışarak arkamı dönüp yürüyorum.

Dönüp önlerine koymadan önce üç küçük bardak dolduruyorum.

"Bir soda alabilir miyim?" Charlie bana söylüyor ve ben de ailesiyle içki içmemesine şaşıarak başımı sallıyorum.

Quinn bir yudum daha alarak, "Bu çok iyi," diyor, "pürüzsüz."

Willow bardağını kaldırır. "Oh, aşağı inerken bile yanmıyor." Kocasına bakar. "Buna bayıldım." Kadehin geri kalanını geri fırlatır. "Bir tane daha alabilir miyim?"

Quinn ona, "Sakin ol tatlım," diyor.

"Tatildeyim. Oğlum ve kocamla oturuyorum. Daha güvende olamam." Bana baktı. "Bir tane daha alayım, lütfen."

Ona gülümsedim. "Tamamdır." Yanına gidip bir bardak alıyorum ve yarısına kadar dolduruyorum. Geri dönüp bardağı onun önüne koymadan önce büyük bir küp buz ekliyorum. "Mutlu tatiller." Karısına ters ters bakan Quinn'e bakıyorum ama öyle demek istemediği anlaşılıyor. "Yemeği deneyecek misiniz?" Charlie'ye bakarak soruyorum. "Ben hamburger yedim ve çok güzeldi."

"Bunu ben alayım," diyor Charlie ve bana menüyü uzatıyor.

Willow, "Onu da alayım," diye kabul eder ve Quinn de yeni viskiden bir bardak sipariş eder.

Mutfağa girdiğimde şefin bir ileri bir geri gittiğini gördüm. "Nasıl gidiyor?" diye soruyorum ve o da gülümsüyor.

"Çok iyi," diye onaylıyor. "Bir saniye bile durmadım ve her bir dakikasını çok seviyorum."

"Harika," dedim. "Üç çizburger ve patates kızartması alacağım."

"Yaklaşık on dakika içinde geliyor," diye cevap veriyor ve patates kızartmalarını fritöze bırakıyor. Brady'nin sipariş almak için başka bir masaya gitmeden önce iki kişiyi daha oturttuğunu görmek için dışarı çıkıyorum.

"On dakika sürer," diyorum ve Willow bana gülümsüyor.

"Burada olduğun için çok mutluyum," diyor. Yanaklarının biraz pembeleştiiğini görebiliyorum ve viskinin işe yarayıp yaramadığını merak ediyorum. "Bize neler yaptığınızı anlatın."

"Um," diye gergin bir şekilde başladım, "pek bir şey değıl, gerçekten. Kuzeyde bir barda çalışıyordum." Charlie'nin kaşları bu haber üzerine kalktı. "Yardım etmek için eve geldim. Burada ne kadar kalacağımın emin değılim."

Quinn, "Belki fikrinizi değıştirir ve burada kalırsınız," diyor. "Ev, kalbin olduğu yerdir."

"Öyle diyorlar." Ona gülümsüyorum. "Şimdilik ayrılmak gibi bir planım yok." Charlie'ye bakmaktan kaçınıyorum ama bakışlarını hissedebiliyorum.

Quinn etrafına bakınır. "Buranın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," diyor bardağını kaldırarak. "Başka ne yaptın?"

"O kadar çok şey yaptı ki," diye söze giriyor Brady. "Fikir üretmeyi hiç bırakmıyor."

"Affedersiniz," diyorum ve dönüp barın etrafından dolaşarak odanın içki fabrikası kısmına doğru ilerliyorum. Karanlık koridor, sallanan kapıdan gelen küçük daire tarafından aydınlatılıyor. Sinirlerimi kontrol altına almak için tam kapıdan geçmek üzereydim ki bileğimde bir el hissettim. Beni çevirip kapının köşesine doğru iterken omzumun üzerinden bakıyorum. "Charlie." Dudakları dudaklarıma yapışmadan önce adını ağzımdan ancak çıkarabildim. Dili benimkiyle oynamak için içeri kayıyor. O beni öperken gözlerim kapanıyor, başım birinin görebileceğini haykırıyor. Ellerim yanlarına gidiyor ve onu itmek yerine olduğu yerde kalması için sıkıyorum. Bir elini başımın üzerine koyarken, diğeri elini belime doluyor ve beni kendine çekiyor.

Öpücük yumuşak ama yoğun ve dudaklarımı bıraktığında onu geri çekmek istiyorum. "Merhaba," diyor usulca.

"Merhaba," diye fisıldıyorum.

"Günün nasıl geçiyor?" Gözlerimi kırıştıtırıyorum, yönümü bulmaya çalışıyorum. "İyi. Sen nasılsın?"

"Güzel," diye cevap verdi, "ailem şehirde." Sanki onlarla birlikte geldiğini görmemişim gibi. "Yani senin evine geleceğim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum ve tek yaptığı sırtarak geri gelip beni öpmek oluyor.

"Dışarıda görüşürüz." Benden uzaklaşmadan önce bana bir öpücük daha veriyor. Mutfaktan zil sesini duyuyorum ve dışarı çıkıyorum, daha fazla insanın geldiğini görüyorum.

Üç tabak hamburgeri alıp dışarı çıkıyorum ve Charlie ile ailesinin önüne koyuyorum. Willow hamburgeri eline alarak, "Çok güzel görünüyor," diyor. "Söylesene Autumn, çıktığın biri var mı?"

BÖLÜM 29

Charlie

I Bir ısırık almak için hamburgerimi elime alıyorum, dudaklarım hala onu öpmekten karıncalanıyor, o sırada annem "Söyle bakalım Autumn, biriyle çıkıyor musun?" diyor. Yemin ederim ısırığın ortasında durup Autumn'a bakıyorum ve yüzünü görüyorum. Ve ona bakan tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum. Babamın da bildiğinden eminim ama tek yapabildiğim onun yüzünü izlemek. "Sessizliğin anlamı sen misin yoksa değil misin?"

Gülümsüyor. "Um..."

Babam hamburgerinden bir ısırık alırken, "Neden onu zor durumda bırakmıyoruz?" diye soruyor.

"Kiminle çıkabileceğini biliyorum." Annem bir patates kızartması alıp ketçaba batırıyor ve şu anda gerçekten susmasını diliyorum. Ayrıca umarım bana söylemez. "Ona Emmett'i ayarlamalıyız."

Annem bunu söylediği anda hamburgerimi tabağa geri fırlatıyorum. "Hayatta olmaz," diye söylemek istediğimden çok daha gergin bir şekilde geveliyorum.

"Neden olmasın?" Annem bana bakıyor, bir cevap vermemi bekliyor ama benim tek cevabım hayır.

"Evet, Charlie," diye araya girdi babam, "neden olmasın?" İkisine de ters ters bakıyorum. Annem bana bakıyor, bir cevap bekliyor, ama babamın yüzünde şakacı bir ifade var, sanki bundan zevk alıyormuş gibi.

"Muhteşem bir kız." Annem Autumn'u işaret ediyor ve bunu inkar etmek mümkün değil. "Ve o da yakışıklı."

"Willow," diye uyarıyor babam ve ben de ona bakıyorum.

"Sorun ne baba?" Sorduğumda bakışı şakacıdan neredeyse ölümcül bir hale dönüştü. "Çok yakışıklı." Kaç yıldır evli olmalarına ve annemin onu ne kadar sevdiğini bilmesine rağmen, annem başka bir erkeğin ne kadar yakışıklı olduğundan bahsettiğinde, kız kardeşime ya da teyzelerime bile olsa, hala kıskanması komik.

"Gerçekten kimseyle çıkmayı düşünmüyorum," diye araya giriyor Autumn ve ben de ona bakıyorum. "Ben sadece işime odaklanıyorum."

"İşte bu mantıklı bir cevap," diyor babam, "ama hep çalışıp hiç oynamamak bir hayatın nasıl yaşanacağını göstermez."

"Ben de buna öyle diyorum." Annem hamburgerini almadan önce başparmağıyla beni işaret ediyor. "Sorun değil, o kendi işini yapıyor" - parmağını bana doğru sallıyor- "yulaf ekiyor."

"Willow," diye tersliyor babam, yüzü solmuş olan Autumn'a dönerek. "Su içebilir mi?"

"Quinn Barnes, sakın içkimi elimden alacağını sanma," diye karşılık veriyor. "Bu ikisi hayatın ellerinden kaçıp gitmesini izliyor."

"Neden konuyu değiştirmiyoruz?" Hamburgerimi geri alıyorum.

"Tamam, iyi," diye pes ediyor annem, "ama ona göz kulak olmanı istiyorum." Önce Autumn'a sonra bana bakıyor. "İyi olduğundan emin ol."

"Ben ona göz kulak olurum, tamam mı?" diye onu temin ediyorum, gözlerim Autumn'da, o da gözlerini bana çeviriyor. İşte tam o anda onunla çıkabilecek tek erkeğin ben olduğuma karar veriyorum.

"Ne hakkında konuşuyoruz biz?" Brady, Autumn'un yanına gelerek sorar.

Babam başını arkaya yaslayıp tavana bakarken annem, "Sonbahar ve Emmett'le nasıl çıkması gerektiği," diye cevap veriyor.

Brady araya girerek, "Daha yeni randevusu vardı," diyor ve ağzımdaki hamburgerin tadı iğrenç geliyor.

"Emmett'le mi?" Annemin nefesi kesiliyor ve ellerini sevinçle çırpmağa üzereymiş gibi görünüyor.

"Hayır." Brady başını sallıyor. "Adı neydi?" Bulana kadar parmaklarını şıklatır. "Bryan."

"Bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?" Ben bir elimi kalçama koyup diğer elimle bara dokunurken Autumn ısrar ediyor.

"Yani çıkıyor musunuz?" diye soruyor annem.

"Tek bir randevuydu," diye mırıldanıyor, "ve sadece arkadaş olmaya karar verdik."

"Bu çok iyi. Son zamanlarda ahıra gittin mi?" diye soruyor babam, konuyu değiştirerek.

"Evet, aslında. Goldilocks'a binmek için oraya gittim," diye cevap veriyor ve acaba ona yalan söylemeyi düşündü mü diye merak ediyorum, ama sonra ona orada olduğunu söyledim mi diye merak ediyorum. Sebep her ne olursa olsun, onunla çıkma konusunun kapandığı için mutluyum.

"Bugün onunla tanıştım," dedi annem. "Çok güzelmiş."

"Öyle," diye kabul ediyor Autumn. "Masaları kontrol etmem gerekiyor." Bizden uzaklaşmak için dönüyor ve bizi Brady'yle baş başa bırakıyor, çünkü ben sadece onun odada çalışmasını, insanlara gülümsemesini ve onlarla sohbet etmesini izliyorum. Buraya ilk geldiğimde barın arkasına saklanmasından çok farklı.

Erkeklerin ona nasıl baktığını fark etmeden odayı inceliyor. Onlara bakmaktan kaçınarak kibarca gülümsüyor, barın arkasına geri dönüyor ama bizimle konuşmak yerine sipariş veriyor.

Hamburgerlerimizi bitiriyoruz ve babam Brady'ye viskiden biraz alıp eve götürmekten bahsediyor. Brady onu ve annemi "Gelin ve arka tarafa bir göz atın," diye davet ediyor, onlar da Brady ile birlikte gidiyorlar ve beni yalnız bırakıyorlar.

Bana dönene kadar odanın içinde dolaşmasını izliyorum. "Nereye gittiler?" diye soruyor, tabakları topluyor, bulaşık makinesine yerleştirmeden önce tezgahın arkasında temizliyor.

"Kardeşin onları gezdiriyor. Babam eve yeni karışımdan birkaç kasa götürmek istiyor," diyorum. Gittiği randevu hakkında daha fazla şey sormak istiyorum ama annem geri geliyor ve üçümüz özel bir şey konuşmuyoruz.

Babam kamyonuna beş kasa yükledikten sonra geri geliyor ve gitmek için kalkıyorlar. Annem Autumn'a "Yarın görüşürüz," diyor ve Autumn ona başını sallamakla yetiniyor. Ailemle birlikte çıkmadan önce ona bir kez daha bakıyorum. Evime dönerken annem arkada oturuyor.

Eve döndüğümüzde annem bana "Çok güzel bir geceydi," diyor ve dışarı çıkıyor. "Bunu yarın tekrar yapmalıyız."

"Evet," diye onaylıyor babam onun elini tutup merdivenlerden ön kapıya doğru yürürken, "sadece daha az viskiyle."

Koluna tokat attığında kıkırdıyorum. "Bizimle gelmiyor musun?" Annem bana bakıyor çünkü ben kamyonun yanında duruyorum.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum," dedim onlara.

"Nereye yürüyeceğiz?" diye soruyor annem ve babam dudaklarını birbirine kenetlemiş, onun yanında duruyor.

"Etrafta, daha sonra döneceğim."

"Ne kadar sonra?"

"Willow," diye araya giriyor babam, "ne yapması gerekiyorsa yapmasına izin versek nasıl olur?"

"Neymiş o?" Babama ters ters bakıyor. "Bu kadar yeter, sence de öyle değil mi?" Babam ellerini onun omuzlarına koyuyor. "Sekiz yıl oldu. Artık yaşayanlar diyarına dönüp yaşama zamanı geldi."

"Yaşıyorum," diye temin ediyorum onu, yüzüne akan gözyaşlarını burnundan çekerken. Babam gözyaşlarını silmek için elini kaldırıyor. "Söz veriyorum anne, ben iyiyim." Dönüp bana bakıyor. "Hiç olmadığım kadar iyiyim."

"Biliyorum," diye yumuşak bir sesle karşılık veriyor. "Bunu görebiliyorum. Hissedebiliyorum." Babam kolunu boynuna dolayıp onu kendine çekerken ve başının üstünden öperken yüzünde yumuşak bir gülümseme belirliyor. Annem pek de iyi bir çocukluk geçirmemiş ve onu insanların kimliklerini çalmak için kullanan annesinin kocası tarafından ölüme terk edilmiş. Annem bir bilgisayar dehasıdır, bu yüzden bazen büyükbabamla birlikte çalışır. Güvenlik duvarını kırabilen tek kişi o ve her seferinde bunu yapmaktan mutluluk duyuyor. "Senin mutlu olmanı istiyoruz," diyor. "Bir ebeveynin isteyebileceği tek şey çocuklarının sağlıklı ve mutlu olmasıdır."

"Oraya varıyorum anne," diye itiraf ediyorum ona. "Yol boyunca kaybolmuş olabilirim ama geri dönüyorum." Yalan da söylemiyorum, eskiden yaptığım gibi değil. Endişelenmesin diye sırf söylemiş olmak için söylüyordum. Ama içimi gördü, hepsi gördü. Kandırdığım tek kişi kendimdim.

"Tamam." Kollarını babamın beline doluyor. "Bize ihtiyacın olursa buradayız."

"Beklemeyin," diyorum ve iterek ormana doğru ilerliyorum. Omzumun üzerinden evime baktığımda, orada beni izlemediklerini görüyorum. Mezarlığa doğru ilerliyorum ve onun mezarının yanında duruyorum. "Hey," diyorum çömelerek, "bir süredir buraya gelmediğimi biliyorum." Neden bilmiyorum ama gülümsüyorum. "Fark edip etmediğinden emin değilim. Ya da bir şey görüp görmediğinden. Seni hâlâ özlüyorum ama artık farklı bir duygu bu." Gözlerim onun isminde, sanki bana bir şey söylemesini bekliyormuşum gibi, ama gözlerimdeki tek şey

Gece cırcır böceklerinin sesidir. Burada ne kadar oturduğumu bilmiyorum; beş dakika da olabilir, bir saat de. Ama ilk defa ondan ayrılırken bir korku hissetmiyorum. Sanki göğsümdeki baskı kalkmış gibi bir hafiflikle. "Yakında tekrar ziyarete geleceğim." Ayağa kalkıyorum ve elimi soğuk gri mermerin üzerine koyuyorum. "Hatta onu da yanımda getirebilirim." Gülümsüyorum ve evine doğru yürümeye başlıyorum.

Açıklıktan çıkıp evine doğru yürürken aynı anda onun arka kapıdan çıktığını görüyorum. Kot pantolonunu çıkarmış ve başka bir şort giymiş, ama bu sefer dar ve vücudunu sarıyor. Atleti göğüslerinin hemen altında duruyor ve karnının bir kısmını göstererek ağzımı sulandırıyor. Salıncağa oturuyor ve itiyor, dışarı bakıyor ve beni gördüğünü anlıyorum çünkü ayağı hareket etmeyi kesiyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor ben bir adım atarken.

"Sana buraya geleceğimi söylemiştim," diye hatırlatıyorum ona, merdivenlerden çıkıp salıncakta yanına otururken, yana doğru eğilip boynunu öperken. "Yalan söylediğimi mi düşündün?"

"Şey..." diye söze başladı, ne diyeceğini bilemiyordu, "Ailen buradayken bunu yapabileceğini düşünmüştüm."

Onu kendime çekerken elim bacağının üzerindeydi. Kolumu beline dolayarak onu kaldırıyorum. Onu kucağıma oturtup üstüme çıkarken şok içinde nefesini tutuyor. Kollarım beline dolanıyor ve onu kendime çekiyorum. Göğsümde eriyip kollarını boynuma dolamadan önce birkaç saniye kaskatı kesiliyor. Dudakları boynumun kenarına dokunurken başı omzuma yaslanıyor. "Seni özledim," diye itiraf ediyorum. "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece bilmeni istedim." Dudaklarını boynumda hissediyorum, usulca öpüyor beni, "özellikle de bu sabah gittikten sonra."

"Charlie," diyor ama yüzü boynumdan hiç ayrılmıyor. "Bırak artık."

"Hayır," diyorum, ona daha sıkı sarılıyorum. Resim yüzünden mi?" Vücudu kollarımın arasında kaskatı kesildi, "Jennifer'ın resmini taşıdım." Ona söyledim.

Şimdi benden uzaklaşıyor ve üzerimden kalkmak istediğini hissedebiliyorum. "Charlie."

"Yatak odası yerine oturma odasına koydum." "Bunu senin için yapmadım, kendim için yaptım" dedim.

"Hayır, yapmadın," diye tersledi beni. "Onu yatak odana geri götürüyorsun; istediğin yer orası."

"Onu olduğu yerde istiyorum, oturma odasında." Kalçalarındaki ellerim onu sıkıştırıyor. "Bana asla onu taşımamı söylemeyeceğini biliyorum. Bana asla ondan kurtulmamı söylemeyeceğini biliyorum ve bilmem gereken tek şey de bu."

"Bunu asla yapmam." Başını sallar.

"Biliyorum bebeğim" -dudaklarını öpmek için eğildim- "ama artık benim yatağımdasın ve seni orada, resmi orada istediğimden daha çok istiyorum." Göğsümdeki ellerine baktığını görüyorum. "Olması gereken yerde." Bu konuşmayı daha fazla uzatmak istemiyorum. "Yatağa gidelim mi?"

"Evet," diye mırıldanıyor. Bacaklarını etrafıma sarıp sıkıca tutunurken ayağa kalkıyorum, arka kapıya doğru yürüyorum ve içeri girip arkamdan kilitlemeden önce kapıyı açıyorum. Boynumu bırakıyor, bir eli omzuma dolanırken diğeri yüzümü tutuyor. Ağzını ağzıma bastırırken başını yana çeviriyor ve ben dışarıdaki her şeyi unutuyorum ve aklımdaki tek şey o oluyor.

BÖLÜM 30

Sonbahar

TAltımdaki beden yana doğru hareket ederken yumuşak çan sesleri kulaklarımı dolduruyor, gözlerimi açtığımda çıplak sırtını görmek için çırpınıyorum.

yatağın kenarına eğilir ve telefonunu kot pantolonundan çıkarır. Alarm kapanmadan hemen önce kemer tokasının yere çarpma sesi duyuluyor. Bana dönüp beni kollarının arasına almadan önce telefonu komodinin üzerine bırakıyor. "Bu senin alarmın mıydı?" Başımı çevirip omzumun üzerinden pencereye bakıyorum ve güneşin doğmakta olduğunu görüyorum.

"Öyle," diye mırıldanıyor, yüzünü boynuma gömerken sesinde hâlâ uyku var.

"Kahretsin," diye tıslıyorum ve bana bakmak için başını geriye eğiyor, "gitmen gerekiyordu."

"Öyle mi?" diye soruyor, kaşlarını birbirine çatarak. "Nedenmiş o?"

"Çünkü ailen senin evinde," diye homurdandım. "Ah, şimdi evde uyumadığını öğrenecekler." Yüzünü tekrar boynuma gömüyor, ama bu sefer beni sırtüstü itiyor.

Boynumu öpüyor, kollarım ve bacaklarım ona sıkıca sarılıyor. "Sanırım yatıya kalmak için yeterince büyüdüm."

Bana bakmak için ön kollarının üzerine kalktı. "Bütün soruları soracaklar." Başımı yastığa daha da gömdüm.

"Ve eminim ki bu sorulara cevap vermek zorunda değilim." Dizlerinin üzerinde geriye doğru hareket ederken çenemi öpmek için başını eğiyor. Bacaklarım onun için açılıyor, bir bacağım onu tutan kolunun üzerinden geçerken diğer elim

sikine gidiyor. Dirseklerimin üzerine kalkıp onu avuçlayışını, bana bakıp ucunu içeri kaydırmadan önce birkaç kez yarığima sürtüşünü izliyorum. İkimiz de aynı anda inliyoruz. Sikini tutan eli kalçamın yanındayken daha fazlasını içime itiyor. Beni sikerken aynı zamanda klitorisimle oynarken eli aramıza girmeden önce sikini tamamen içime gömüyor. Ağır nefes alış verişlerimizin sesi odayı dolduruyor. Elini ve sikini izlerken beni seyreliyor. "Her seferinde," diyor hızını artırarak, "ilk sefer gibi hissediyorum." Biraz daha hızlı hareket ediyor. "Bütün günü seni becererek geçirmek istiyorum." Klitorisimle oynayan elini boynuma götürüyor, beni sıkıyor ve itişlerine uymam için beni horozunun üzerine çekiyor. "Seni tekrar tekrar boşaltmak istiyorum." Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama inlemekten başka bir şey çıkmıyor. O alnını benimkine koyarken elim bileğini tutmak için yukarı kalkıyor. "Amanın sikimi yutuşunu izle." İkimiz de aşağı bakıyoruz. "Daha sıkı ve daha sıkı." Tekrar içeri sokmadan önce ucuna kadar çekiyor. Gözlerimi kapatıyorum, orgazmın yaklaştığını hissediyorum, "Bizi izle. Beni nasıl aldığını izle. Açgözlü amının beni nasıl istediğini izle. " Bana çarparken topları kıcıma çarptı. Gözlerimi açmak istiyorum, ama o benden çekilene kadar çok iyi hissettiriyor. Sonra gözlerim açılıyor. "Beni izle dedim." Sikinin tabanını tutarken kalçaları geri hareket ediyor, yarığımdan ve klitorisimden geçiriyor, amıma geri kaymadan önce iki kez sürüyor. "Açgözlü," diye alay ediyor bana gülümseyerek, "sikim için."

"Charlie," diye tıslıyorum, hızını yavaşlatıyor, eli yukarı çıkıp klitorisimle oynarken sikini yarıya kadar içimde bırakıyor.

"Bana ne istediğini söyle, bebeğim." Bana bebeğim demesi midemin kasılmasına neden oluyor. "Ve bunu sana yaparken beni izle."

"Beni becermeni istiyorum, Charlie." Dudaklarımı yalıyorum, kalçalarım onun sikini daha fazla içime almak için yukarı aşağı hareket ediyor. "Beni sertçe becermene ihtiyacım var." Parmakları klitorisimin üzerinde dolaşıp duruyor. Bütün vücudum gergin. "Beni o kadar sert becermeni istiyorum ki gün boyu yürürken seni hissedeceğim." Yarısı içimde, yarısı dışımda olan sikine bakıyorum. "Beni bu kadar sert sikebilir misin?" Gözlerim birleştiğimiz yerden onun gözlerine gidiyor. "Beni bu kadar sert sikebilir misin? Ben de bunu istiyorum." Ellerini kalçalarıma koyuyor ve bana çarpıyor. "Evet," diyorum nefes nefese.

"Bacaklarını omuzlarımin üzerine koy," diye emrediyor sıkılmış dişlerinin arasından ve o kadar derine kayıyor ki boğazımda hissediyorum onu. Ne kadar iyi olduğunu söylemek üzereyim ama yapamıyorum çünkü beni hiç becermediği gibi beceriyor

Daha önce. Daha önce de beni sertçe sikmişti ama bu barbarca. Bana her çarpışında, tenlerimizin birbirine çarpma sesi odayı dolduruyor, ama o hızını tekrar tekrar artırıyor. "Amin çok sıkı; dölleri taşıklarından emiyor." Ne zaman boşalacağımı söylememe gerek yok çünkü bana "Sikimi ıslattığını hissediyorum" diyor. Kukum onun sikinin üzerinde tekrar tekrar sıkılıyor. "Taşıklarından aşağı akıyor." Yardım edemiyorum ama adını haykırıyorum. "İşte benim kızım," diye övüyor, acımasızca bana vuruyor. "Benden dölümü iste," diye ısrar ediyor. "Bana dölümü içinde istediğini söyle." Daha da derine inmesini umarak kalçalarını eğiyorum. "Bütün gün boyunca amından damlamamı istediğini söyle."

"Evet!" Bağırıyorum.

"Söyle," diye hırslıyor, dişleri birbirine kenetlenmiş.

"İçime boşalmanı istiyorum." Odaklanamıyorum bile çünkü başka bir orgazmın oluştuğunu hissediyorum. "Seni bütün gün içimde hissetmek istiyorum. İçime boşalmanı istiyorum." Başım bir o yana bir bu yana gidiyor. "Daha sert sik beni."

"Biraz daha sert olursan seni kırarım." Nefes nefese kalmadan konuşamıyor bile.

"O zaman kır beni." Uzanıp meme ucunun hemen yanından ısıyorum ve bu bardağı taşıran son damla oluyor. Durmuyor, ikimiz de çıkıntıyı aşana kadar içime daha sert ve daha derin giriyor. Kalçalarım onunkini karşılamak için yukarı doğru itiyor, ta ki o sikini kabzasına kadar yerleştirene kadar ve onun içime boşaldığını hissediyorum. Ağzı benimkini buluyor.

Elim çarşaftan ayrılıp başının arkasını kavırıyor. Parmaklarım, seğiren sikinin durduğunu hissedene kadar saçlarıyla oynuyor. Ağzını benimkinden çekti. "Siktir, hayatım boyunca hiç gelmediğim kadar sert boşaldım." Hâlâ içimde gömülü olan sikine bakıyor. "Ve tek istediğim seni daha fazla becermek."

Kıkırdıyorum. "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, ama seni duşta becermek zorunda kalacağım."

"Nedenmiş o?" Burada hiç duş almadığı için kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Bütün gece dışarıda kaldıktan ve seks koktuktan sonra eve gitmemi mi istiyorsun?" diye soruyor ve dudaklarımı birbirine doluyorum.

"İyi noktaya değindin." Kalçalarımı oynatıyorum, beni daha fazla becermesini istiyorum. "Ama beni duşta sikersen yine de seks kokmayacak mısın?"

Bacaklarım omuzlarından düşüyor, o da bir kolunu belime dolayarak beni hâlâ içimde sert olan sikinin üzerine itiyor ve yatağımdan kalkıyor. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diyor banyoya doğru yürürken, "eğer seni becermezsem ve sonra sen çıkarsan ben de yıkanabilirim."

Kendi gömme dolabı büyüklüğündeki küçük banyoma giriyor. "Ya da sadece duş alabiliriz."

Kollarım omuzlarını tutmak için boynundan çözülüyor. "Ya da seni şu tezgahın üzerinde beceririm" -lavabomun yanındaki tezgahı işaret ediyor- "ve sonra duş alırım." Ona cevap vermiyorum. Cevap vermeme gerek yok, amım benim yerime cevap veriyor. "Oh, bu fikir hoşuna gitti." Beni tezgâhın kenarına oturtuyor, ben de ayaklarımı iki yana açıyorum. "Siktir, benim için aç." Tekrar içeri kaydırmadan önce horozunu ucuna kadar çıkarır. Elleri boynumun yanlarına gidiyor. "Geçen sefer zordu," diye mırıldanıyor usulca, "o yüzden bu sefer acele etmeyeceğim."

"Eve gitmen gerekmiyor mu?" Ağzı benimkini bulmadan önce soruyorum.

"Umurumda değil." Söylediği son şey buydu ve o duştayken Acele etmeden beni beceriyor. Bitirdiğinde, ben beş kez boşalmıştım ve o da iki kez boşalmıştı. Sonunda içimden çıkıp duşa girdiğinde su buz gibiydi. "Lanet olsun, buz banyosu gibi."

"Beni becermek için zaman ayırmamalıydın." O duş almak için acele ederken ben gülüyorum. Ben çıkana kadar giyinmeyi neredeyse bitirmişti. Bütün vücudum donuyor ve titriyorum. "Bir dahaki sefere, biz içeri girene kadar duşu açmayız." Banyodan çıkıyorum.

"Bornozun var mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "O zaman üzerine uzun bir gömlek giy ve benimle kapıya kadar yürü."

"Tek başına gidebilirsin." Kapıyı işaret ediyorum. "Yolu biliyorsun."

"Evet, ama o zaman sana veda öpücüğü veremem." Neden bilmiyorum ama

Kelimeler kalbimi küt küt attırıyor. "Zaten geç kaldım."

"Beni duşta becermek isteyen sendin," diye hatırlatıyorum havlumu bırakıp şortumu ve atletimi alıp üzerime geçirirken. "Bensiz de duş alabilirdin."

Beni beklediği yatağın ucuna doğru yürüyorum. "Ne eğlenceli olurdu ki?" Elimi tutuyor, dudaklarına götürüyor ve arka kapıya doğru yürümeden önce parmaklarımı öpüyor.

Bir adım atıp bana döndüğünde onu takip ediyorum. "Sonra görüşürüz." Bana soruyor mu yoksa söylüyor mu bilmiyorum. Ellerini kalçalarımına koyuyor. "İyi günler." Dudaklarını öpmeden önce elimle ıslak saçlarını geriye doğru tarıyorum.

"İyi günler Charlie," diyorum usulca, o dönüp merdivenlerin geri kalanından inerken. Direğe yaslanıp onun ormanda kayboluşunu izliyorum, içeri girip giyinmeden önce derin bir nefes alıp veriyorum.

Masamda kahve içmeye karar verdiğim için ofise normalden daha erken geliyorum. Babamın kamyoneti çoktan oradaydı ve içeri girdiğimde ofisten çıkarken botlarının sesini duydum. "Günaydın tatlım, sana kahve getirdim." Yanına gidip ona sarıldığımda bana gülümsüyor, buraya geldiğimden beri biraz daha zayıfladığını düşünmeden.

"Sen benim kurtarıcısın." Ona baktım. "Her zaman."

"Her zaman öyle olacak," diye mırıldanıyor beni bırakmadan önce ve ben ofise giriyorum. "Seninle konuşmam gereken birkaç şey var," dedi. "Otur."

"Bu kulağa resmi geliyor." Hafifletmeye çalışıyorum ama ses tonu hiç de öyle değil. "Öyle," diyor, "lafı dolandırmayacağım." Oturdu ve ellerini masasının üzerine koyar. "Birincisi, şirkete yatırmak için kendi paranızı aldığınızı öğrendim."

"Tamam," diye cevap veriyorum ve kaşları havaya kalkıyor.

"Bir yalan uydurmaya çalışacağından emindim. İkincisi, bugün her şeyi geri alıyorsun."

"Ben değilim." Ses tonum son derece ciddi. "Şirketin buna ihtiyacı var. Yapabildiğim zaman geri alacağım."

"Peki bunun ne zaman olacağını düşünüyorsun?" diye tersliyor beni. "Öldüğümde sana verecek hiçbir şeyim yok zaten. İsteyeceğim son şey hepsini kaybetmen."

Bu sözleri söylediği anda göğsüm sıkışıyor. "Şirket daha iyiye gidiyor." Sesimin titremesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Öyle," diye kabul ediyor, "ama sonra ne olacak?"

"O zaman hiçbir şey," diye karşılık veriyorum, "bana bıraktığın şey bu." İçki fabrikasını işaret ediyorum. "Bu ve senin mirasın. Her şeye değer."

"Saçmalama." Başını sallar.

"Ben değilim." Masayı tokatlıyorum. "Zor bir dönemden geçtiğimizi ve önümüzde büyük bir tepe olduğunu biliyorum ama hiçbir şey yapmadan öylece bakarsak hiçbir yere varamayız. Bu yüzden elimden geleni yapacağım ve siz ikiniz," kardeşimden bahsediyorum, "sineye çekip bana izin vereceksiniz." Bana ters ters bakıyor. "Brady'nin yaptığı yeni karışım," diyorum. "İlk kez görücüye çıkarmak için özel bir parti vereceğiz ve davetlileri şimdilik yüz kişiyle sınırlayacağız. İnsanlar beğenirse, umarım bara daha fazla müşteri çeker. Ardından önümüzdeki birkaç ay içinde daha fazla etkinliğe ev sahipliği yapabiliriz ve eğer kârlı olursak, etkinlikleri düzenlemek için tadım odaları ve özel odalar eklemeyi konuşabiliriz. Bir posta listesi üzerinde çalışmaya başladım ve gelen herkese davetiye göndereceğiz."

ve viski şişeleri sipariş ettik. Yemek ve diğer bazı şeylerin maliyetini karşılamak için onlardan bir ücret talep edeceğiz. Ayrıca farklı viskilerden oluşan bir tadım menüsü de sunacağız ve umarız beğenirler ve bir kısmını sipariş ederler."

"Bunun yardımcı olacağını düşünüyor musun?" diye dürüstçe sorar.

"Hiçbir fikrim yok ama denemeye devam etmemiz gerektiğini biliyorum." Sandalyemden kalktım. "Yeterince uzun süre saklandık." Yutkunuyorum. "Yeterince uzun süre saklandım. Ben yanlış bir şey yapmadım. Beni kasabadan kovmalarına asla izin vermemeliydim. Ama geri döndüm ve hiçbir yere gitmiyorum. Başım dik yürüyeceğim." Gözlerimi kapatıyorum. "Tamam, doğrudan göz teması kurmak gibi değil ama artık onlardan korkmayacağım." Gülüyor. "Ama bu partiyi yapıyoruz ve en kötüsüne hazırlıklı olacağız. Ama en iyisini umacağız."

Sandalyesinde arkasına yaslanır. "Partiden sonra paranı geri alırsın," diye karşı çıkıyor.

"Partiden sonra nasıl gittiğine bakarız ve yüzde onunu geri alırım."

"Hepsini geri alacaksın."

"Yüzde yirmi," diye karşılık veriyorum ve bana ters ters bakıyor. "Ayrıca, bu bakış beni korkutmuyor. Artık küçük bir kız değilim."

Bana gülmemeye çalışıyor. "Hayır, değilsin," diye kabul ediyor. "Eve döndüğün için omurganı geri kazandığını görebiliyorum." Başını sallıyor. "Yüzde yirmi, eğer kabul etmezsen seni kovarım."

Şimdi ona gülme sırası bende. "Sanırım şirketin üçte birine sahibim."

Geriye doğru itiyor ve sandalyesinden kalkıyor. "Yeni karışımı nasıl şişeleyeceğime dair bir fikrim var" diyor. "İçki yasağı döneminde kullandıkları şişeyi alalım ve ön yüzüne o zamanlar yaptıkları şeyi yapalım, bir doktor notu." Bulmuş olması gereken bir resmi eline alıyor ve ben de şişenin ön yüzünü görüyorum.

"Eczaneden alınmış bir reçeteye benziyor." Üzerinde hastanın adı ve nasıl alınacağına dair talimatlar olduğunu görüyorum. "Bu gerçekten harika olabilir. Yirmili yılların temasını yapsak nasıl olur?" Aklıma fikirler gelmeye başladı. "Buna kim bayılacak biliyor musun?" Gülmemeye çalışıyorum. "Brady."

"Buna bayılacak," diye onaylıyor babam. "Gidip birkaç tane şişeleyeceğim ve nasıl görüldüğüne bakacağım." Dışarı çıktı ve durdu. "Seni seviyorum, evlat."

Ona gülümsedim. "Ben de seni seviyorum, baba." Onun benimle gurur duyması için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederek yanımdan uzaklaşmasını izliyorum.

BÖLÜM 31

Charlie

I Yediyi biraz geçte bara giriyorum ve her zamankinden daha sakin olduğunu görüyorum, ama aynı zamanda Pazartesi. Bara doğru ilerledim ve arkasında Brady'yi gördüm. "Hey," dedim,

Onu görüp görmediğimi görmek için etrafa bakıyorum, ama burada değil.

Mutfaktan gelen zil çalar. Brady, "Gidip onu alabilir ve ona geri götürebilirsin," diye önerir. "Arka tarafta parti menüsünü gözden geçiriyor." "Tamam." Mutfaka doğru yürüdüğümde şefin bana gülümsediğini görüyorum.

"Merhaba, Bay Barnes." Bana başıyla selam verdi. "Yemekleri Bayan Barnes'a mı götürüyorsunuz?"

Sonbahar mı?"

"Öyleyim." Tabaktaki hamburgeri aldım. "Ben de bir tane alabilir miyim?"

"Elbette," diyor ve ben de çıkıyorum. Ailem şehre geleli iki hafta olmuştu. Ben de iki haftadır her gece bardaydım. Autumn için orada olduğumun bir sır olduğunu sanmıyorum ama bara gelip herkesin önünde onunla öpüşmedim de. Umursayacağımdan değil, ama onun umursayacağını biliyorum. Her gece birlikte yatmamıza rağmen ve onun evinden ayrılıp eve döndüğümde bu bir sır değil. Kimsenin bilmesi de umurumda değil ama buna hazır olduğundan emin olmak istiyorum. Öyle bir noktaya geldi ki, çok yoğun oldukları gecelerde barda bile yardım ettim. Bu da onlar dahil herkesi şaşırttı. Sanki Cartwright'ların üzerindeki kara bulutlar kalkmış gibi. Ama bunun Autumn'un yeni işler getirmek için yaptığı sıkı çalışmalardan kaynaklandığını da biliyorum. Aslında, her hafta sonu masaları

dolu, üç kez çeviriyorlar. Birini işe almaktan bile bahsediyorlar.

Arka tarafa doğru yürüyorum ve onu başını eğmiş, bir kâğıda bir şeyler yazarken buluyorum. "Tak, tak, tak," diyorum. Bana baktı ve bitkin görünüyordu. "Sana yemek getirdim." Son iki haftadır her gün çalışıyor. Ben evden çıkar çıkmaz başlıyor ve bazen gece yarısından sonra bitiriyor. Her gece birlikte yatağa giriyoruz ve alarmdan önce uyanmaya çalışsam da asla uyanamıyorum, uyansam bile o her zaman ben yataktan kalktığımda uyanıyor.

Gülümsüyor. "Teşekkür ederim," diyor masanın etrafından dolaşıp tabağı masanın kenarına koyduktan sonra eğilip dudaklarından öpüyorum. Onu bıraktığımda usulca "Merhaba," diye mırıldanıyor. "Dışarısı kalabalık mı?" Çenesiyle kapıya doğru işaret ediyor.

"Hayır," diye yanıtlıyorum, "yaklaşık altı masa. Sanırım o halleder. Ye." O bir patates kızartması alıp ketçaba batırırken ben tabağı işaret ediyorum. "Bitirmek üzere misin?"

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Bu partinin bu kadar büyük olacağını hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyor ve hamburgerinden bir ısırık aldıktan sonra bir ısırık da benim almam için bana uzatıyor. Muhtemelen bugün yediği tek şeyin bu olduğunu bilerek başımı sallıyorum. "Bu konuyu açtığımda," diyor, "belki otuz kişi olur diye düşünmüştüm."

"Kaça ulaştın?" diye sordum. Bana bakıyor ve gözlerinin parladığını görebiliyorum.

"Yetmiş yedi," diye yanıtlıyor. "Kaç kişi olduğunu biliyor musun?" Gülmemeye çalışıyorum. "Bu çok fazla gibi. En fazla yüz kişi, o yüzden neredeyse o sayıya ulaştığımız için mutluyum."

"Hepsini nereye koyacaksın?" Soruyorum ve bütün yüzü aydınlanıyor.

"Gün boyunca barı kapatacağız ve barda hoş geldiniz kokteylleri yapacağız. Daha sonra odanın bir tarafını boşaltacağım ve diğer tarafına, tadım menüsü yapmak için bir duvardan aşağıya uzun masalar yerleştireceğim. Onlara etrafta dolaşma şansı sunacağız. Şirketle ilgili küçük bilgilerle birlikte geçmişte çekilmiş bazı fotoğrafların her tarafa yerleştirilmesini istiyorum."

"Bunu sen mi yaptın?" Bu kadar yaratıcı olmasına şaşırarak soruyorum. "Bütün bu fikirler?"

"Evet." Hamburgerinden bir ısırık daha alırken gülüyor. "Buradaki her şeyi almaya çalışırken deliriyordum ve tabii ki herkes

Sadece bazı hesaplarda geride kaldığımız için *nakit*, ama yetiştiriyoruz," diyor gözlerini kaçırarak. "Neyse ki biraz param kaldı ama bundan sonra hepsi gidecek." Derin bir nefes alıyor. "Bir sonraki adım muhtemelen evi satmak olacak." Sözünü kesiyor ve ben sinirleniyorum. "Bu yapmak isteyeceğim son şey. Bunu yapmak zorunda kalacağımı sanmıyorum. İşler çok canlandı ama suyun altından gökyüzünü görebiliyorum."

"Baban evini satmana izin vermeyecek," diyorum, sesimi kızgın ya da gergin çıkarmamaya çalışarak.

"Babamın haberi olmayacak." Omuz silkiyor. "Yapmam gerekeni yapmak zorundayım, Charlie. İyileşmiyor ve ona bir şey olmasına izin veremem, bilirsin işte..." Kelimeleri söyleyemiyor. "İşi kaybedeceğiz diye endişeleniyorum."

"Babanın umurunda bile değil, bunu sen de biliyorsun." Ayağa kalktım. "O seninle ilgilenilmesini önemsiyor."

"İyi olacağım," diyor, sesi istediği kadar inandırıcı gelmiyor. "Her şey yoluna girecek."

"Olacak bebeğim," diye yumuşak bir şekilde onu temin ediyorum ve sonra Brady'nin elinde bir tabakla orada durduğunu görmek için bakıyorum.

"Bunu mu sipariş ettiniz?" diye soruyor elindeki tabağa.

"Ben yaptım." Tabağa uzandım. "Ön tarafa geldiğimde ödeyeceğim," diyorum ve o da ikimize bakıyor.

"Sanırım yine de sana borçluyuz," diye yanıtlıyor ve dönüp odadan çıkıyor.

"Bu etkinliğe nasıl bilet alabilirim?" Benimle bu konuda konuşmaya başladığından beri, son iki haftadır sormak için can attığım soruyu sonunda sordum. Her gün bana sormasını ya da biletleri nasıl satın alacağıma dair bir şey görüp görmediğimi görmek için bekliyordum ama hiçbir şey yoktu.

"Etkinliğe gelmek ister misin?" Ben kendiminkini alırken o da hamburgerini aldı. O gecedan beri birlikte yemek yemeye en çok bu kadar yaklaşmıştık.

"Elbette etkinliğe gelmek istiyorum. Sizi desteklemek istiyorum."

"Um..." Ne söyleyeceğinden emin değil. "Biletler pahalı ve sen zaten yeni karışımı denedin."

"Autumn," diyorum adını, "beni orada istemiyor musun?" Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum ama bu düşünce beni gerçekten sinirlendiriyor.

"Ben öyle bir şey demedim," diyor sakince.

"Sen de söylemedin." Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak hamburgerimi elime alıyorum.

"Peki, sana bir bilet vereceğim," diyerek usulca kabul ediyor ve yanındaki çekmeceyi açıp masasından bir şey çıkararak bana uzatıyor. "İlk bileti sen al."

Bileti önüme koyuyor, siyah ve altın rengi olduğunu görüyorum. "Hayır, ben bilet alacağım," diyorum. "Paramı almak istemiyorsan Brady'ye öderim."

"Seninle dövüşürsem kazanacak mıyım?" diye soruyor.

"Bebeğim," diye sesleniyorum ona, özel hayatımda giderek daha fazla kullandığım lakabıyla, "bir kavgayı kazanacağın tek zaman hangi yatakta yatacağımız konusunda kavga ettiğimiz zamandır." Sadece ikimizin olduğundan emin olmak için kapıya bakarken yanakları pembeleşiyor. "Ya da seni hangi pozisyonda becermemi istediğin konusunda." Gülüyor. "Ayrıca, iki bilet istiyorum."

"Yanında birini mi getireceksin?" diye soruyor. Yüzünün renginin solduğunu görebiliyorum ve ona öylece bakıyorum.

"Emmett'in benim flörtüm olarak anılmak isteyip istemeyeceğini bilmiyorum," diye kestirip atıyorum, ondan başka kimseyle çıkmayacağımı söylemeden. "Sorun olur mu?"

"Evet," diye yanıtlıyor, gözlerini kapatırken yüzüne yeniden renk geliyor. "Bunun işe yaramasına gerçekten ihtiyacım var," diye itiraf ediyor. "Çok yorgunum."

"Bu tabakları ön tarafa götüreceğim." Kalktım ve tabakları aldım. "Sonra meşgul olup olmadığına bakacağım, değilse seni eve götüreceğim."

"Brady de bir o kadar yorgun," diyor, esnemesini gizlemeye çalışarak.

"Brady bazı günler öğlen geliyor," diye hatırlatıyorum ona. "Brady günde on sekiz saat çalışmıyor." Ön tarafa doğru yürüdüm ve bu gece sadece altı kişinin geldiğini gördüm.

"Sakin bir gece mi?" Tabakları temizleyip bulaşık makinesine koyarken söyledim. "Bütün öğleden sonra üç lanet turla uğraştık. Hatta birkaç hamburger pişirmek zorunda kaldım," diye açıklıyor Brady. "Son çağrı yapmak üzereyim." O

saatine bakar. "Saat akşam sekiz ve bugün Pazartesi."

İki yirmilik çıkardım ve barın üzerine koydum. "Onu buradan götüreceğim." Arka tarafı işaret ediyorum ve o da başını sallıyor. Bana ikimiz hakkında hiçbir şey söylemedi ama bizi birkaç kez kimsenin olmadığını sandığımız bir anda arka tarafta öpüşürken gördüğünü biliyorum. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz," diyor ve ben arkaya doğru yürüyorum ve onu başını masaya koymuş halde buluyorum.

Sandalyenin yanına yürüyorum ve yanağından öpmek için eğiliyorum. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hadi bebeğim, gidelim." Oturuyor, gözlerini ovuşturuyor.

"Brady?" diye mırıldanıyor onu sandalyesinden kaldırıp çantasını alırken.

Arka kapıdan çıkarken ona "Şimdi kapatıyor," diye haber verdim. Onu arabanın yanına götürüp kapıyı açıyorum. "Bin." Bana bakıyor ve ben de kendimi tutamıyorum. Başımı eğip dudaklarından öpüyorum. "Banyo kulağa nasıl geliyor?" diye soruyorum ve kollarımda inliyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum." O arabaya binerken kıkırdıyorum ve sürücü tarafına yürüyüp arabaya biniyorum ve evime doğru ilerliyorum. Başını cama dayıyor ve iki saniye içinde ışık gibi sönüyor.

Arabayı durdurduğumda "Neredeyiz?" diye soruyor ve gözlerini açıyor.

"Benim evim." Arabadan indim ve onu içeri taşımak üzereydim ama o dışarı çıktı.

ve beni ön kapıda karşıladı. Eve girip banyoma doğru yürürken ona hiçbir şey söylemiyorum. Suyu açıp test ettikten sonra küvetin yanındaki sepette duran ve hiç kullanmadığım banyo bombalarından birini alıyorum. Ben küvetin köşesine otururken o da yanımda duruyor.

"Benimle geliyor musun?" Ben ona bakarken bacaklarımın arasına giriyor, parmaklarıyla başımın kenarındaki saçları geriye itiyor.

"Seninle içeri gelmemi ister misin?" Başını sallayarak kollarını önünde kavuşturuyor ve tişörtünü çıkarıp kenara atıyor, ardından kot pantolonunu, sonra da sütyenini ve külotunu çıkarıyor. Karşımda çıtır çıtır duruyor. Karnını öpmek için başımı öne eğiyorum. "Sen bin. Ben soyunacağım." O içeri girerken benim giysilerim de onunkilere katılıyor ve ben de hızla içeri girip onun önüne oturuyorum.

Bana doğru geliyor ve kucağıma oturuyor. "Bana banyo yaptırdığın için teşekkür ederim," diyor usulca, kollarım onu sarıyor. Aynı anda ağzı benimkini buluyor ve aramıza uzanıp üzerime çöküyor. O üzerimdeyken ellerim belini kavırıyor, ağzım göğüs uçlarına iniyor, ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Küvetten çıkıp yatağa gittiğimizde bile, kayarak içeri giriyor ve benimle ortada buluşuyor. Başı göğsümde ve kısa sürede onun ağırlığını üzerimde hissediyorum. Ona katılmam uzun sürmüyor.

Alarm çaldığında, komodinın karşısında yüzüstü yatıyorum. Sırtıma sarılmıştı ve birkaç dakika bana sarılınca gülümsedim.

Benden uzaklaşıp yataktan çıkmadan önce birkaç saniye. Banyoya gitti ve giyinmiş olarak geri geldi. Yatağın benim tarafıma gelerek dudaklarımı öpmek için eğiliyor. "İyi günler," diyor ve ben daha kalkmaya fırsat bulamadan aceleyle evden çıkıyor.

Örtüyü üzerimden atıp yataktan kalkıyorum ve Emmett'e bir mesaj göndermeden önce dün gecedan kalma kot pantolonumu ve tişörtümü alıyorum.

Ben: Geç geleceğim.

Tek bir kelimeyle cevap veriyor.

Emmett: Tamam.

Evden çıkıyorum ve artık yıpranmamış patikaya doğru ilerliyorum. Toprak olan yerde biraz çim bile büyüyor. Siyah dökme demir çitlerin olduğu alana doğru yürüyorum ve doğruca ona doğru gidiyorum. "Hey." Mezar taşına bakıyorum. "Sanırım nerede olduğumu merak ediyordun." Gözlerimden yaşlar süzülürken gülümsüyorum. "Belki de merak etmiyorsundur." Mermere kazınmış ismine bakıyorum. "Ona aşığım." Göğsümdeki gerginliğin nefes almama izin vermeyecek kadar güçlü olmasını bekliyorum ama öyle değil. "Ne zaman oldu bilmiyorum ama oldu." Suçluluk duygusunun gelmesini bekliyorum ama yine yok. "Onun da benim için aynı şeyleri hissedip hissetmediğini bilmiyorum ama bu gece söyleyeceğim." Karar verdim. "Beni sevip sevmemesi umurunda bile değil. Onu her şekilde elde edebilirim. O tanıdığım en çalışkan insan. Nazik biri. Düşünceli. Komik biri." Gülümsüyorum. "Sana bunları anlatmama gerek yok. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun." Gözyaşlarımı yüzümden siliyorum. "Seni her zaman seveceğimi bilmeni istiyorum." Derin bir nefes alıp veriyorum. "Her zaman kalbimin bir parçasına sahip olacaksın. Ama seni seviyor olmamın onu sevemeyeceğim anlamına gelmediğini öğrendim. Çünkü seviyorum. Tanrım, onu çok seviyorum." Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. "Onu seviyorum ve bunun için üzölmeyeceğim. Her gün ona sahip olduğum için şükrederek uyanacağım. Aynada kendime tekrar bakabildiğim için şükredeceğim. Sana karşı hissettiklerimi ona saklamak zorunda olmadığım için şükredeceğim. Biliyor ama artık her şeyeime sahip olma zamanı geldi. Muhtemelen hepsini almayacak, o böyle bir insan. Senin için bir parçamı bırakacak." Mezar taşına dokunuyorum. "Yakında görüşürüz." Dönüp evime gidiyorum, nihayet bu konuşmayı yapma zamanının geldiğini ve bunu yapmakta özgür olduğumu biliyorum.

BÖLÜM 32

Sonbahar

T Yanımdaki telefon çalıyor ve masanın üzerindeki kâğıtlardan başımı kaldırıp baktığımda Mildred'ın beni FaceTim'lemekte olduğunu görüyorum. Parmağımı yeşil düğmenin üzerinde kaydırıyorum ve ortasında onun resminin bulunduğu dairenin dönerek bana bağlandığını söylemesini bekliyorum. Görüntüye giriyor ve elimde olmadan hem kocaman gülümsüyorum hem de onu her gün göremediğim için biraz üzülüyorum. "Vay, vay," diyor, saçlarını başının üstüne yığmış ve ofiste oturduğunu görüyorum. Öne doğru eğildiğinde eski ahşap sandalyenin gıcirtısı duyuluyor. "Bakın kim gelmiş." Yaklaşık üç aydır evdeyim ve bu süre içinde onu iki, sanırım üç kez aradım. Çok kötü davrandım.

Onunla iletişim kuruyorum ve daha iyisini yapmam gerektiğini biliyorum.

"Biliyorum." Telefonu önüme koydum. "Ben en kötüsüyüm. Aramalıydım," diye itiraf ediyorum.

"Unut bunu." Elini yana doğru sallıyor. "Nasılsın?" "Bir iple tutunuyorum," diye itiraf ediyorum ve ona şu bilgileri vermeye devam ediyorum

olan biten her şey. "Bu da beni bankada sıfır parayla ve her şeyimi eve yatırmakla baş başa bırakıyor."

"Bankada asla sıfır paran olmayacak," diye beni temin ediyor, "bunu biliyorsun. Bunca zaman sonra bir milyon değerinde olduğunu bilmelisin." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Bazen bankada bir milyonun olması işe yarıyor." İkimiz de gülüyoruz.

"Farklı görünüyorsun." Yüzüme bakıyor. "Kesinlikle kilo almış gibi görünüyorsun, Tanrı'ya şükür." Başımı sallıyorum.

"Ben her gün kahvaltıda çörek yerim." Ben de ona şaka yapıyorum.

"Sadece o değil." Bana bakıyor. "Gözlerin eskisi gibi perili görünmüyor." Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. "Sende daha önce hiç görmediğim bir hafiflik var."

"Belki de bedenimi terk eden geçmişten gelen bir hayalettir." Omuz silkiyorum. "Belki de ofisteki ışıklandırma." Yukarı bakıyorum ve üstümdeki ışıkları görüyorum.

"Bunların hiçbirisi değil. Peki bu büyük partiye davet ediliyor muyum?" Ona bakıyorum, gözlerim kocaman. "Eğer beni davet etmezsen, babanı arayıp onunla çıkma teklifini her zaman kabul edebilirim." Yanaklarımı şişiriyorum, yana doğru sahte kusuyorum. "Öyle değil." Gülüyor. "Ayrıca, kim ilk buluşmada verir ki? Detayları bana gönder, yerime bakacak birini bulmaya çalışayım."

"Mildred," diyorum adını, "sanırım daireden vazgeçmek zorunda kalacağım. Kira alabilecekken orada öylece durması çok aptalca." Başını iki yana sallıyor. "Ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

"Geri gelmiyorsun." Ona söylemediğim kelimeleri söylüyor çünkü güvenlik ağı olarak ona sahip olmadığımı itiraf etmekten çok korkuyordum. "Eşyalarını senin için kutulara koyduracağım ve aşağı indiğimde getireceğim."

"Mildred." Gerçekten geri dönmeyeceğimi bildiğim için hıçkırıklara boğuluyorum. "Ya burada işler yolunda gitmezse?"

Gülüyor. "Aptal kız. Zaten işe yarıyor." Kapısı çalındı. "Şimdi gitmem gerekiyor ama bana mesaj atmanı istiyorum, tamam mı?" diye ısrar ediyor ve gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken başımı sallıyorum. "Yabancı olma."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, gözlerini hızla kırptırdığını gördüğümde ekrandan uzaklaşıyor. "Yakında görüşürüz."

"Emin olabilirsin." Gülümserken gözlerindeki yaşları görebiliyorum. "Yakında görüşürüz." Telefonu kapatmadan önce bana bir öpücük konduruyor. Telefonu yere bırakıyorum ve ona kadar sayarak gözlerimi kapatıyorum.

E-postamı açıyorum ve ona gecenin bilgilerini gönderiyorum. Hiçbir yerde fiyat olmadığından emin olduktan sonra Bryan'ın bana e-posta gönderdiğini ve kırk kasa sipariş aldığını söylediğini kontrol ediyorum ve yemin ederim ki buna ağlamak üzereyim. Ayrıca bu kez şartlarını yüzde yirmiyeye indirmiş.

Masamdan kalkıyorum, saatin beşi biraz geçtiğini fark ediyorum, yani Brady büyük olasılıkla ön tarafta olacak. Dışarı çıkıyorum ve tıklım tıklım dolu olduğunu görüyorum. "Kahretsin," diye yemin ediyorum, barın arkasına yürüyorum. "Neden gelip beni almadın?" diye soruyorum.

Bardaki siparişlere bakıyorum ve onları doldurmaya başlıyorum. Tüm siparişlerin bitmesi yirmi dakika sürüyor ve etrafıma baktığımda bu sefer yabancıardan çok yerlileri görüyorum.

Arka tarafta zil çalıyor ve tabakları servis ediyorum, ancak saat neredeyse on olduğunda duruyorum. Saat beşten beri durmadan çalışıyoruz. Sadece bir yudum su içmeye vaktim oldu. "Gidebilirsin," diyorum Brady'ye. "Ben kapatırım. Dün gece senin."

"Ortağın nerede?" Brady soruyor, ben de ona bakıyorum. "İçeri gelmedi."

Charlie hakkında konuştuğunu biliyorum. Odanın ortasındaki fil gibi bir konu. İkimiz de onun son iki haftadır barın değışmezi olduğu gerçeğinden bahsetmiyoruz. Ya da meraklı gözlerden uzakta olmamıza rağmen beni itiraf etmek istediğimden daha fazla kez onunla öpüşürken yakaladığı gerçeğinden. Her şey için endişelendiğini biliyorum ama bu konuda bana kızmadığını da biliyorum. Yani, ne halt ettiğimizi düşünmek bile istemiyorum. "Sanırım değil." Onun için endişelendiğim gerçeğini görmezden geliyorum ama onun için endişelenmenin bana düşmediğini de biliyorum. Biz seks arkadaşıyız ya da en azından ben kendime öyle olduğumuzu söylüyorum.

"İyi olacağına emin misin?" diye soruyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "İyiyim." Elini kaldırdı. "Erken geleceğim."

"Tamam," diye kabul ediyorum, benim de içeride olacağımı çok iyi bilerek. "İyi geceler," diyorum o arka tarafa doğru yürürken. Kalan masalara servis yapıyorum ve nihayet on bire yakın bir saatte dükkânı kapatıyorum. Ortalığı toplayıp arabama doğru yürüdüğümde saat gece yarısını biraz geçmişti. Charlie'yi düşündüğümde göğsümün sıkışmasına aldırmadan eve gidiyorum. Tüm bu süre boyunca kafamda senaryolar dönüp durdu. Evde uyuyor. Randevuda. Buradan başka bir yerde olması ve benim onun iyi olup olmadığını bilmek istemem.

Evimin önüne geldiğimde onu ikinci basamakta otururken görüyorum, kolları dizlerinin üzerinde, elleri önünde. Kafasını kaldırıyor ve yüzünde bitkin bir ifade görüyorum. "Hey," diyorum arabadan inip kapıyı çarparak. Yanına vardığımda ayağa kalkıyor ve her zaman yaptığı gibi beni öpmek için eğilmiyor, bu da kalbimin onu gördüğümde daha da hızlanmasına neden oluyor.

"Hey," diyor usulca. "Konuşmamız gerek." Sesi gergin ve ben başımı sallayarak onun yanından ön kapıya doğru yürüyüp kendimi içeri bırakıyorum. Bu konuşmayı dışarıda yapmalıydık, böylece kafamda görüntüler oluşmazdı. Eğer bu her neyse sona erecekse, bunu evimde yapmasına izin vermemeliydim.

Çantamı masanın üzerine koydum, nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Ellerimin titremesini kontrol etmeye çalışıyorum, kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Yüzümü ona dönüyorum ve o önümde duruyor. Elleri yüzüme gidiyor ve yüzümü tutuyor. Gözlerinin içine bakıyorum, keşke ışıkları açık bıraksaydım da son bir kez gözlerini görebilseydim diyorum. Başını eğiyor ve dudakları dudaklarıma değdiğinde içime çekiyorum. O beni öperken ellerim bileklerini kavramak için yukarı kalkıyor. "Seni görmeye gelmediğim için özür dilerim," diye özür diliyor dudaklarımı bıraktığında, başparmakları yanaklarımı ovuyor.

"Sorun değil." Kalbim çarparken titremesin diye sesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

"Seni görmeye gelirsem, bu konuşmayı yapmak için buraya gelene kadar bekleyemeyeceğimden korkuyordum." Geri çekilirken yumruyu yutuyorum, elleri yüzümden uzaklaşıyor. "Ve bunu özel olarak yapmak istedim."

"Tüm bunları yapmak zorunda değilsin Charlie." Onu rahat bırakmaya çalışıyorum. "Bu-"

"Bu sabah beni bıraktığında işe gitmedim." Sesi yumuşaktı ve ben ona şaşkınlıkla baktım. "Önceden yapmam gereken bir şey vardı, ben de onu yapmaya gittim."

"Tamam." Ellerimden biri işaret parmağımı tutuyor ve gergin bir şekilde çeviriyor. "Jennifer'ın mezarına gittim." Durdurmak için elimi karnıma koyuyorum.

yalpalamaktan. "Ona sana aşık olduğumu söylemeye gittim." Bu sözleri söylediği anda içimdeki havanın çekildiğini düşünüyorum. Düşmemek için bir elimi masaya koymak zorunda kalıyorum. "Ona her zaman kalbimin bir parçasına sahip olacağını ama artık onun sana ait olduğunu söyledim." Gözyaşlarım o kadar hızlı ve sert akıyor ki onları silmeyi bile kontrol edemiyorum, birbiri ardına karnımdaki elimin üzerine düşüyorlar. "Ona her şeyime sahip olma zamanının geldiğini söyledim."

"Charlie." Başımı sallıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum."

Bir yandan burnunu çekerken bir yandan da kıkırdıyor. "Ben de ona aynen öyle söyledim. Jennifer'ın benim için bir şey ifade ettiği gerçeğini saklamak zorunda kalmadığım için minnettardım."

"Senden bunu yapmanı asla istemezdim"-başımı sallıyorum-"bunu yapmanı asla istemezdim."

"Biliyorum, bu da seni sevmemin bir başka nedeni." Yutkunurken adem elmasının yükselip alçalmasını izliyorum. "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece nasıl hissettiğimi bilmeni istedim. Nerede olduğumu bilmeni istedim."

"Benimle ilişkini bitirdiğini sanıyordum," diye itiraf ediyorum ve nefes alma sırası ona geliyor. "Ben de kendime her şeyin yolunda olduğunu söylüyordum. Ama değildi, değildim." Sesim çatlıyor ve elimi ağzıma götürüyorum. "Bu daha önce hissettiğim her şeyden daha fazla." Göğsüm yükselip alçalıyor. "Hissettiğim kalp acısından sonra bu doluluğu hissedeceğimi bir milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Milyonlarca parçaya bölünmüş kalbimin yeniden dolu olduğunu hissedeceğimi." Gözlerimi kapatıyorum. "Seni sevmenin ve seni istemenin suçluluğu her gün üzerime çöküyordu." Önümde dururken bana bir saniye daha fırsat vermiyor. "Bunu hak edip etmediğimden emin değilim."

Başparmakları yüzümden akan yaşları yakalıyor. "Bunu hak ediyorsun," diyor usulca, "bunu hak ediyoruz." Burnunu benimkiyle ovuşturuyor. "Mutluluğu hak ediyoruz, bebeğim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ellerimi kalçalarına götürüp tişörtünü ellerimle kavrayarak soruyorum.

"Hiç sanmıyorum" -başını yana eğiyor, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor- "Biliyorum bebeğim."

BÖLÜM 33

Charlie

"T Su buz gibi," diye yakınıyorum, duştan çıkıp onu orada bırakırken.
"Sanki sırtıma buz parçaları çarpıyor."

"Prenses gibi davranmayı bırak." Gülüyor ve başını
ve suyun saçındaki şampuanı durulamasına izin verir. "Daha önce bir dereye
yüzmüştün. Sıcak değil."

"Daha önce aşırı ısındığımda bir dereye yüzmüştüm ve iyi hissettirmişti."
Havluyu aldım.

"Peki, beni bu duvara vurmaktan aşırı ısınmadın mı?" Duşta duvara
vuruyor.

"Aynı şey değil." Ona ters ters bakıyorum, o da gülüyor ve bu kelimenin
tam anlamıyla içimi ısıtıyor.

"O zaman belki de doğru yapmıyorsun," diye bana takılıyor ve başımı
çevirip banyodan çıkıyorum.

"Gayet iyiyim," diye mırıldanıyorum, boxer'ımı alıp üzerime geçirdikten
sonra kot pantolonumu alıyorum. "Kahve ister misin?" Banyoya doğru
bağırıyorum ve o da kafasını uzatıyor.

"Kahve içmeye kalacak mısın?" diye sorduğunda ellerimi kalçalarımın
koyuyorum. "Dün gece konuşmadık mı?" Ben soruyorum. Tek yapabildiği
Bana bakıyor, ama sevimli bir şekilde, dudağının kenarını ısırarak
gülümsemesini gizlemeye çalışıyor ve ben de elimde olmadan ona doğru
yürüyorum. "Dün gece ne dedim ben?" Bana bakıyor, saçları ıslak ve
kirpikleri de öyle. Onu tutuyorum

Yüzünü. "Dün gece sana ne söyledim?" Başımı yana çevirip dudaklarını öperken sesim alçak çıkıyor. Kısa, ıslak bir öpücük. "Ee?"

"Bana aşık olduğunu söylemiştin." Sesi fısıltıdan daha yüksekti.

"Demek ki kahve içmeye kalıyorum," diye bilgi verdim.

"Oh, tamam." Gülümsememeye çalışıyor ama başaramıyor. "O zaman bir kahve alacağım." "Hemen hallediyorum bebeğim." Ellerim donmuş yüzünden çekiliyor.

"Lütfen şu lanet duştan çık."

"Saçımı hala kremlemem gerekiyor," diyor. "Sorun değil. Alışsın o."

"Ben de işlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum." Başımı sallıyorum.

Duşa geri girerken beni itti ve ben de ona doğru yürüdüm.

yatak odasına, oradan da mutfığa geçtim. Kahve yapmak için bir şeyler alıyordum ki pencereden evin önünden gelen bir hareket gördüm. Ensemdeki tüyler diken diken olurken fincanları yere bırakıyorum. "Ne oluyor lan?" Başımı yana çeviriyorum ve onu görüyorum: lanet olası muhabiri. Kaldırımındaki posta kutusuna uzanırken kimsenin kendisine bakmadığından emin olmak için etrafına bakınıyor. Botlarımı giymek için acele ediyorum, kapıya yöneliyorum ve hışımla dışarı çıkmadan önce kapıyı açıyorum. Elinde bir yığın mektup var. Önüne geçmem üç adımımı alıyor, gömleğinin önünü tuttuğumda onu yeterince şaşırtıyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Yüzü soluyor, harfler elinden düşüyor. "Oof," diye homurdanıyor, elleri bileğime gidiyor.

"Sana lanet olası bir soru sordum," diye tısladım ona. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Bırak beni." Beni üzerinden atmaya çalışıyor ama ben can havliyle ona tutunuyorum. Öfke tüm bedenimi dolduruyor. "Bırak lan beni." Ellerimi üzerinden çekmeye çalışmak için bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Seni saldırıdan dava edeceğim."

"Özel mülkteyseniz ve ben burada yaşayan kişiyi savunuyorsam size saldırmıyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. "Şimdi, sana bir daha sormayacağım. Bir sonraki arayacağım kişi şerif olacak, sanırım o da birinin postasına neden dokunduğunuzu bilmek isteyecektir. Sanırım bu federal bir suç." Yüzünde kelimenin tam anlamıyla başka bir renk yok. "Şimdi, ne olacak? Sorularına sen mi cevap verirsin yoksa ben şerifi ararım, sen de onun sorularını mı cevaplarsın?" Soruyorum, ama o kadar ileri gitmişim ki, ikinci

Soru ağzından çıktığında bana cevap vermesini bekliyorum. "Tik tak," diyorum, elimi kendime doğru götürüp sonra tekrar geri getirerek onu sallıyorum.

"İyi, iyi," diye kabul etti ve yumruğumu gevşetip onu ittim.

Ben.

"Konuş." Ona yumruk atmamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Yüzünü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Cartwright'lar tarafından işe alındım," diyor ve vücudumdaki her şey geriliyor. "Onun" - evi işaret ediyor - "kazadan bir şekilde sorumlu olduğunu kanıtlayacak herhangi bir şey arıyorlar. Belki de içki içmesinin nedeni siz ikinizsiniz, çünkü artık siz ikinizsiniz, biliyorsun."

"Şu anda benimle dalga geçiyorsun."

"Seninle dalga geçmiyorum." Göğsünde toplanmış ve kırıışmış olan gömleğini düzeltiyor. "Oğullarına Bayan Thatcher tarafından kötülük yapıldığını düşünüyorlar, bu yüzden onu yalancı ve fırsatçı biri gibi gösterecek her şeyi istiyorlar." Ona kadar sayıyorum ya da en azından ona kadar saymam gerektiğini biliyorum ama saymıyorum.

"Onun mülkünden defol git ve eğer seni ona doğru koklarken bile görürsem, benimle hesaplaşmak zorunda kalacaksın. Ve dostum, akıllıca bir söz." Bir adım öne çıktım. "Ben olsam bana bulaşmazdım."

Ellerini kaldırdı. "Evet, evet," diye geri adım atıyor, "bu kasaba zaten boka batmış durumda." Dönüyor ve kamyonetine biniyor. Telefonumu çıkarıp plakasının fotoğrafını çekiyorum ve doğruca büyükbabama gönderiyorum.

İki saniye sonra telefon çalıyor. "Bir sorunumuz var," diyorum, eğilip postayı alırken bir yandan da ona bilgi veriyorum.

Sabahın köründe Autumn'un evinde olduğum için benimle dalga bile geçmiyor. "Bu az önce yapılacaklar listemin en tepesine çıktı," diyor ve telefonu kapatıyor.

Dönüp eve girmeden önce gökyüzüne bakıyorum, aynı anda o da yatak odasından çıkıyor, üzerinde dün gece giydiğim tişört, başında beyaz bir havlu var. "Neredeydin?" diye soruyor, kot pantolonum ve botlarımla karşımda duran bana bakarak.

"Mektuplarını almaya gittim," diye yalan söyleyip mektubu tutuyorum.

Gözbebekleri büyüyor. "Postalarımı almaya yarı çıplak mı gittin?"

"Çıplak değilim." Mektubu mutfak masasının üzerine koydum. "Pantolon giyiyorum.

Eğer boxer'larımla dışarı çıksaydım, o zaman yarı çıplak olurdum."

"Charlie," diye tıslıyor, "insanlar seni görebilir!" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Utaniyor musun?" Bana ters ters bakarken ona takılıyorum ve onu belinden yakalıyorum. "Seni tişörtümün içinde görmek hoşuma gidiyor." Boynunu öpüyorum.

"Kahvem hazır mı?" diye soruyor ama kollarını boynuma dolayarak ondan uzaklaşmama izin vermiyor. "Söyle" diye ısrar ediyor, bana bakarak. Bütün gece boyunca uyandığında ona karşı ne hissettiğimi söylemem için bana fısıldadı.

"Ben," diyorum dudaklarını öperek, "seviyorum" -bir öpücük daha- "seni". Bu sefer dilimi ağzının içine kaydırıyorum. Tam onu kucağıma almak üzereydim ki telefonum çaldı ve arayanın büyükbabam olduğunu anladım. "Ona bakmalıyım," diyorum, kolları boynumu bırakıyor.

"Kahve yapmama ne dersin?" Ben telefonu kulağıma götürürken o dönüp mutfığa doğru yürüyor.

"İyi bir zaman değil," diyorum konuşamayacağımı bilerek.

"Güzel, böylece dinleyebilirsin," diyor büyükbabam ve ben onun bize kahve yapmasını izliyorum. "Bence bu hafta sonu bizi ziyarete gelmeniz iyi bir fikir. Bu adamın kasabayı terk ettiğinden emin olun, yoksa geri tepebilir. İkinizin de planladığım şeye dahil olmanızı istemiyorum, çünkü artık birbirinizle ilişkiniz var." Bu yorumu yaparken kayıyor ve eğer bu gergin bir an olmasaydı gülerdim.

"Anladım," diye onaylıyorum, muhtemelen anlamadığımı bilerek. Etkinliğe bu kadar yakın bir zamanda ve barın hafta sonları ne kadar yoğun olduğunu bilerek şehirden ayrılmasına imkân yok.

"Yarın görüşürüz," diye yanıtlıyor ve telefonu kapatıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor ve ikinci kez ona yalan söylüyorum ve suçluluk duygusu midemi kemiriyor.

"Evet, ahıra gitmem gerekiyor," diyorum ve o da başını sallayıp yanıma geliyor ve bir seyahat kupası alıyor.

"Bana on dakika verirsen giyinip seni oraya götürebilirim," diye teklif ediyor. Yanımdan geçerken başımı sallıyorum ama gömleğimi başından çekip onu önümde çıplak bırakmadan önce ısırik izinin olduğu göğsümü öpmek için duruyor.

"Bu bizi on dakika içinde buradan çıkarmayacak." Kıkırdayarak yanımdan uzaklaşırken kıcını tokatlıyorum. İkimize de birer kahve hazırlıyorum ve on beş dakika sonra beni eve bıraktığında, sanki onu son kez öpecekmişim gibi onunla öpüşüyorum. "Sonra görüşürüz." Kamyonetten inip ön kapıya doğru yürüyorum. İçeri girip kamyonetimin anahtarlarını aldıktan sonra geri dönüp dışarı çıkıyorum.

Evde olduğunu umarak, kasabadan daha uzakta olan evine yanaşıyorum. Birkaç yıl önce satın aldığı tamirci evi, yanı başında yıkılmakta olana kıyasla yepyeni görünüyor. Merdivenleri çıkarken fırtına kapısını açıp kapıyı çalıyorum.

Kapıyı açmadan önce onun kapının diğer tarafında olduğunu duyuyorum, üzerinde kısa bir süre önce giydiğim kıyafetler var. "Charlie," diye adımı söylüyor.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diyorum ve kapıdan uzaklaşıyor ve içeri girdiğimde yeni olan tek şeyin ön taraf olmadığını görüyorum. İçerisi de yeniden yapılmış gibi görünüyor. Son sekiz yılda tüm bunları tek başına yaptığını da biliyorum.

"Ne tür bir iyilik?" diye soruyor.

Ona bu sabah olan her şeyi anlatıyorum, yüzü önce korkuyla sonra da öfkeyle doluyor. "Ne oluyor lan?" diye tısladı. "Onu rahat bırakamazlar mı sanki?"

"Şehir dışına çıkmam ve kız kardeşinin de benimle gelmesi gerekiyor."

"Gitmeyecek." Tam da benim düşündüğüm şeyi düşünerek başını sallıyor.

"Bu gece gelip seninle barda oturacağım ve ona benimle gelmesini teklif edeceğim," diyorum. "Bu konuda arkamı kollamana ihtiyacım olacak. Barda sana yardım etmesi için birkaç kişi tutacağım. Eğer senin için sorun olmadığını düşünürse, o da gelebilir."

"Sırtını ben alırım." Başını sallıyor. "Bundan emin misin?" Sorunun onu hafta sonu için götürme planıyla ilgili olmadığını biliyorum. Bana kız kardeşi konusunda emin olup olmadığını soruyor.

"Benim için o," diye onaylıyorum ve ağzı açık kalıyor. "Dün ona onu sevdiğimi söyledim. Bunu söylediğim sadece bir kişi daha var. Bir başkası olmayacak. Bu gece barda olacağım ve sen de arkamı kollayacaksın."

"Evet," diye onaylıyor ve ben de başımı sallayarak evden çıkıp ahıra doğru yürüyorum. İçeri girip masasında oturan Emmett'i arıyorum.

"Neden seni her bulduğumda bu masanın üzerinde oturuyorsun?" Ona şaka yapıyorum.

"Neden her seferinde burada olman gerekirken olmuyorsun?" diye benimle şakalaşıyor.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var." Etrafta duyan var mı diye bakıyorum.

"Kartın tamamen kullanılmış." Sırıttıyor. "Önü ve arkası."

"Bir hafta boyunca barda hizmet verebilecek birini tanıyor musunuz?"

"Sana İK gibi mi görünüyorum?" Gülüyor.

"Bu bir evet mi?" Ellerimi kalçalarımaya koydum.

"Fazladan para arayan birkaç adam tanıyorum," diyor, yeni işe aldığımız genç çocuğu göstererek. "Eminim bir masaya içki götürebilir."

"Güzel, onu bu gece bara getir," diyorum ve eve doğru dönüyorum.

"Bugün çalışıyor musun?" diye soruyor ve ben de başımın üzerinden ona bir kuş işareti yapıyorum.

O gece üçümüz neredeyse dolu olan bara giriyoruz. "Ne yapabileceğini görme zamanı," diyorum Bishop'a. Bara doğru yürürken omzuna bir tokat atıyorum. Autumn elindeki shaker'ı omzuna atarken bana bakıyor. "Çok dolusun."

"Evet." Gülümsüyor. "Bu öğleden sonra iki tur grubu geldi ve henüz gitmediler." Brady'nin barın arkasına geçtiğini görmek için yan tarafa bakıyorum ve bir çene-up paylaşıyoruz.

"Ben yardım ederim, adamım Bishop da öyle," diye gönüllü oluyorum ve Brady sadece kız kardeşine bakıyor. "Tecrübesi var," diye yalan söylüyorum onlara. Çocuk yirmi bir yaşına yeni girdi ve henüz bir bara bile girmede.

"Güzel," diyor Brady. "Benimle gel," diyor Bishop'a. Ben barda dolaşırken o da onu takip ediyor.

Dördümüz iki saat boyunca hiç durmadan çalıştık, Emmett ise kışını taburesine dayamış, etrafı inceliyordu. Bishop geri geldi ve kazandığı ekstra bahşişler için çok heyecanlıydı, hafta sonu için ona bardaki maaşının iki katını ödediğim gerçeğinden bahsetmedi.

Emmett onunla birlikte ayrılır ve Brady barın arkasına gelir. "Şu turları yapmayı bırakmalısın." Omuzlarını silkmiş olan kız kardeşine ters ters bakar. "Ben o turları yaptığımda gidiyorlar. Sen yapıyorsun ve hepsi senin en iyi arkadaşın olabileceklerini düşünüyorlar."

"Bu benim hatam değil." Gülüyor ve sonra bana bakıyor. "Neyin var senin?"

"Bu hafta sonu eve gitmem gerekiyor," diye açıklıyorum ve yüzü birden değişiyor. "Birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor." Bugün üçüncü yalan.

"Oh." Tek söylediği bu, bezi kapıyor ve barı siliyor.

"Benimle gelir misin?" diye soruyorum ve benimle hızlı bir bakış paylaşan Brady'ye bakıyorum.

"Gidemem," diye yanıtlıyor.

"Evet, gelebilirsin ve o da seninle geliyor," diye açıkladı Brady. "Seni burada görememek bir tatil olacak."

Ona ters ters bakıyor. "Sana kim yardım edecek?"

"Bishop, çocuk iyi ve ekstra iş arıyor," diye araya giriyor Brady. "Bu şirkette çalıştığı için hafta içi pek iş yapamıyor." Beni işaret ediyor. "Ama hafta sonu izinli olduğu için Cuma ve Cumartesi çalışabileceğini söyledi."

Ona doğru yürüyorum ve elimi beline koyup onu kendime çekiyorum. Bana bakarken "Benimle eve gel," diye ısrar ediyorum. "Sensiz olmak istemiyorum."

Önce bana, sonra da ellerini birleştiren Brady'ye bakıyor. "Lütfen gidin." Gözlerini bile kapatıyor ve eğer bu adama Oscar verebilecek olsaydım, verirdim.

Brady'ye "Sen bir pisliksin," dedi ve sonra bana döndü. "Pazar gecesine kadar dönmem gerekiyor. Pazartesi sabahı satıcılarla bir toplantım var."

Başımı salladım. "Bunu yapabiliriz." Onu götürmek için her şeyi kabul ederim, hatta kaçırmaya bile razıydım ama bu çok daha iyi. "Hadi seni eve götürelim ve eşyalarını toplayalım."

BÖLÜM 34

Sonbahar

"Bunu bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, ayaklarımı ön konsolun üzerinde bir o yana bir bu yana hareket ettirerek camdan dışarı, hızla geçen ağaçlara bakıyorum. Yolculuğun son üç saati boyunca bu şekildeydim,

ve bir saatimiz kaldı. "Garip olmayacak mı?" Sanırım yüzüncü kez tekrar soruyorum.

Elini uzatıp bacağıma koyuyor, elinin sıcaklığı içimi ısıtıyor. "Sadece biz tuhaflaştırırsak tuhaf olur."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, tuhaf olduğunu söylemesine şaşıyorum. "Ama garip." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Üzerinde beyaz bir tişörtle oturuyor, pazuları ağzımı sulandırıyor. Bu sabah benim evimden çıkmadan önce aldığı duş yüzünden saçları geriye taranmıştı. İşten sonra, o çantasını hazırlarken ben de onun evine gittim, sonra da benim evime gittik, ben de çantamı hazırladım. Bu sabah uyandığımızda yola çıktık, yol boyunca kahve ve çörek için durduk.

"Garip değil," diye kendini düzeltiyor, "ve eğer garip hissedersen, her zaman gidebiliriz."

Nefes nefese kaldım, elimi onun elinin üzerine koydum ve parmaklarımızı bacağımda birleştirdim. "Hem tuhaf olan ben olacağım, hem de senin gitmeni sağlayacağım, yani şimdi ben bir sürtüğüm."

"Bebeğim," diye yatıştırıyor, ellerimizi dudaklarına götürüyor ve parmaklarımı öpüyor. "Her şey yoluna girecek. Garip olmayacak. Her şey yoluna girecek ve harika olacak." Yola bakıyor ve sonra sesi

aşağı iniyor. "Bebğim," diye sesleniyor bana ve ben de ona bakıyorum, "Sana bir şey söylemem gerek."

"Biliyordum," diyorum ve onu güldürüyorum. "Garip, değil mi?"

"Hayır." Başını sallıyor. "O değil." Parmaklarını benimkilerle sıkıyor. "Sana yalan söyledim." Dik otururken ayaklarım ön panelden düşüyor. "Aslında sana yalan söylemedim. Yanlış kelime kullandım." Kalbim o kadar hızlı atıyor ki bir şey söyleyemiyorum bile. "İş için eve gitmek zorunda değilim." Bekliyorum, daha fazlası olduğunu biliyorum. "Dün sabah o muhabiri senin evinde gizlice dolaşırken yakaladım." Ağzım bir solukta açılıyor. "Onunla yüzleşmek için dışarı çıktım. O bir muhabir değil."

"Nedir o?" Bu bilgi karşısında başım dönerek soruyorum.

"Sanırım o bir özel dedektif, ama Cartwrightlar tarafından tutuldu." Bunu söylediği anda midem bulanacakmış gibi hissediyorum. Elimi onunkinden çekip iki elimi de karnımın üzerine koyuyorum. "Senin kazaya karıştığına dair bilgi bulmaya çalışıyordu." Bu kısımda homurdanmaktan kendimi alamıyorum.

"Nasıl?" Başımı sallıyorum. "Yani, ben nasıl dahil olabilirim ki? Ben arkada oturuyordum, o ise direksiyona resmen yapışmıştı. Bunu çevirebileceğimi nasıl düşündüler?" Ona bakıyorum ve sanki başka bir şey saklıymuş gibi görünüyor. "Başka ne?"

"O zamanlar birlikte olduğumuzu ima etmiş olabilir, Waylon da bu yüzden içiyordu."

"Aman Tanrım," diye homurdanıyorum, taksinin tavanına bakıyorum, "bunlar deli mi?" Midem bulanıyor ve sinirleniyorum. "Deli olup olmadıklarını sorduğumu unut, daha önce takıldığımızı düşünecek kadar yüzde yüz elli deliler. Suçlanacak tek kişinin Waylon olduğunu göremeyecek kadar hayalperestler ve tabii ki onun şımarık davranışlarına olanak sağladıkları için onlar da." Başımı sallıyorum. "Bütün bunları nasıl öğrendin?"

"Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmekle ve postalarını çaldığı için tutuklatmakla tehdit etmiş olabilirim." Ellerimi havaya kaldırdım. "Büyükbabamı aradım ve bu hafta sonu evde olmamamız gerektiğini söyledi."

"Kardeşim ve babam." Ağzım aniden kurudu.

"Onlar iyi. Brady biliyor-" demeye başladı ve ben çığlık atınca durdu.

"Brady biliyor mu?" Gözlerim ona dik dik bakıyor. "Vay be."

"Seni şehirden çıkarmam gerekiyordu." Davasını savunmaya çalışıyor.

"Yani, ne bileyim, bana doğruyu söylemek yerine. Bana yalan söyledin." Güldüm ve pfft yaptım. "Harika."

"Öyle bir şey değil." Elime uzandı.

"Aynen öyle." Parmaklarını benimkilerin arasından geçirip kucığına götürmesine izin verdim. "Yüzde bin öyle. Bana yalan söyledin."

"Senin güvende olmanı istedim," diye karşı çıkıyor, sesi gergin, "ve bunu yine yapardım." "Ne yapıyoruz biz? Birbirimizi seviyoruz ama bu ne demek oluyor?"

Yani, tam olarak? Yani, birbirimizle ne yapıyoruz?" diye sordum. Bana bakıyor, yolun kenarına çekip kamyonu park ettikten sonra dönüp bana bakmadan önce kaşlarını çatıyor. "Çünkü eğer birlikteysen ve birbirimizle bir şeyler yapıyorsak, birbirimize yalan söylüyor olamayız."

Bir hamlede uzanıp emniyet kemerimi çözüyor ve diğer eliyle aşağıya uzanıp koltuğu yerine koyduktan sonra beni koltuğumdan kaldırıp kucığına çekiyor. "Beni sevdiğini ilk kez o zaman söyledin." Sesi bir fısıltı gibi, kalbimi hoplatıyor.

"Bilmiyor muydun?" Parmaklarım gömleğinin yakasıyla oynarken soruyorum. "Senin-"

"Autumn, sana ve sadece sana aşığım. Ve yalan söyledim ama teknik olarak yalan değildi." Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Mesele şu ki, sana şimdi söylüyorum."

"Mesele şu ki, bunu bana olay olduğunda söylemeliydin." Kucığına oturmak için manevra yapıyorum. "Yalan söylemeye dayanamıyorum."

"Biliyorum bebeğim, özür dilerim."

"Bu son kez," diye uyarıyorum. "Başka bir zaman olmayacak. Yalan söyleyemem."

"Not edildi," diyor ve ben sinirleniyorum.

"Beni 'not etme', Charlie Barnes." Üzerinden kalkmak için hamle yapıyorum ve kalçalarımı kavrayarak beni tekrar üzerine çekiyor. "Ne yapıyorsun?"

"Daha ilk kavgamızı ettik," diye mırıldanıyor, elleri gömleğimi almak için yukarı kalkıyor ve ben ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Seninle yolun kenarında, güpegündüz seks yapacağımı sanmıyorsun," diye soluk soluğa söylendim. Kucığından iniyorum. "Gece olsaydı belki, ama kesinlikle şimdi değil."

"Öyleyse ilk hareket tarzı," diye planlıyor, emniyet kemerini tekrar takıp yerine otururken, "makyaj seksi."

Kendi emniyet kemerimi bağlarken başımı sallıyorum ve o da arabayı yola çekiyor. "Peki bundan ne öğrendik?" Baktım ve sordum.

"Bir saat içinde makyajlı seks yapıyor olacağım." Bana doğru sırtıyor ve gülümsemesi karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Ve senden asla bir şey saklamayacağım."

"Yani o sırayla değil ama..." Gülümsüyorum, dışarıya bakıyorum ve fark ediyorum ki bu üç ay önce olsaydı, muhtemelen beni kırırdı. Dizlerimin bağı çözüldü ama bugün değil. Bunu bir tuz tanesi ile alıyorum. Beni bir kez kırdılar; tekrar kırmalarını reddediyorum. "Evet."

Kırk beş dakika içinde evine varıyoruz ve varır varmaz inlemeye başlıyor. "Annemle babamın burada ne işi var?" diye sızlanıyor. "Makyaj seksi zamanı." Ayaklarımı parmak arası terliklerimin içinde kaydırırken eli kapının koluna gidiyor.

"Charlie, sakın onlara bir şey söyleme," diye sıkılmış dişlerimin arasından uyarıyorum, ön kapının açılıp Willow'un ve ardından Quinn'in çıktığını görünce.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Charlie kamyonundan iner inmez soruyor ve ben de onu kamyonun önünde karşılıyorum. Ailesini en son iki hafta önce Charlie'yi birkaç günlüğüne ziyaret ettikten sonra görmüştüm. Her gün akşam barda yemek yiyorlardı ve kaç kere eve gitmesini söylesem de geceyi benimle geçiriyordu.

Willow önce oğluna, sonra da bana bakarak, "Biraz yiyecek getirdik," diye açıklıyor. Charlie yanıma geliyor ve elini benimkinin içine kaydırıyor. Gözleri kocaman oldu. "Aman Tanrım." Göz teması kurmamaya çalışan Quinn'e bakıyor. "Biliyor muydun?"

"Hayır," diye yalan söylüyor. "Bundan şüphelenmiş olabilirim ama bu benim için de bir şok oldu." Nefes nefese kaldı. "Siz ikiniz birlikte misiniz?" Gözlerini deviriyor. "Belki de özel karışımı bıraksaydık, yüzünün önünde ne olduğunu görebilirdik." Ona ters ters bakarken başımı Charlie'nin omzuna yaslayıp gülüyorum.

"Biz gidiyoruz." Başını sallıyor. "Ve sen" -Charlie'yi işaret ediyor- "daha sonra konuşacağız." Sonra bana bakıyor ve gülümsemesi geri geliyor. "Seni görmek güzel Autumn, burada olduğun için mutluyum." Sonra gözlerini tekrar Charlie'ye kaydırır. "Sen, o kadar da değil." Kamyona doğru yürüyüp şoför mahalline bindi ve hepimiz kapıları kilitleme sesini duyduk.

"Willow," diyor Quinn, kamyonete doğru yürürken ve gülmemeye çalışırken. Kapıyı açmak için çeker ve kadın kamyoneti çalıştırırken kol geri düşer.

Pencereye vurur. "Bu hiç komik değil," diyor ve Willow koltuğunu ayarlarken kamyondaki müziğin sesini yükseltiyor.

"Onu burada mı bırakacak?" Yavaşça geri çekilirken şok oldum. "Hayır," diyor Charlie, "eğer onu burada bırakmak isteseydi, bırakmazdı. yavaşça geri çekildi." Elimi bırakıyor, kamyona doğru yürüyor ve cama vuruyor. "Anne, öğle yemeğine kalabilir misin?"

Quinn'in yanıma geldiği sırada kamyonu durdurdu. "Umarım onun tıpkı annesi gibi olduğunu biliyorsundur." Charlie annesini öğle yemeğine kalmaya ikna ederken elimi ağzımın önüne koyuyorum.

Quinn, "Ben çantaları getireyim," diyerek kamyonetin arkasına doğru yürür ve Willow yanına gelince durur. "Neredeyse ayağımı eziyordun," diye suçluyor ve Willow onu görmezden geliyor ama yanından da ayrılmıyor. "Oğlumuz eve geldi. Bana bir öpücük ver ve öğle yemeği yiyelim." Kadın ona bakıyor, yüzünde sevgi dolu bir ifade var.

Onlara o kadar dalmışım ki Charlie'nin kolunu bana doladığını hissetmiyorum, ona bakıyorum. "Gördün mü, garip değil." Başını eğiyor ve kulağıma fısıldamadan önce dudaklarımı usulca öpüyor, "Makyaj seksini unutacağımı sanma." Döndüğünde ona gülüyorum ve evine doğru gidiyoruz.

"Bununla işin bitti mi?" Sandalyemden kalkıp tabağını almak için masanın Charlie'nin tarafına doğru yürüyorum. Bacağımın arkasını ovalarken elini uzatıyor. O bana bakarken ben de ona bakıyorum. Yüzündeki gülümseme gözlerini aydınlatıyor.

"Evet, bebeğim," diye cevap veriyor usulca ve ailesinin önünde bana bebeğim demesini umursamamam gerektiğini biliyorum ama biraz umursuyorum. Ama o kadar da değil çünkü eğilip dudaklarını öpüyorum, çünkü istiyorum. Çünkü bu doğru geliyor. Ama daha da önemlisi, yapabildiğim için.

Onun tabağını alıyorum ve Willow'un bizi izlediğini görüyorum, o kalkıp Quinn'in tabağını alırken eli kendi tabağına gidiyor. İkisi içeri girdiklerinde barışmışlardı. "Temizlik yapmana gerek yok," diyorum. "Charlie yardım edebilir."

Willow, "Çantaları alması gerekiyor," diyor ve ben çantaları kapıda görmek için bakıyorum ama elimde tabaklarla mutfığa geri dönüyorum. "Ben gidip kalanını getireyim," diyor ama kıpırdamıyor. "Sen ve Charlie," diye başlıyor ve ben tabağı yere bırakıyorum, gergin olmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Bunun bir şok olduğunu biliyorum," diye başlıyorum, sesim titreyerek, "ve inanın bana, bunun olmasını beklemiyorduk." Göğsümdeki gerginlik daha da artıyor.

"Bu sadece eğlence için değil. Saçmaladığımı farkındayım ama elimde değil. Gergin olduğumda saçmalıyorum." Ellerimi kaldırıp lavaboya bırakıyorum.

"Gergin olman için hiçbir sebep yok." Gözyaşlarını silerken bana gülümsüyor. "Sana şu anda kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını borçluyuz."

"Ne?" Ellerimden birini tuttuğunda kafam karışmış bir şekilde ona soruyorum.

"Az önce oğlumla öğle yemeği yedim, orada oturuyordu ve gülümsedi - sahte bir gülümseme değil, gözlerine kadar uzanan gerçek bir gülümseme." S'li kelimeyi söylemesine gülmemeye çalışıyorum, özellikle de fısıldadığı için. "Orada oturdum ve daha önce hiç duymadığım şekilde güldü. Son sekiz yıldır dua ettiğim gibi. Orada oturuyordu ve mutlu olduğu belliydi. Numara yapmıyordu. Söylemiş olmak için söylemiyordu. Gerçekten mutluydu ve geliyor ve sen de bunun bir parçasısın." Bir şey söylemeye başlıyorum ama elini kaldırıyor. "Bana oğlumu geri getirdin. Onu bir daha görebileceğimi sanmıyordum." Gözyaşlarını siliyor. "Oğlumu eve getirdin." Bana gülümsüyor. "Şimdi, yeterince uzun süre saçındaydık." Dönüyor. "Yani kocamın," diye bağıyor adamlara doğru, "beni eve götürmesine izin vereceğim ve bana yalan söylediği gerçeğini telafi edeceğim."

"Ben kimseye yalan söylemedim. Bana sordunuz mu?" Quinn diğer odadaki masadan kendini savunuyor. "Hayır, sormadın."

Bana göz kırptıyor. "Yani şimdi sana bir şeyler sormak zorundayım ve sen bana söylemiyor musun?" Ellerini kalçalarına koyuyor ve odaya doğru yürüyor. "Benden başka ne saklıyorsun?"

İnliyor ve onun eğildiğini görmeden önce sandalyenin yerde gıcırdadığını duyuyorum. Sonra bir baktım, kadın adamın omzunun üzerinde. "Ne yapıyorsun?"

"Benimle dövüşmek için yalvarıyorsun." Kıçını tokatlıyor. "Benimle kavga etmen için sana bir şey vereceğim." Kapıdan çıktı ve arkasından kapıyı çarptı. Diğer sandalyenin yere sürtünme sesini duyduğumda yemek odasına bakıyorum.

Charlie şimdi yanıma geliyor, eğilip beni omzunun üzerinden kaldırıyor ve ben gülüyorum. Kıçımı tokatlıyor. "Bana makyaj seksi borçlusun." Evin bir tarafına doğru yürüyor. "Artı faiz."

BÖLÜM 35

Charlie

I Takım elbisemin ceketini giyerken kapının çalındığını duyuyorum. Dışarı çıktım ve kapıya doğru yöneldim; cam pencereden figürler görebiliyordum. Neredeyse varmışım ki kapı bir kez daha çalındı. "Geliyorum," diyerek kapıyı açtım ve şok içinde kız kardeşim Grace'e baktım. "Burada ne halt ediyorsun?"

Kocası Caine onun arkasında duruyor, benimkine çok benzeyen bir takım elbise giymiş. Annemle babam arkalarından geliyor ve birkaç teyzem de onları takip ediyor. Herkes şık giyinmiş. Onları en son, etrafta gizlenen adamdan kaçmak için eve gittiğimizde görmüştüm. Büyükbabamın onun kim olduğunu bulması ve ona yanlış insanlarla uğraştığına dair bir mesaj iletmesi iki gün sürdü. Büyükbabam ülkedeki en büyük güvenlik şirketini işlettiği için bu hiç de şaşırtıcı değil. Cartwright'larla bağlarını koparması bir saatten az sürdü ve biz bunu onlara gönderdiği bir e-posta sayesinde öğrendik. O zamandan beri onu şehirde göremedik ve büyükbabamın bu sabah bana söylediğine göre New York'ta York'a.

"En sevdiğin kız kardeşinle böyle mi konuşuyorsun?" Yanağımı öperek içeri girdi.

"Sen benim tek kız kardeşimsin," diye hatırlatıyorum ona, dönüp Caine'in elini bana uzattığını ve sıktığını görüyorum.

"Onlara bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim ama genelde beni dinleyen olmaz." Caine, Grace'le birlikte oturma odasına doğru yürür.

"Genellikle mi?" Onun elini tutuşunu izliyorum.

"Hiç," diye düzeltti Caine kendini. "Kimse beni dinlemediği için boşuna konuşuyor gibiyim."

"Ne kadar güzel görünüyorsun," diyor annem, yanıma gelip parmak uçlarına basarak yanağımdan öpüyor, sonra da ceketimin önünü düzeltiyor.

"Herkesin burada ne işi var?" El sıkışarak ve yanaklardan öperek soruyorum.

"Bu senin kızın büyük çıkışı. Kaçıracağımızı düşünmedin," diye açıklıyor babam.

"Geleceğinizi biliyor mu?" Bu soruyu soruyorum, ancak hiçbir fikri olmadığını çok iyi biliyorum, aksi takdirde iki kat stresli olurdu. Son dört gündür her gece belki iki saat uyuduğunu, bir şey yapmayı unuttuğuna dair kâbuslar görerek nefes nefese uyandığını düşünürsek, ki böyle bir şey söz konusu değil.

"Hiçbir fikri yok," diye cevaplıyor Caine. "Ayrıca ona iş yerinde pusu kurmanın iyi bir fikir olmadığını da söyledim." Grace'e bakıyor.

"Kimseyi pusuya düşürmüyorum. Bir e-posta aldım ve etkinliğe bilet aldım" -Grace ona bakmaktan kaçınıyor ve onun yerine tırnaklarına bakıyor-"senin adına."

"Bir şey değil." Bana başını salladı.

"Tamam, bu eğlenceli ama geç kalmak istemiyorum." Hepsi ayağa kalkıp kapıya doğru yönelirken odaya bakıyorum.

"Bunu nasıl planlayacağız?" Grace kapıdan çıkarken sorar.

"Bütün bunları sen planladın," diye hatırlatıyor Caine, eliyle garaj yolumdaki herkesin etrafında bir tur atarak, "ama bunu nasıl yapacağını planlamadın mı?" Başını sallıyor ve gülüyor.

"Seni davet ettiğimi sanmıyorum," diye tıslıyor.

"Beni davet etmene gerek yoktu." Caine ona gülümsüyor. "Çünkü ben bir bilet aldım."

"Tamam, siz ikiniz. O dedi, bu dedi olayını anladım. Birbirimize kızalım ama aslında birbirinize kızgın değilsiniz. Ama Autumn geçtiğimiz ay boyunca bunu bir araya getirmek için kendini paralandı ve biz bunu mahvetmeyeceğiz." Herkese bakıyorum. "En iyi davranışımızı sergileyeceğiz."

"Vay canına," diye araya giriyor Grace, "onu gerçekten seviyorsun." Gülümsüyor. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Ailemin arabasına bindim ve o daha arabayı park etmeden ben arabadan indim. Park yeri doluydu, her bir park yeri alınmıştı, bu yüzden

İnsanlar cadde boyunca park ediyor. Barın kapısına doğru yürüyoruz, ön tarafta iki balon sütunu ve üzerinde özel etkinlik yazan büyük bir kara tahta bizi karşılıyor.

Kapıyı çekip açarak içeri giriyorum ve nasıl dönüştüğünü görüyorum. Sanki yirmili yıllara geri dönmüşüz gibi görünüyor. Oda loş bir şekilde aydınlatılmış ve tüm masaları siyah masa örtüleri kaplıyor. Her yerde ahşap fiçiler, üzerlerinde resimler ve yanlarında küçük bilgi parçaları ve resimle uyumlu bir şişe viski var. Kalabalık odaya bakıyorum, Brady'nin yanında babasıyla durduğunu görüyorum, ikisi de takım elbise giymiş, önlerindeki bir grup insanla konuşuyorlar.

Gözlerim odayı tarıyor ve sonunda onu yan tarafta, büyükbabam yaşımda gibi görünen bir adamla konuşurken görüyorum. Yüzü gülüyor ama çok gergin görünüyor. Giydiği siyah saten elbisenin içinde göğsünün inip kalkmasından bunu anlayabiliyorum. Boynuna kadar uzanıyor, kolları dirseğinden hemen sonra bitiyor, beline kadar daralıyor ve sonra kalçalarını uyluğunun ortasına kadar sarıyor. Onu uzun zamandır ilk kez bu kadar şık görüyorum ve sikim hemen dikkat kesiliyor. "Nihayet." Büyükbabamın elinde bir bardakla orada durduğunu görmek için bakıyorum. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Baba," dedim, şok olmuş bir şekilde. "Burada ne işin var?" Ona sarılmak istedim ama sırtıma bir tokat attı.

"Bilet aldım," diye kestirip atıyor ve ben başımı sallıyorum. "Bu etkinliği seveceğini düşündüğüm bir arkadaşım vardı."

"Bir arkadaşın mı?" Bardağı dudaklarına götürüp bir yudum alırken şaşkınlıkla soruyorum.

"Evet," diye onaylıyor ve sonra başıyla Sonbahar'ı işaret ediyor, "o benim arkadaşım." Autumn konuşurken onu izliyorum. "Southern Tea'nin sahibi. En büyük şarap ve alkollü içki dağıtıcısıdır." Bir yudum daha alıyor. "Ona yeni karışımdan bir şişe vermiş olabilirim."

O bana sırtırken ben ona bakıyorum. "Sanırım doğru zaman, doğru yer," diyorum ve sonra ailemin odanın içinde dolaştığını, tüm resimleri incelediğini görüyorum. Autumn'a bakıyorum ve onun adamın elini sıkıldığını görüyorum ve tokalaşma olması gerekenden ya da benim istediğimden bir saniye daha uzun sürüyor.

"Sakin ol," diyor büyükbabam, "karısı hemen şurada." Çenesiyle şu anda köşede Brady ile konuşan kadını işaret ediyor.

"Affedersiniz," diyorum, o kıkırdarken ben uzaklaşıyorum. Gözleri benimkileri buluyor ve gözlerinde biraz yaş görebiliyorum ve nabzım hızla atıyor.

"Merhaba," diyorum ona yeterince yaklaştığımda, eğilmek için bir kolumu beline doluyorum. Genellikle yanağından öperim ama şimdi değil, bu gece değil, aslında daha fazla değil. Onu dudaklarından öpüyorum ve daha dudaklarım dudaklarına değmeden nefesi kesiliyor. Buradaki bazı yerel insanların fısıltılarını duyabiliyorum ama verecek hiçbir sikimim yok.

"Merhaba," diye cevap veriyor, sanki onu oyundan düşürmemişim gibi davranmamaya çalışarak, ama gözlerindeki ifadeye bakınca bunu yaptığımı anlıyorum. "Charlie," dedi adımı söyleyerek, "Montgomery Johnson'la tanış." Adama gülümsüyor. "Bu Charlie Barnes."

"Tanıştık." Beni şok etti. "Sen küçük bir çocukken atların peşinde koşarken." Gülüyor ve elimi sıkmak için elini uzatıyor.

"Tam bana göre." Elimini belinden çekip onun elini sıkıyorum, sonra da elimi onun elinin içine kaydırıyorum. Havadan sudan konuşurken elimi sıkıca kavırıyor. Brady geliyor ve ona içki fabrikasını gezdirip gezdiremeyeceğini soruyor. İkisi birlikte gidiyorlar ve ben ona bakıyorum. "Sen iyi misin?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Benimle gelebilir misin?" diye soruyor ve o dönerken ben de başımı sallıyorum. Bir adım sonra elbisesinin arkasını ya da daha doğrusu elbisesinin arkasının olmadığını görünce duruyorum. Tüm sırtı çıplak, sırtının dibinde, tam kıcının üzerinde bağlanan bir kuşak var. Onu yakından takip etmeden önce iki kez göz kırpmıyorum ve arkamızdaki insanların onu görmesini engelliyorum. İçki fabrikasının kapısını iterek açıyor ve ailemin çoğunu babasıyla birlikte makinelerin işleyişini gösterirken görüyorum. Ofisinin kapısını açıyor, dışarı bakan büyük pencerenin perdesini indiriyor. Onu takip ediyorum ve kapıyı kapatıyorum. Yüzünü bana dönüyor ve elleriyle ağzını ve burnunu kapatarak eğiliyor.

"Bebeğim?" Yavaşça soruyorum, o da ayağa kalkıyor.

"Az önce ne olduğunu biliyor musun?" diyor, sesi titriyor ve şimdi yüzünden tek bir damla yaş akıyor.

"Hiçbir fikrim yok ama umarım iyi bir şeydir." Ona doğru yürüyorum, başparmağım tek gözyaşını yakalamak için dışarı çıkıyor.

"Kırk eyalete dağıtım yapıyor ve bizi de kataloğuna eklemek istiyor," diyor bana. "Herkesin viskimizi tattığından bizzat emin olacağını söylüyor." Ona gülümsüyorum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Kollarımı beline dolayarak onu göğsümle aynı hizaya çekiyorum. "Charlie, bu çok büyük bir şey." Ellerini pazularımın üzerine koydu. "Bu-"

"Başardın," diyorum usulca. "Kıçını yırttın ve yaptığın her şeye bir bak." Dudaklarından öpüyorum. "Ve karşılığını aldın." Ofisinde öpüşürken dilimi onun kiyle kaydırıyorum. "Dışarı çıkmalıyız," diyorum dudaklarını bıraktıktan sonra.

"Hımm, evet," diye kabul ediyor ve kollarımdan sıyrılıyor. "Beni öptün" - başımı yana eğiyorum- "herkesin önünde."

"Tamam."

"Bunu şimdi mi yapıyoruz?" diye soruyor ve ben ellerimi cebime sokuyorum. "Yani, özel olarak öpüşüyoruz." Ellerini birbirine kenetliyor. "Ama hiç, bilirsin, herkesin önünde öpüşmedik."

"Beni herkesin önünde öpmek istemiyor musun?" Sinirlenerek soruyorum.

"Tam olarak öyle demedim," diye karşılık verince kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sadece herkes görecektir ve o zaman nasıl dedikodular çıkacağını biliyorsun. ..."

"Benden utanıyor musun?" Gergin bir şekilde kıkırdıyorum.

"Charlie," diyor, "saçmalama. Bunu seni korumak için yapıyorum."

"Not ettim," diyorum. "Ama insanların dedikodu yapması umurumda değil. İnsanların fotoğraf çekip kasaba meydanının ortasına asmaları da umurumda değil." Başımı sallıyorum. "Konuşmamızın bu kısmını tamamladığımıza göre, kutlama yapmak için dışarı çıkmaya ne dersiniz?"

"Tamam," diye kabul ediyor, bana doğru yürüyor ve ellerimden birini iki elinin arasına alıyor, "bu bir plana benziyor." Kapıyı çekip açıyorum ve onunla birlikte dışarı çıkıyorum. "Ayrıca, elbiseyi de konuşacağız."

Elbisesine bakıyor. "Elbisemin nesi var?"

"Arkada bir parça eksik," diye açıklıyorum, o bana gülerken barın kapısını iterek açıyorum. Geceyi onun yanında geçiriyorum, çoğu zaman eli benim elimde ya da kolum omuzlarında. Gecenin sonunda birlikte olduğumuzda hiç şüphe yok. Birkaç kaşımız kalkıyor ve birkaç parmak işaretiyle karşılaşıyoruz ve her seferinde eğilip dudaklarını öptüğümünden emin oluyorum. Her seferinde ona "Onlara konuşacak bir şeyler ver," diye mırıldanıyorum.

Geceyi benim evimde geçirdik, elbisesi kapının önünde bir yığın halindeydi, geri kalan kıyafetleri yatağın yanındaydı. Vücudu benimkine doğru kıvrılmıştı. Diğer her şey radarımızda bir bip bile değil.

Ertesi sabah, ona yatağında kahve getirdim. "Benimle gelir misin?" Bana bakarken sordum. "Seni bir yere götürmek istiyorum."

"Seninle her yere gelirim," diye kabul ediyor, kalkıp tekrar elbisesinin içine giriyor. Evine gidiyoruz ve ben onu mezarlığa götürmeden önce üstünü değiştiriyor. Ben arabayı sürerken pencereden dışarı bakıyor. "Bu senin için sorun olur mu?" Kamyonu park ettiğimde soruyorum, o da başını sallayıp kamyonundan iniyor.

Mezara doğru yürürken elimi onunkinin içine sokuyorum. "Sekiz yıldır buraya gelmedim," diye itiraf ediyor bana usulca. "Gelemedim." Jennifer'ın mezar taşının önünde durduğumuzda başparmağım onunkini okşuyor. "Onu özlüyorum," diyor. "Onu en az bir kez düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile yok." Yüzündeki gözyaşlarını siliyor ve bana bakıyor. "Seni çok severdi."

Başımı salladım. "Hislerimiz karşılıklıydı."

"Erkeğiyle birlikte olduğum için bana kızgın olmalı." Gözyaşlarının arasından gülüyor ve ben de ona bakıyorum.

"Umursadığını sanmıyorum," diyorum dürüstçe.

"O zaman hiçbir şey bilmiyorsun." Elimi bıraktı ve belime doladı. "En iyi arkadaşımınla birlikte olursan çok kızarım." Kolumu omuzlarına doluyorum ve onu kendime çekip başını öpüyorum. "Ama o zaman Jennifer benden daha iyiydi."

"Bunu o yapmış olabilir," diye öneriyorum. "İkimizin de acı çektiğini ve birbirimize ihtiyaç duyduğumuzu biliyordu."

Başını kaldırıp bana bakıyor ve sonra tekrar mezar taşına dönüp önünde çömeliyor. "Seni çok özledim," diye fısıldıyor şimdi ona, "o kadar çok şey oldu ki." Bir damla gözyaşını silerken şimdi gülüyor. "Eminim zaten biliyorsundur." Onunla konuşmasını dinlerken gülümsüyorum. "Ona iyi bakacağıma söz veriyorum." Gözlerimi kapatıyorum, kendi gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "İkimiz de seni çok seviyoruz ve seni asla unutmayacağız." İki parmağını Jennifer'ın isminin üzerine koymadan önce dudaklarına bastırıyor.

Elim onun elini tutmak için hareket ettiğinde yanımda ayağa kalkıyor, parmaklarıyla kaydırıyor ve onu hissediyor. Sadece dokunuşuyla bile beni sakinleştirirken bana bakıyor. Gülümserken yüzünde gözyaşı izleri beliriyor, hayatımda daha önce hiç duymak istemediğim üç kelimeyi söylemeden önce derin bir nefes alıyor: "Seni seviyorum."

Burada, hayallerimin paramparça olduğu mezarlığın ortasında kendimi yeniden bütün hissediyorum. Yürüdüğüm yol her neyse ve sonra sapmışsam, beni tam da bu ana getirmiş gibi hissediyorum. Tam buradaki bu kadına. Onu ruhumun her zerresiyle sevdiğim gerçeğine. Onu öyle seviyorum ki, asla ama asla onsuz olmak istemiyorum. Onu öyle seviyorum ki

Onsuz nefes alabileceğimi sanmıyorum. Beni iyileştirdi ve bunu yaptığından haberi bile yoktu. Gözümün önünde olana kadar benim de onun yaptığından haberim yoktu. "Seni seviyorum."

Epilogue

AUTUMN

Altı Ay Sonra

"H Ey," diyor Brady, elinde iki tabakla ofise girerken ve gözlerim parlıyor. "Bunlardan biri benim için olsa iyi olur," diye cevap veriyorum. Önüme bir hamburger ve patates kızartması koyduktan sonra sandalyesine otururken kendi hamburgerini de önüne yerleştiriyor.

"Buraya son kez sadece kendim için yiyecek geldiğimde, onu benden çalmıştın." Hamburgerini eline aldı ve bir ısırık aldı. "Bana bir şey teklif bile etmedin."

Bir patates kızartması alıyorum ve şefin benim için koyduğu ketçap dağına batırıyorum. "Çok lezzetliydi."

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, önündeki tüm evraklara bakarak Ben.

"Birliğin Durumu için konuşmamı hazırlıyorum." Burnumu kıvırıyorum ona.

Şakamı görmezden geliyor. Brady, "Bir garson daha tutmalıyız," diye öneriyor. "Cumartesi günü bir kişi yetmez. Sen bile aynı fikirde olmalısın."

"Evet," diye katılıyorum ona. "En az iki kişiye daha ihtiyacımız var." Gözlerim kısa bir süre önce önümde duran kâğıtlara giderken hamburgerimden bir ısırık alıyorum. Barın yükselişle birlikte güncel olan faturalar. Sanki

Geri döndük ve her zamankinden daha iyiyiz. "Eve geldiğimde ayaklarımı buz banyosunda bekletmek zorunda kaldım."

"Geçen sefer yaptığım gibi kapıya ilanı asacağım," diyor, "ayrıca bir barmene daha ihtiyacımız var." Ona bakıyorum. "Her gece hem ofiste hem de barda çalışamazsın."

"Charlie gibi konuşuyorsun," diyorum ona. "Ben iyiyim. Artık beni ve ailemi tehdit eden bir şey olmadığı için iyiden de iyiyim," diye itiraf ediyorum. Cartwright'lar şu anda hangi delikteyse oraya girmişlerdi. Harmony Winston'ı terk ettiğine göre, herkese hâlâ ne kadar harika olduklarını göstermek için hasar kontrolü yapmaya çalışıyorlar. Etrafta dolaşan dedikodulara göre, Harmony onu altı ay önce terk etmiş. Onu aldattığını sır olarak saklamadığı için neden şaşırdıklarını anlamıyorum. Onu farklı kadınlarla kaç kez dışarıda gördüğümün sayısı çılgınca ve onun yerinde olsaydım, her şeyini ateşe verirdim.

"Öylesiniz ama şu anda oldukça iyi durumdayız," diyor ve ben kıkırdıyorum. "Çok iyi, tüm borçlarımızın ödendiğini ve düzenli olarak yedeklenen siparişlerimiz olduğunu düşünürsek. Ayrıca, turlar her zamankinden daha güçlü devam ediyor. Hiç satmadığımız kadar çok kasa satıyoruz."

"Neden birkaç ay bekleyip görmüyoruz?" Onunla ortada buluşmaya çalışıyorum.

"Bunu geçen ay da söylemiştin," diyor, "ve bu ayki kotayı çoktan geçtik." Ardından ofise astığım ve üzerinde bu ay için hedeflerimizin yazılı olduğu beyaz tahtayı işaret ediyor. "Özel tadım etkinlikleri bütün bir yıl boyunca dolu, Sonbahar." Sesi yükselmeye başladı. "Başka yeni ne var?" Konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

"Pek değil," diyor, "sanırım benimkinin yanındaki ev kiraya verildi."

"Yıkık dökük olan mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Bu sabah orada büyümüş yabani otları sakinleştirmeye çalışan birini gördüm."

"Ne zaman seni ziyarete gelsem, içimden bir ses bunun bir Jengas yığını gibi düşeceğini söylüyor."

"Kahrolası barmeni işe al." Ellerini kalçalarına koydu. "Ya da biliyor musun, kendim yaparım."

"Tamam, tamam." Ellerimi kaldırdım. "Ben yaparım. Tanrım." Nefes alıyorum. "Sadece seninle vakit geçirmeye çalışıyordum."

"Benimle vakit geçirmek mi istiyorsun?" diye karşılık verir. "Beni yemeğe davet et. Şimdi biraz dışarı çıkmam gerekiyor." Cevap vermemi beklemiyor.

onu. Onun yerine, telefonum çaldığında ve arayanın babam olduğunu gördüğümde ofisten çıkıp gitti.

"Alo." Telefonu kulağıma götürdüm.

"Kardeşin seninle konuştu mu?" diye mırıldanıyor ve ben gülüyorum. Zor bir altı ay oldu; günler geçtikçe daha da zayıflıyor. Kendisi bile yarı zamanlı bakıma ihtiyacı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı, bu yüzden gün içinde birkaç saatliğine gelip yardımcı olan bir hemşiremiz var. Genellikle ona kahvaltı getiriyorum, sonra Brady öğle yemeğini götürmek için dışarı çıkıyor ve hemşire de akşam yemeğini ısıtmasına yardımcı oluyor.

"Sana da merhaba baba." Sorusunu duymazdan geliyorum.

"Peki, öyle mi?" O da beni görmezden geliyor. "Ya birini tutarsın ya da ben gelip kendim yaparım. Walker ve diğerleri."

Kıkırdıyorum. "Sakin ol babalık," diye şaka yapıyorum. "Konuştuğumuz gibi gazeteye ilan veriyorum."

"Benimle oyun oynama," diye bağılıyor ve ben sadece gülüyorum.

"Baba, yemin ederim bunu gazeteye koyacağım," diye yumuşak bir sesle onu temin ediyorum. "Şimdi, eğer gitmeme izin verersen, bunu yapabilirim."

"Öyle olsa iyi olur," diye tersledi. "Seni seviyorum." Ses tonu değişir. "Senin bilebileceğinden çok daha fazla."

"Seni daha çok seviyorum," diyerek telefonu kapatıyorum ve genelde onunla telefonu kapatırken hissettiğim o küçük acıyı hissediyorum. Bunun son kez olup olmayacağını merak ediyorum, bunun er ya da geç olması için hazırlık yapmış olsak da hala hazır olmadığımı biliyorum. Kimsenin hazır olduğunu sanmıyorum.

Gazeteye ilanları yerleştiriyorum, ayın tüm çeklerini hallediyorum ve ön tarafa gitmek için kalkıyorum ki arka kapı açılıyor ve Brady içeri giriyor. "Bunca zamandır yok muydun?" Saatin neredeyse beş olduğunu görmek için bakarak soruyorum.

"Evet," diye onaylıyor ve sanki duştan yeni çıkmış gibi görünüyor. "Neden hâlâ buradasın?" diye soruyor. "Bu gece izin gecen değil mi?"

"Ben de tam gidiyordum." Çantamı aldım ve omzuma attım. "Yarın görüşürüz."

"Evet," diyor ve doğruca barın önüne doğru yürüyor. Arabama binip evime doğru yol alıyorum, yol boyunca cıvıldaayan kuş seslerinin tadını çıkarıyorum. Havada kesinlikle bahar var.

Arabamı park eder etmez Charlie'yi arıyorum ve doğrudan telesekretere düşüyor. Eve doğru yürüyordum, tam mesaj bırakacaktım ki durdum.

izlerimde öldüm. Bütün evim bomboş. Evimde kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yok. Masa gitmiş, kanepeler gitmiş. Eve girip yatak odasına yöneliyorum ve onun da soyulmuş olduğunu görüyorum. Dolabıma dönüyorum, sahip olduğum her bir kıyafet gitmiş. Tek bir askı bile yerinde sallanmıyor. Odamdan çıkmak için döndüğümde ön kapının açıldığını ve sonra kapandığını duyuyorum.

Dışarı çıkarken Charlie'nin eve girdiğini görüyorum ve gözleri odayı taramıyor bile. Sanki evim hep böyle görünüyormuş gibi. "Eşyalarım gitmiş." Gözlerimi iki kez kırptırıyorum. "Yani, her şeyin her bir parçası gitmiş." Polisi aramalı mıyım diye düşünerek arkamı dönüyorum. Elimi başıma götürdüm. "Bütün eşyaları alıp nasıl hiçbir şey bırakmamışlar?" Ona bakıyorum ve birinin evime girmiş olmasından hiç etkilenmiş gibi görünmüyor. "Bütün eşyalarım gitmiş."

"Gitmediler," diye beni rahatlatıyor, sesi benimki gibi yükselmiyor. "Yerlerini değiştirdim." Odaya girip önümde durdu. "Taşımaya bu sabah sen gittiğinde başladık. Kısa süre önce bitirdik."

"Biz kimiz ve onu nereye taşıdınız?" Ben soruyorum ve o sadece bana bakıyor. Güzel yüzü bana gülümsemekle savaşıyor, ama sadece sırıtıyor ve sonra sırıtıyor. Barın arkasında olduğum her gece aradığım yüz. Uyumadan hemen önce baktığım yüz. Her gün uyandığımda gördüğüm ve son sekiz aydır gördüğüm yüz. Günlerimin geri kalanında bakmak istediğim yüz.

"Ben ve ahırdan birkaç adam. Kardeşin geldi ve yardım etti."

"Brady buraya mı geldi?" Ahşap zemini işaret ederek söylüyorum. "Eşyalarımı taşımana yardım etmek için mi?"

"Evet." Ellerini arka ceplerine sokuyor, tişörtünü göğsüne doğru çekiyor.

"Eşyalarım nerede?" Tekrar sordum.

"Onları evime götürdüm, artık bizim evimiz."

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Bütün eşyalarımı evine mi götürdün?"

"Bizim evimiz," diye düzeltti beni. "Altı aydan fazla oldu. Bu ileri geri saçmalığından bıktım. Yarısı burada, yarısı orada. Geceleri nerede uyuyacağımıza karar vermek için yazı mı tura mı oynuyoruz."

"Yani benimle konuşmak yerine 'hey, hadi tüm eşyalarını benim evime götürelim' diye mi düşündün?"

"Evet." Başını sallıyor. "Benim yanına taşınman dışında başka bir şey daha." Bir elini arka cebinden çıkarıp n cebine sokuyor ve tek dizinin üzerine çökmeden önce bir şey çıkartıyor. Telefon elimden düşüp yere çarpıyor. "Biz evleniyoruz." Ellerim yüzüme gitti. "Benim yanına taşınmanı istiyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Sonsuza kadar da beklemeyeceğim. Yani, eğer seni ikna edebilseydim, bunu yarın yapardım." Yüzüğü uzattı. "Karım olmamanla daha fazla zaman kaybetmeyeceğim," diyor usulca. "Yzğmn parmağında olmasını istiyorum. Ben de senin yüzüğünü parmağımda istiyorum. Seninle bebek sahibi olmak istiyorum. Seninle eğlenmek için kavga etmek istiyorum." Hiç ama hiç kavga etmediğimiz için gülüyorum. Bu garip bir şey; belki de çok uzun zamandır arkadaş olduğumuz içindir, ama hiç kavga etmiyoruz. "Her şeyi istiyorum ve bunu seninle istiyorum."

"Charlie." Söyleyebileceğim tek şey bu.

"Böyle evet denmez," diye şaka yapıyor. Elimi tutarak yüzüğü parmağıma yerleştiriyor ve aşağıya baktığımda nefesim kesiliyor. "Ben de bir şey duymak istemiyorum. Annemle gittim."

Parmağımdaki kocaman yüzüğe bakarak, "Bu çok büyük," diyorum.

"Bunu kızımıza ya da oğlumuza devredebilirsin, hangisini istersen."

"Babamın benimle koridorda yürümesini istiyorum," diyorum. "Ne kadar zamanımız var bilmiyorum."

"Bu benimle evleneceğin anlamına mı geliyor?" Gülümsüyor ve ben de yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Bu seninle evleneceğim anlamına geliyor. Bu gece, yarın, bu hafta sonu." Dudaklarından perim. "Bu ve bundan sonraki hayatımda, seninle her seferinde evleneceğim." Dizlerinin üzerinden kalkıp beni etrafında döndürüyor. "Sen hayalini kurduğum ama asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm her şeydin."

"Hayaller gerçek olur bebeğim, biz bunun kanıtıyız."

Beş gün sonra, arka bahçesinin ortasında, tüm ailemiz ve arkadaşlarımızla birlikte, bu kadar kısa sürede elde etmenin mümkün olacağını bile düşünmediğim bir gelinlik giyerek, babam beni koridorda, değerli olduğumu görmemi sağlayan adama götürdü. Bana koşulsuz sevginin ne olduğunu gösterdi. Bana gerçek aşkın nasıl bir his olduğunu gösterdi. Bayan Charlie Barnes oldum.

Daha fazla Charlie & Autumn ister misiniz? Daha fazlasını [buradan](#) okuyun!

Rüya Serisi'nin bir sonraki kitabına hazır mısınız? Yasak Rüyalar'da Brady'nin hikâyesine hazır olun! [Buradan](#) Ön Sipariş Verin!

Brady

Bir kez olsun hayatım sakinleşmişti.
Arkamızda içki fabrikamızın kapatılacağı tehdidi vardı.
Artık markamızı tam da devraldığımda hayal ettiğim şekilde büyütme-
ye odaklanabiliriz.
Hiçbir şey beni durduramazdı. Ta ki
o yan odaya taşınana kadar.
Düşmanımın karısı yedi yaşındaki oğluyla birlikte.
Şu anda buna ihtiyacım yok.
Ama içimdeki her şey beni ona doğru çekti.
Hatta ona bir iş bile teklif ettim. Yine bir savaş başlattığımı bilmiyordum.
Ancak, bu sefer buna hazırım.

Uyum

Kocamın gözünün döndüğü bir sır değildi. Ondan
ayrılmak kimse için bir şok olmamalıydı.
Winston içinse bu daha çok, onu derinden etkileyen bir şeyde başarısız
olmakla ilgiliydi.
Ayrıca, ailesini mutlu etmek zorundaydı.
Bu da demek oluyor ki hayatımı mutsuz edecek.
Bir gece kapıma vurulmaya başlandığında, onu görmezden gelmeye hazırım.
Ta ki komşu yabancı yardımımıza gelene kadar.
Bir erkekte istediğin her şey onda var.
Hayatıma başka kimseyi dahil etmemem gerektiğini biliyorum.
Ama belki de rüyaların nelerden oluştuğunu görmemin zamanı gelmiştir.

Forbidden Dreams Sneak Peak

C Birinci Bölüm Uyum

Evimin içindeki ve özellikle de dışındaki ışıkları kapatmayı tercih ederek evden çıkıp karanlığa doğru yürüyorum. Etrafıma bakıyorum, kimsenin verandasında ne yaptığımı izlemediğinden emin oluyorum. Saat gece yarısını geçti, bu yüzden birinin verandada olması biraz garip olurdu, ama o kadar paranoyağım ki etrafa bakmak zorundayım. Bagajı olabildiğince yumuşak bir şekilde kapatmadan önce son bavulları cipe taşıırken duyduğum tek şey nefes nefese kalma sesim. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, gecenin bir yarısı kendimi hırsız gibi hissediyorum. Yani hemen hemen öyleyim.

Merdivenlerden parmak uçlarımda ön kapıya çıkıyorum ve son on yıldır benim olan eve giriyorum. Yuvaya dönüştürdüğüm bir ev. Çekirdeğine kadar yıkılmış bir ev. Artık içinde boğulduğumu hissettiğim bir ev. İçinde bir gece daha geçirmeyi reddettiğim bir ev. Kapının pirinç kolunu yavaşça çevirerek, resmi oturma odasına gitmeden önce usulca arkamdan kapatıyorum. Titrek bacaklarımla yürüyorum ve yan masadaki lambayı açıyorum, odayı loş sarı ışıkla dolduruyor, ellerimi kucağıma alıp oturuyorum ve şöminenin üstündeki saate bakıyorum. Saat gece yarısını biraz geçiyor, yani her an gelebilir. Ama gerçekte, onun ne zaman geleceğini kim bilebilir ki? Sabahın dördünde gelebileceği gibi şimdi de gelebilir. Eve ne zaman gelirse gelsin, bu hesaplaşma bu gece gerçekleşecek. Güneş doğmadan önce, hayatımın bir bölümü sona erecek ve bir diğeri başlayacak. Bir tanesi

Bu sefer kontrol bende. Benim belirleyeceğim bir zaman. Sonunda korkmak yerine yaşamaya başlayacağım bir zaman.

Gözlerim her dakika saate doğru uçuyormuş gibi hissediyorum. Saniyeler dakikalara dönüşürken bedenim gerildikçe geriliyor. Kafamda konuşmamın üzerinden geçerken bacaklarım bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Bu konuşmaya uzun zamandır çalışıyordum. Kafamda beşinci kez üzerinden geçerken arabasının yaklaştığını duyuyorum. Gözlerim pencerelere gitti. Farlar tam içeri giriyor ve oturduğum oturma odasını aydınlatıyor. Daha önce kalbimin küt küt attığını düşünmüştüm ama şu anda hiç de öyle değil. Her bir vuruş kulaklarımda yankılanırken boğazımdan çıkacakmış gibi hissediyorum. Kucağımdaki ellerim titremeye başlarken ensem ısınıyor.

Arabanın kapısının çarparak kapanma sesini duyduğumda antreye doğru bakıyorum, kapının açılmasını ve sonra çarparak kapanmasını bekliyorum. Ev ürkütücü derecede sessiz, tek duyabildiğim kalbimin atış sesi ve nefesimin kısa pantolonlara dönüşme şekli. Anahtarını kapıya sokması bir saniye sürüyor ve ayağa kalkıp kalkmamam gerektiğini düşünerek derin bir nefes alıyorum. Ama bacaklarım en iyi ihtimalle titriyor. "Bunu yapabilirsin." Kapının açıldığını ve sonra çarparak kapandığını duymadan önce kendime biraz moral konuşması yapıyorum. "Pislik herif," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. O kapıyı çarparken oğlunun uyuyor olması umurumda bile değil.

Son bir kez saate bakıyorum, hayatımın değişeceği zamanı hatırlamam gerektiğini biliyorum. Eve doğru bir adım atıyor ve anahtarlarını antrenin ortasındaki büyük yuvarlak masanın üzerine atıyor; masanın üzerinde, sıkıcı odayı aydınlattığı için her zaman eklediğim taze çiçeklerden oluşan bir vazo var. Sonsuza kadar birlikte mutlu yaşayacağımı düşündüğüm adamı bir an için gözümün önüne getiriyorum.

Siyah saçları mükemmel bir şekilde toplanmış, yandan ayrılmış ve yana yatırılmış. Kahverengi gözleri son on yıldır beni aldattı. Bana dünyaları vaat eden ama hemen ardından onlara güvenilemeyeceğini gösteren gözler. Üzerinde bej bir pantolon, beyaz düğmeli bir gömlek ve mavi bir spor ceket var. Mükemmel bir çocuk için mükemmel giyinmiş. En azından ailesinin gözünde mükemmeldi. Bir zamanlar benim gözümde de mükemmeldi. Ama o zaman tükendi.

Bana doğru bakıyor ve yüzündeki şaşkınlığı görebiliyorum. "Karanlıkta oturmuş ne yapıyorsun?" diye soruyor bana, dönüp oturma odasına doğru yürürken. Yaklaştıkça miskle karışık tıraş losyonunun kokusunu daha çok alıyorum.

Alkol ve bana ait olmayan tatlı bir narenciye parfümü. Tek başına bu bile beni rahatsız etmeliydi, ancak annesinin deyimiyle "çok sosyal" olduğu ve sosyal olduğunu saklamadığı son üç yıldan sonra, daha az umursayamazdım. Bir zamanlar bu beni rahatsız ederdi. Ama yine de, bir zamanlar bana dünyaları vaat etti ve sonsuza dek başarısız oldu.

Ayağa kalkıyorum, o bana bakarken bunu yapmak istemiyorum. Dizlerim ne kadar güçsüz hissederse hissetsin, başım dik duracağım. "Seni bekliyordum," diyorum, muhtemelen bu onu da şoke ediyor.

"Beni beklemene gerek yoktu." Ceketini silkiyor ve düğmelerinin bile düzgün iliklenmediğini fark ediyorum. "Bir şey istemediysen tabii?"

Tüylerimin diken diken olacağını düşünmemiştim ama onun sözleri ve sırtışıyla sadece tüylerim diken diken olmakla kalmıyor, aynı zamanda her tarafımda böcekler varmış gibi hissediyorum. Midem bulanıyor ve yukarı doğru çıkan safrayı yutmak zorunda kalıyorum. "Sanırım ben iyiyim." Adımlarının ortasında durdu. "Görünüşe bakılırsa" -tişörtünü işaret ediyorum ve ancak o zaman yakasının tamamen yanlış yerleştirildiğini görmek için aşağı bakıyor- "Enerjin olduğunu sanmıyorum?"

"Yani..." Sanki bir Romeo'ymuş gibi ellerini kalçalarına koyuyor, ama flaş haber, değil. "Eğer kocalık görevlerimi yerine getirmem gerekirse, yaparım."

O beni bir aşağı bir yukarı süzerken ben de ona bakıyorum. "Sanırım pas geçeceğim," diye karşılık veriyorum ve o da omuz silkiyor.

"Denemediğimi söyleme." Kıkırdıyor ve sonra yüzümün taş gibi olduğunu görüyor. "O zaman neden karanlıkta gizleniyorsun?" diye soruyor ve son yedi yıldır söylemek için can attığım kelimeleri söylerken gözlerinin içine baktığımdan emin oluyorum.

"Seni terk ediyorum." Sesimin yüksek ve net olduğundan emin oluyorum. Yüzü bana hiçbir şey söylemiyor. "Boşanmak istiyorum." Bekliyorum, kafamda sayıyorum. Bir. İki. İki. Üç. Dört. Başını arkaya atıp sanki ona bir fıkra anlatmışım gibi gülmeden önce 10'a kadar çıkarıyor. "Bunun seni üzmemesine sevindim."

"Çok komiksin." Ellerini birbirine vuruyor, belli ki şaka yaptığımı düşünüyor.

"Bunu eğlenceli bulmana sevindim." Ses tonum monoton ve bunun farklı olduğunu hissetmiş olmalı.

"Bu hiç komik değil." Sonunda durdu. Yüzündeki kakhaha kaybolur ve yerine Winston Cartwright'in çirkinliği gelir. "Ama iyi denemeydi." Ben tekrar konuşmadan arkasını dönüp odadan çıktı.

"Seninle şaka yapmıyorum," diye yineliyorum geri çekilen sırtına ve gömleğinin bile doğru dürüst içine girmediğini görüyorum. "Ben gidiyorum, Winston."

Yüzü daha da gerginleşirken, şimdi daha da gergin olan vücudunu çeviriyor - onda ne gördüğümü merak ediyorum - kaşlarını çatıyor. "Sen ne dersen de," diye dudak büküyor, zehrini akıtıyor. Birlikte yaşamak için büyüdüğüm adam bu. Kendimi iyi yönlerini görmeye zorladığım adam. Bana kuzu postuna bürünmüş bir kurt olduğunu gösteren adam.

"Ben gidiyorum," diyorum kesin bir dille. "Her şey bitti." Gözleri yarıklara dönüşüyor. "Zamanı çoktan geçti, sence de öyle değil mi?" Dönüp odanın köşesinde duran bar arabasına doğru yürümeden önce bana bakıyor. Ailesinin evinde olduğundan beri sahip olmamız gereken bir araba. Kristal sürahilerle dolu bir araba, tabii ki hepsi dolu, çünkü Tanrı boş kalmasını yasaklıyor. Tıpkı babası gibi viski dolu olanı eline alıyor. Kısa bir bardak alıyor, kendine iki parmak viski doldurmadan önce yuvarlak, ağır tıpayı çıkarıyor.

Tıpayı tekrar yerine yerleştiriyor, sonra bardağını eline alıyor ve hepsini bir dikişte içmeden önce bardağa bakıyor. "Gitmiyorsun." Çenesini sıkıyor, dişleri birbirine kenetleniyor. Gözleri benimkilerle hiç buluşmuyor. Onun yerine boş bardağa bakıyor. Sanki bu konuda söz hakkı varmış gibi.

"Oluyor." Yanımdaki kanepenin üzerinde duran kağıtları alıyorum. "Çoktan oldu." Kağıtları havaya kaldırıyorum.

"Boşanmıyoruz lan." Sıkıdığı dişlerinin arasından resmen tıslıyor. Daha iyi bilmesem, beni kaybettiği için gerçekten yıkıldığını düşünürdüm, ama daha iyisini biliyorum.

"Neden?" Aşık olduğum adamın orada bir yerde olup olmadığını merak ederek soruyorum. "Neden benimle evlenmek istiyorsun ki?" Cevap vermesini bekliyorum. "Göstermelik." Ne düşündüğünü biliyorum. "Aileni mutlu etmek için, böylece senin ne kadar harika olduğunla övünebilirler." Gözlerimi devirmek üzereyim çünkü ikimiz de bunun ne kadar lanet bir yalan olduğunu biliyoruz. "Böylece mükemmel bir ailenin nasıl görüldüğüne dair bir resim çizebilirler." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum çünkü bir zamanlar ben de kandırılmışım. "Böylece bizi kasabada en iyi koca ve daha da yalanı en iyi babaymışsınız gibi gösterebiliyorsunuz." Yedi yaşındaki oğlumuz Wyatt'tan bahsediyorum. "İnsanların aptal olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum ve yine tek yaptığı bana bakmak oluyor. "Etrafta bizi teşhir ederken, birlikte olduğun tüm kadınları da teşhir ediyorsun."

"Bunların hepsi iş tanıdıkları," diye alay ediyor ve çenesi gerilirken bu kez gülen ben oluyorum.

"Konuşurken gerçekten kendine inanıyor musun? Bir sürü kadın rotasyonun var ve hiçbirinin senin işinle bir ilgisi yok." Yüzü bembeyaz oldu. "Yani, sanırım belediye başkanının karısını becermen yapman gereken bazı ihalelerde yardımcı olacak." Orada durmuyorum. "Anladığını sanmıyorum ama yine de umurumda değil."

"Bunu söylemeye nasıl cüret edersin?" Hatta bu suçlamayla onu incitmişim gibi davranıyor.

"Her perşembe asistanını beceriyorsun." Omuz silkiyorum. "Bankada çalışan Mackenzie'yi kocası evde yokken her Çarşamba beceriyorsun. Her Salı Sharonda'yı beceriyorsun, onu yemeğe çıkarıyorsun ve sonra evine geri götürüyorsun. Daha da devam edebilirim. Mesele şu ki... herkes biliyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

"Bir anlamı yok, önemli olan benim gidiyor olmam." İsteddiği zaman okuması için kağıtları sehpanın üzerine atıyorum.

"Oğlumla gitmiyorsun!" diye o kadar yüksek sesle bağırıyor ki, oğlumuz uyuyor olsaydı, kesinlikle yataktan yuvarlanırdı.

"Oğlumuz," diye hatırlatıyorum ona, "ve o çoktan gitti." Bu planı harekete geçirdiğimde yaptığımdan emin olduğum bir şey. Şu anda gizlice ayarladığım yeni yerde uyuyor.

Bir bana bakıyor, bir merdivenlere, sonra da koşarak merdivenleri çıkmaya başlıyor, en üst sahanlığa gelene kadar tökezliyor. Bunu ön kapıya gitmem için bir işaret olarak alıyorum. Oyun odasına girmeden önce Wyatt'ın yatak odasından çıkışını izliyorum. "Oğlum nerede lan?" diye kükrüyor en üst basamağa çıktığında.

"Avukatın benimkiyle temasa geçebilir," diye cevap veriyorum ve elini kaldırıyor. Şansıma, zaten çok fazla içmişti, bu yüzden hareketleri yavaştı. Bu bana, elinde tuttuğu bardak kapıya doğru uçup yanımda paramparça olmadan önce yoldan çekilme şansı veriyor.

"Seni lanet orospu," diye bağırıyor.

Kapının kolunu tutup çevirmeden önce ona bakıyorum. "Güle güle Winston." Ev yanıyormuş gibi dışarı fırlıyorum, SUV'ye ulaşıyorum ve arabayı çalıştırmak için düğmeye basmadan önce kapıları kilitliyorum.

Evden koşarak çıkıyor ve kapımın yanında durup kolu çektikten sonra geri çekildiğinde bağırıyorum. Elini kapıya çarptı.

Pencere, beni zıplattı. "Aç şu lanet kapıyı." Yüzünü cama dayıyor ve sanki çocuğumu arabada bırakmışım gibi arkaya bakmaya çalışıyor. "Aç şu lanet arabayı Harmony." Tekrar cama vurdu.

Bu sefer, arabayı vitesle takip ondan uzaklaşmaya başladığımda gözyaşlarımdan yüzümden aşağı yuvarlanmasına engel olamıyorum, umarım bana tutunmaz ve onu garaj yoluna sürüklerim. Ben biraz daha hızlanınca beni bırakıyor ama bana bir taş fırlatmadan önce değil. Taş arabanın yan tarafına çarpıyor ve durup hasarı değerlendirmeyi umursamıyorum bile. Bekleyebilir. Her şey bekleyebilir. Bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum. Yarın biraz ayıldığında ailesini aramak zorunda kalacağını ve asıl kavganın o zaman başlayacağını biliyorum. Bunu bilmeme rağmen, hiçbir şey, ama hiçbir şey beni buna hazırlayamaz.

<https://books2read.com/ForbiddenDreamsNM>

Read Charlie's Parents story

C Birinci Bölüm Quinn

Siyah tişörtümün üzerine siyah kurşun geçirmez yeleği geçiriyorum. Ethan ve Mayson çoktan giyinmiş ve gitmeye hazırdı.

Mayson'ın yüzündeki ifade öfke ve korku karışımıdır ve endişeyle gitme işaretini beklemektedir. Babanın sevdiği kadını kaçırmaması her gün olan bir şey değil.

Silah kılıfını belime koyuyorum ve dönüp babama, Casey'ye ve ev planlarını açmakta olan Jacob amcama bakıyorum.

"Kulübe ıssız bir yerde," diyor amcam ve ben de ormanın planını görmek için oraya doğru yürüyorum. "Bir av kulübesiydi, yani kelimenin tam anlamıyla sadece bir oda."

"Vakit geldi," diyor kuzenim Ethan. "Hadi gidelim." Kendisinden bir adım önde olan Mayson'a bakıyor. Mayson ve Ethan orduda birlikteydiler. Üç ay önce vurulduktan ve işkence gördükten sonra buraya geldi. Chelsea onu anlatamayacağı kadar çok şekilde kurtardı.

Gece gözlüğüyle birlikte kaskı taktım. Babam Chelsea'nin yerini gösteren kırmızı bip işaretine bakarken "Oraya çıkabileceğine emin misin?" diye soruyor.

"O hazır," diyor Jacob amcam ve bana sırtıyor. "Onu sekiz yaşından beri eğitiyorum."

"En iyiler tarafından eğitildim," diyorum, tüm vücudum beklentiyle geriliyor.

"Tamam," dedi babam. "Sıra sizde."

Jacob'la birbirimize başımızı sallıyoruz ve ben de onu takip ediyorum. Ben doğmadan önce de bu kasabanın şerifiydi. Ormanın karanlığında yürürken olabildiğince sessiz olmaya çalışıyoruz ama kulübeye doğru ilerlerken dallar botlarımızın altında çatırdıyor ve dallar bize çarpıyor.

Babamın sesi kulaklığımın içinden gelirken nefes alış verişimin sesi kulaklarımda yankılanıyor. "Tamam, ikinizi görüyoruz. Quinn ve Jacob hemen arkanızda."

"Taşınıyoruz," diyor Mayson ve ben başımı sallıyorum.

"Aptal olma." Konuşmak için düğmeye bastım. "Destek için bekleyin." Ama kimse bana cevap vermiyor. Çığlık sesleri duyuyorum ve sağa sola bakarken Jacob önümde duruyor.

"İz sürücüyü buldu!" diye bağıyor babam. "İz sürücü bulundu."

"Siktir," diye tıslıyorum kulübeye doğru koşarken. Oraya vardık ve ön kapıya çıkan üç merdiveni çıkarken birbirimize baktık.

Kulübe daha iyi günler görmüş. Ahşap neredeyse çürümüş, öyle ki rüzgâr ağaçların etrafından dolanabilseydi onu parçalayabilirdi.

Jacob'ın hemen ardından içeri giriyorum ve Ethan'ın silahını çekmiş bir şekilde kenarda durduğunu görüyorum. Mayson yerde yatan bir adamın üzerine binmiş, yumruklarını önce sağa, sonra sola savurarak onu yumrukluyor. Chelsea'nin gözleri kapalı bir şekilde yan yattığını görmem bir saniye bile sürmüyor. "Mayson!" Ethan ona doğru koşup bileğini avucunun içine alırken adını haykırıyorum.

"O buna değmez. Chelsea'ye gitmen gerek," diyor Ethan ve sonunda adamın üzerinden inip ona doğru yürüyor. Silahım karanlık odanın ortasında yatan adama doğrultulmuş durumda. Kadın inlerken Mayson ona bir şeyler söylüyor ve adam onu kaldırıyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve kalbim boğazıma düğümleniyor. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri ve onunla birlikte çıkıp gitmek istiyorum ama bu sahneye sırtımı dönemeyeceğimi de biliyorum.

Mayson dönüp babasının yanından geçerek Ethan ve benim yanımıza geliyor. "Silah!" Jacob'ın bağırdığını duyuyorum ve her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Yerdeki adama doğru dönüyorum.

Elindeki siyah silahı havaya kaldırırken başını kaldırıyor. Hayatımda gördüğüm en iğrenç gülümsemeyi takınırken yüzü kan içindeydi. Silahını Mayson'a doğrultuyor, o da başı eğik bir şekilde kulübeden dışarı fırlıyor ve Chelsea'yi vücuduyla örtüyor.

Ateş edilmeden hemen önce bize "Siktirin gidin" diyor.

"Ateş açıldı!" Bağıriyorum. Yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklar kabinin içinde parlıyor.

Mayson'ın babasına doğru yürüyen Jacob'a bakıyorum, silahını hala ona doğrultmuş. Odadaki tek yatağın altına kayan silahı yanından uzaklaştırıyor.

"O ... mı?" Gözleri açık bir şekilde yatan adama bakıyorum.

Jacob tek dizinin üzerine çöküyor ve elini kaldırarak bileğinde nabız olup olmadığını kontrol ediyor. "Kalp atışı yok."

"Sence Mayson o tetiği çekmediği için ne kadar kızacak?" Son üç aydır onun peşinde olan adama bakıyorum.

Ethan adama bakarken, "Bir yaralımız var," diyor. "Jacob Mayson'ın babasını öldürdü."

Dışarıdan gelen ışık parlarken odanın etrafına bakıyorum. Rüzgârın burayı yerle bir edeceğini söylediğimde yanılmamışım. Ön taraftaki iki pencerenin etrafındaki çatlaklardan içeri ışık giriyor. Buzdolabına doğru yürüyorum, açmaya teşebbüs bile etmiyorum. "Hiçbir şeye dokunmamaya çalış," diyor Jacob ve ben de dönüp odaya bakıyorum. Ortadaki tek masanın üzerinde bir şişe içki duruyor. İnsanlar içeri girerken kapıya bakıyorum. Köşede siyah bir çanta duruyor ama kimse onu fark etmemiş.

Sen iyi misin?" Ethan bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Ölmek ya da öldürülmek." Askerden döndüğünde söylediği şeyi tekrarlıyorum. Bana o dönemle ilgili pek fazla hikaye anlatmıyor ve dürüst olmak gerekirse ben de soran biri değilim. Benimle bir şeyler paylaşmak isterse paylaşır. Paylaşmazsa da sorun değil.

"Bunu gördün mü?" Çenemle çantayı işaret ediyorum. İkimiz de çantaya doğru yürürken o da çantaya bakıyor.

"Ona dokunmalı mısın?" diye soruyor ben çömelip çantayı alırken. "Artık çok geç." Fermuarını açmak için uzanıyordum ki yandan beyaz bir şey gözüme çarpıyor. İki kişi içeri giriyor, sedyeyle birlikte bir kargaşa çıkarıyorlar ve Ethan onlara doğru yürüyor. Başımı tekrar yana çeviriyorum, gözlerim yatağın altındaki ayakkabıya benzeyen şeyi alırken olduğum yere yapışıp kalıyorum. Ayağa kalkarak paslı dökme demir yatağa doğru yürüyorum. Üzerindeki tek şilte sarı lekelerle kaplı.

Çömelip başımı eğerek altına bakıyorum ve ilk gördüğüm şey siyah saçlar oluyor. Kalbim daha önce olduğundan daha da hızlanıyor. Etrafımdaki her şey aniden sessizleşiyor ya da en azından bana öyle geliyor.

Yatağı biraz ittiğimde kalbimin atışları dışında her şey duyuluyor ve sonra onun uzun siyah saçlarını görüyorum. "Aman Tanrım." Yatağı hareket ettiriyorum

yüzünü bana çevirmiş kadını görmek için. "Ethan!" Omzumun üzerinden ona sesleniyorum ve onun da bana baktığını görüyorum.

Kaşlarını birbirine bastırıyor. "Yatağı çekmem lazım," diyorum çılgınca, ayağa kalkarak. Herkes bana bakıyor, bana ne olduğunu merak ediyor. Yatağı kaldırıp yan çeviriyorum ve herkesin soluk sesleri odayı dolduruyor.

"Silahı al!" Jacob Ethan'a bağılıyor ama benim odaklanabildiğim tek şey orada kıpırdamadan yatan kadın. Mavi kot pantolonu kirli ve tozlu, üzerindeki flanel gömlek yer yer yırtılmış. Onu içime çekerken yatağı duvara doğru itiyorum. Ona doğru eğildim ve yüzünün görüntüsünü asla unutmayacağım. Eğer bu kadar kötü dövülmemiş olsaydı, uyuyan bir bebek gibi görünürdü.

Bir gözü şişmiş ve yanağındaki kesikte kurumuş bir kan izi kalmış. Elllerinden birini tutuyorum ve vücudu buz gibi oluyor. Yaşadığını teyit etmek için elim bileğine gidiyor. Kalp atışlarının hafifçe attığını hissediyorum.

"Burada bir ceset daha var. Zar zor yaşıyor," diyorum telsizden. Baktığımda Mayson'ın babasını çoktan sedyeye koyduklarını ve üzerine beyaz bir çarşaf örttüklerini görüyorum.

Bir elimi bacaklarının altından, diğerini de sırtından geçirip onu kollarıma alıyorum.

Onunla birlikte kulübeden çıkmak için döndüğümde başı bir bez bebek gibi sallanıyor. Ambulansa yaklaştığımda, kafasından koluma vuran ıslaklığı hissediyorum. Aşağı baktığımda siyah saçlarının kanla kaplandığını görüyorum.

"Aman Tanrım." Babamın yanımda söylediğini duydum. "Ne oluyor lan?"

"Yatağın altındaydı," diyorum, nefesim göğsümde daralırken ambulansa adım atıp babama bakıyorum. "Birini çağırın."

"Sedye içeride," diyor ve sağlık görevlilerinden birinin koşarak dışarı çıktığını görüyorum.

"Diğer adamı nakletmemiz gerekiyor," diyor bana oflayarak.

"Diğer adam öldü!" Ona bağııyorum. "Onun bir şansı var, o yüzden ya sen o koltuğa kıcını yaslar ve arabayı sürersin" -başımın ön tarafı gösteriyorum- "ya da başkası sürer."

"Yapacağım," diyor Ethan arkasından. "Sen burada kal ve diğer otobüsü bekle."

"Bu işler böyle yürümüyor," der ve Ethan önce bir arka kapıyı sonra da diğerini kapatırken ona bakar.

Sürücü kapısının açılıp kapandığını duyuyorum, ardından yolcu kapısı geliyor. "Acele edin!" Onlara bağıyorum ve sonra kollarımdaki kadına bakıyorum. "Sakın pes etme," diyorum usulca. "Sakın vazgeçeyim deme."

Ona ne olduğunu bilmek bile istemiyorum. Her an son nefesini verebileceğini bilerek onu kollarımda tutarken bu düşünceye katlanmak çok zor.

"Beş dakika kaldı!" Ethan ön taraftan bağıyor.

"Bunu duydun mu?" Dedim. "Beş dakika sonra oradayız."

Kollarımda kıpırdanıyor. Tek gözü yavaşça açılıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en yeşil gözleri görüyorum. O kadar berrak ki, sanki ruhunun derinliklerini görebiliyorsunuz. Ambulans durduğunda "Güvendesin," diyorum ve o gözünü kapatıyor.

Acknowledgments

Nereden başlayacağım? Birini unutmaktan korktuğum için bunu yapmaktan hep korkuyorum!!!

Kocam: Seni seviyorum ve bunu sana yeterince söylemediğimi biliyorum. Hayatı benimle birlikte yaşamayı seçtiğiniz için teşekkür ederim!

Çocuklarım: Matteo, Michael ve Erica, bunu gerçekten çocuklar olarak değiştirmeliyim çünkü çocuklar onları genç gibi gösteriyor ama onlar yetişkin. Ama yine de aynı çocuklarım. Kendi yolunuzu çizmek için yaptığınız her şeyle gurur duyuyorum ve hedefinize ulaşmanızı kenardan izlemek her şey demek. Sizi seviyorum bal demetleri ve yulaf!

Kovuldun! Şaka yapıyorum. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Ben bile açıklayamazken ne istediğimi bildiğin için teşekkür ederim.

Yazar Ajansı: Becca ve Shauna benimle çalıştığınız için çok teşekkür ederim. Tıpkı ikiniz gibi zahmetsiz ve şaşırtıcı!

Madison Maniacs: Bu küçük grup iki kişiden çok daha fazlasına dönüştü ve size ne kadar teşekkür etsem az. Bu grup benim gideceğim, güvenli yerim. Beni zorluyorsunuz ve benim için heyecanlanıyorsunuz ve daha da büyümemizi izlemek için sabırsızlanıyorum!

Tori: Matilda değil, benim küçük fikrimi alıp çok daha fazlasına dönüştürdüğün için çok teşekkür ederim.

Kristie: Yanınıza gelip fikrinizi almak istediğim bir kitabım olduğunu söylediğimde benden kaçmadığınız için teşekkür ederim. Hayal edebileceğimden bile daha iyi hale getirdiğin için teşekkür ederim!

Jay: Olağanüstü kapak tasarımcısı. Benim küçük vizyonumu alıp böyle bir şaheser yaptığın için teşekkür ederim. Boyadığın ve kullanmam için bana verdiğin için. Paha biçilemez!

Karen, Jenny, Julie ve Judy: Sizler rüya takımsınız! Sözlerimi anlamlı kıldığınız için çok teşekkür ederim!

**BLOG YAZARLARI VE INFLUENCER'LAR. KATILDIĞINIZ İÇİN
TEŞEKKÜR EDERİZ**

BANA ŞANS VER. Zahmetsizce kendinizden çok şey veriyorsunuz ve bunu
onsuz yapamayacağımız bir sessiniz.

Ve son olarak ve en önemlisi okuyucu SİZE, Siz olmadan bunların hiçbiri
gerçek olmazdı. Bu yüzden okuduğunuz için teşekkürler!

Also by Natasha Madison

Rüya Serisi

[Parçalanmış](#)

[Rüyalar](#)

[Yasaklanmış](#)

Rüyalar [Gömülü](#)

Rüyalar [Çalınmış](#)

Rüyalar

[Unutulmuş Rüyalar](#)

Meant For Series

Meant [For Stone](#)

[Meant For Her](#)

[Meant For Love](#)

[Meant For Gabriel](#)

Seri İçin Üretildi

[Benim İçin Üretildi](#)

[Senin İçin Üretildi](#)

[Bizim İçin Üretildi](#)

[Romeo için üretildi](#)

Güney Düğün Serisi

Benim Öpmek

[İçin Benim Sahip](#)

[Olmak İçin Benim](#)

[Tutmak İçin](#)

[Benim Değer](#)

Vermek [İçin](#)

Benim [Sevmek](#)

[İçin](#)

[Almak Benim](#)

[Söz Vermek Benim](#)

[Onurlandırmak](#)

Benim

[Benim Olsun](#) _

The Only One Serisi

Sadece [Bir](#)

Öpücük Sadece
Bir Şans

[Sadece Bir Gece](#)

[Sadece Bir](#)

[Dokunuş Sadece](#)

[Bir Pişmanlık](#)

[Sadece Bir Hata](#)

[Sadece Bir Aşk](#)

[Sadece Bir](#)

[Sonsuzluk](#)

GÜNEY SERİSİ

[Güney Şansı Güney](#)

[Konforu Güney](#)

[Fırtınası Güney](#)

[Gündoğumu Güney](#)

[Kalbi Güney Sıcağı](#)

[Güney Sırları Güney](#)

[Güneşi](#)

Bu

[Bu Çılgınlık](#)

[Bu Vahşilik](#)

[Bu Aşk](#)

[Bu Sonsuza Kadar](#)

Hollywood Kraliyeti

[Hollywood Playboyu](#)

[Hollywood Prensesi](#)

[Hollywood Prensi](#)

Something Serisi

[Something So Right](#)

Something [So Perfect](#)

[Something So Irresistible](#)

[Something So Unscripted](#)

[Something So BOX SET](#)

[Baştan Çıkarma](#)

Serisi [Patronu](#)

[Baştan Çıkar](#)

Playboyu [Baştan](#)

[Çıkar](#)

[Eski Sevgiliyi Ayart](#)

Cennet & Cehennem Serisi

[Cehennem ve](#)

[Cennetin Arka](#)

[Parçaları](#)

[Cennet & Cehennem Kutu Seti](#)

Aşk Serisi

[Mükemmel Aşk](#) .

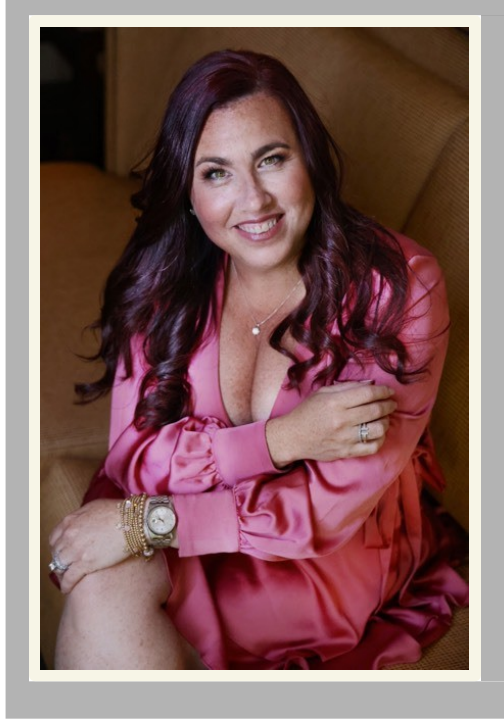
[Hikayesi Beklenmedik](#) .

[Aşk Hikayesi Kırık Aşk](#)

[Hikayesi](#)

[Karışık Aşk Gafları](#)

About the Author

Burnu bir kitaba gömülmediğinde ya da parmakları klavyenin üzerinde yazı yazmadığında, mutfakta gurme yemekler hazırlıyor. Onu dört inçlik topuklu ayakkabılarıyla arabada çocuklara şoförlük yaparken ya da muhtemelen iş seyahatlerini planlayan kocasıyla birlikte bulabilirsiniz.
Sizinle iletişimde kalmayı çok isterim!

A romantic couple embracing on a rocky shore. The man, with dark hair and a beard, is wearing a black shirt and is kissing the woman on the cheek. The woman has blonde hair and is wearing a strapless, gold-embellished dress. They are sitting on a large, reddish-brown rock. The background shows the ocean with white-capped waves crashing against the shore. The overall mood is romantic and intimate.

Shattered DREAMS

DREAM SERIES

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NATASHA MADISON

Paramparça Hayaller

HAYALLER #1

NATASHA MADISON

Telif Hakkı © 2024 Natasha Madison. E-Kitap ve Baskı
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın fotokopi, kayıt
veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik
veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya
iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün
ürünüdür veya gerçeğe uygun olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek
kişilerle, olaylarla veya yerlilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.
Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari
marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların
yayınlanması/kullanılması ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiş,
ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Kapak Tasarımı: [J ay Aheer](#)
Kurgu Karen Hrdicka Barren Acres Kurgu Jenny Sims
Editing4Indies tarafından yapılmıştır
Prova Julie [Deaton](#) by [Deaton Yazar Hizmetleri](#) Prova J.
[udy's Proofreading](#)

İçerik Uyarısı

Parçalanmış Hayaller'in bazı okuyucular için üzücü olabilecek bazı zor konular içerdiğini **lütfeñ unutmayın**.

Sayfada yer alan konular şunlardır: ölümle sonuçlanan alkol kullanımı, ölümle sonuçlanan travmatik araba kazası ve aile içi şiddet.

Akıl sağlığınız önemlidir, lütfeñ okurken dikkatli olun.

İçindekiler

Sonsöz İki Yazar

Hakkında

Ayrıca Natasha Madison

Epilog İki

CHARLIE

Beş Yıl Sonra

T Yumuşak çanlar çalıyor ve gözlerim neredeyse karanlık odaya dalarak açılıyor. Güneş ışığı pencerenin kenarından içeri girmeye çalışıyor.

Gölgeler. Alarmin çalmasını engellemek için yan tarafıma dönüyorum, diğer tarafa dönüp Sonbahar'a uzanmadan önce alarmı kapatıyorum. "Günaydın," diye mırıldanıyorum elim uyuduğu varsayılan boşluğa değdiğinde. Bir dirseğimin üzerinde doğrulup yatağın onun tarafındaki bebek telsizine bakıyorum ve üç yaşındaki oğlumuz Landon'ın hâlâ yatağında olduğunu görüyorum, "Bebeğim," diyorum usulca, banyo kapısına bakıyorum ve kapının açık olduğunu ama oradan ses gelmediğini görüyorum. Yorganı üzerimden atıp yataktan kalkıyorum ve üçümüzün geçen yaz ailemin evine gittiğimizde çekilmiş fotoğrafının hemen yanında duran telefona bakıyorum. Autumn yanıma sokulmuş, kollarını belime dolamış, ben de bir kolumla onun omzunu, diğeriyle Landon'ı tutuyorum. Üçümüz kameraya poz veriyoruz. O kadar güzel bir resim ki ofisim için de bir tane yaptırdım.

Mutfağa gitmeden önce bir çift şort kapıyorum ve O da boş, etrafa bakıyorum. "Sonbahar," diyorum adını daha yüksek sesle, odaya bakıyorum ve her yerde ikimizin resimlerini görüyorum.

Oturma odasının köşesindeki masanın ortasında hâlâ Jennifer duruyor ve etrafında da ikimizin fotoğrafları var. Telefonumu çıkarmak üzereyken arka verandaya bakıyorum ve onu salıncakta otururken görüyorum. Tuttuğumu bile bilmediğim bir nefes veriyorum.

ona doğru gidiyorum. Önce arka kapıyı, sonra da perdeli fırtına kapısını iterek açtığımda başını çevirip bana baktı. "Ne oluyor lan?" Sesim gergin ve kaşları havaya kalkıyor.

Salıncağı diğer ayağıyla iterken bir bacağını altına sıkıştırmış durumda. Kendi evindeki salıncağın aynısı; sadece bizimkine taşıdık. "Sana da günaydın, huysuz pantolon." Bol, uzun kollu, omuzları açık gri bir gömlek ve ona uygun bir şort giyiyor. Dün gece yatarken de aynı şeyi giymişti, ben üstünden çıkarmadan önce. Elinde beyaz kahve fincanı tutuyor. "Biri yatağın ters tarafından mı kalktı?"

"Hayır." Yanına oturuyorum, kolumu beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Kahve fincanını başının üzerinde tutuyor, ben onu kucağıma çekerken gülüyor ve bana sarılıyor. İki kolumu beline doladığımda yüzümü boynuna gömüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve o kollarımda olduğu için kalbim normal atmaya başlıyor. "Yatağı terk edersen yıldönümümüz için sana nasıl yatakta kahvaltı hazırlayabilirim ki?"

Yüzünün yan tarafını başıma yaslıyor. "Mutlu yıldönümleri," diye karşılık veriyor usulca. "Sanırım bana hediyemi bu sabah saat üç gibi verdin, tuvalete gitmek için kalkıp yatağa geri döndüğümde beni hırpaladın."

"Seni hırpalamadım." Gülümsedim. "Sadece çok fazla kıyafet giyyordun." Gülüyor. "Saat kaçta uyandın?"

Sonunda onu bıraktım. Tekrar kucağıma oturuyor, bardağı dudaklarına götürüyor, bir yudum alıyor ve sonra bana uzatıyor. "Bu soğuk," diye karşılık veriyorum kendi yudumumu aldığımda. "Ne zamandır buradasın?"

"Kısa bir süre," diye yumuşakça cevap veriyor ve bana bakmaktan kaçınıyor, bunun yerine yüzünü yana çeviriyor. "Burada oturmuş düşünüyordum."

"Evet," diye soruyorum, onda bir şeyler olduğunu bildiğimden, "peki ne düşünüyordun?"

Başını sallıyor ve ellerini göğsüme, tam kalbimin attığı yere koyuyor. "Ben sadece..." diye devam ediyor. Başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde yaşlar görüyorum ve içimdeki her şey donuyor. "Jennifer'a teşekkür ediyordum." Yan tarafa doğru eğilip kahve fincanını masanın üzerine koyduktan sonra tüm dikkatimi ona veriyorum.

"Sonbahar." Sesim fısıltıyla çıkıyor.

"Biliyorum, biliyorum," diye söze başladı, gözyaşlarını yüzünden silerek, "ama ben sadece, ne bileyim, sana sahip olduğum için kendimi suçlu hissetmemeye çalışarak ona teşekkür ediyordum."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Her zaman burada olacağımıza tüm kalbimle inanıyorum." Başparmaklarım onun iki damla gözyaşını yakalıyor. "Ne olursa olsun, burada seninle ve oğlumuzla olmak istediğim yer burası."

"Bunu söyleyemezsin." Alt dudağı titriyor. "Bilmiyorsun."

"Haklısın. Bilmiyorum ama bildiğim bir şey var ki o da seninle, Landon'la olan hayatımı hiç kimseye değişmeyeceğim." Dudaklarını öpüyorum, alınlarımız birleşiyor.

"Hamileyim," diye açıklıyor usulca. Gözlerim onunkilere kayıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor, kelimeleri dinliyorum, birkaç kez göz kırpmıyorum, bir şeyler duyup duymadığımı merak ediyorum. Ama yüzündeki gülümsemeden, gözlerinin ışıldamasından anlıyorum. "Üç gün geciktim. Bu sabah uyandım ve sınava girdim."

Yüzünü yüzüme yaklaştırıyorum, dilimi çıkarıp ağzına sokuyorum, elleri göğsümden boynuma doğru dolaşiyor. Onu kendime bastırarak yatağa götürmek üzereyken kapı açılıyor ve Landon gözyaşları içinde dışarı çıkıyor. "Anne," diye haykırıyor, traktör pijamalarını giymiş bize doğru gelirken, "Beni terk ettiğini sanmıştım." Autumn dönüp ellerini ona uzatırken Landon avucuyla gözyaşlarını siliyor.

"Seni asla terk etmem." Kucağıma geri dönüyor, onu çeviriyor ve aramıza oturtuyor. "Asla, asla." Başını öpüyor, kolum onları bana bağlıyor.

"Seni asla terk etmeyiz." Karıma baktım. "Bugünün ne olduğunu biliyor musun?" Ona soruyorum ve o da başını Autumn'un göğsüne yaslıyor. "Bugün annemle babamın evlendiği gün." Bana bakıyor. Tıpkı bana benziyor, sadece gözleri annesininkiler gibi. Kalbinin aynası, tıpkı onunki gibi.

"Onu seviyor musun?" Landon önce bana, sonra annesine, s o n r a da gülümseyerek bana bakıyor, ben de ona aynı gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Seni seviyor," diyor Autumn'a. O da sadece gülüyor.

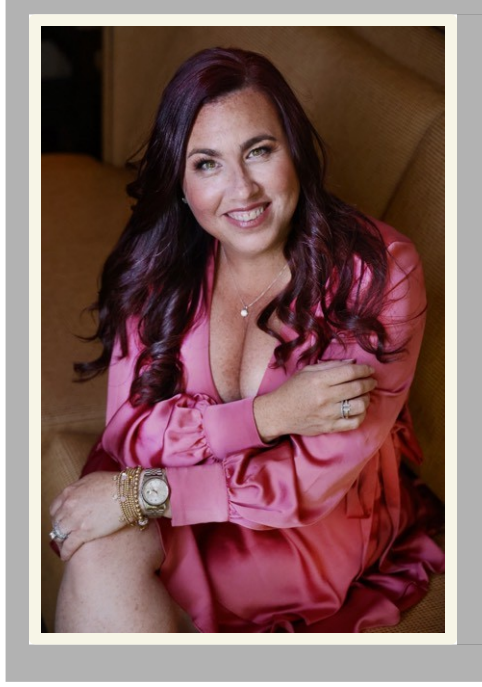
"Evet." Başını sallıyor. Bu, o iki yaşındayken başlayan bir şey ve bir gün eve girip *"Landon, biliyor musun? Onu seviyorum."* Sonra dudaklarından öptüm ve onu güldürdüm. O zamandan beri eve her geldiğimde bana *"Baba, onu seviyor musun?"* diye soruyor. Bana bakmadan önce onun başının üstünü öpüyor. "Ben de onu seviyorum. Gidip kahvaltı e t m e y e ne dersin?" diye soruyor ve o da üzerimden atlayıp kapıya doğru koşuyor, biz de onun eve girişini izliyoruz.

"Teşekkür ederim bebeğim," diyorum ve o da dönüp bana bakıyor, başını yana eğiyor. Bir eli boynunun yan tarafına, diğeri de karnına gidiyor. "Parçalanmış hayallerimi aldığın ve onları gerçeğe dönüştürdüğün, onları onardığın için teşekkür ederim, öyle parlaklar ki bakması bile zor."

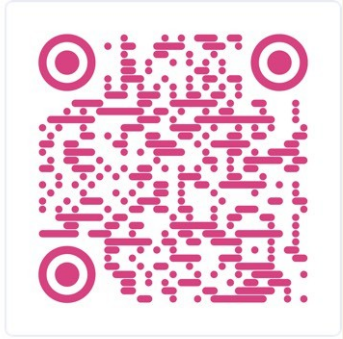
"Hayır," diye karşı çıkıyor, kucağımdan iniyor ve elini bana uzatıyor, "tüm kırık parçalarımı onardığın ve beni eski halime değil ama hiç olmadığım kadar iyi bir hale getirdiğin için teşekkür ederim." Döndü. "Şimdi gel ve karınla çocuklarını doyur." Ayağa kalktım, elimi onun elinin içine koydum.

Dönüp mavi gökyüzüne bakmadan önce onun eve girişini izliyorum ve sessizce, "*Onu bana verdiğin için teşekkürler Jennifer,*" diyorum.

Yazar Hakkında

Burnu bir kitaba gömülmediğinde ya da parmakları klavyenin üzerinde yazı yazarken uçmadığında, mutfakta gurme yemekler hazırlıyor. Onu, en az iki santimlik topuklu ayakkabılarıyla, arabada çocuklara şoförlük yaparken ya da muhtemelen kocasının iş seyahatlerini planlarken bulabilirsiniz. Sizinle iletişimde kalmayı çok isterim!

Check me out!

Ayrıca Natasha Madison

Rüya Serisi

Parçalanmış Rüyalar

Yasaklanmış

Rüyalar Gömülü

Rüyalar Çalınmış

Rüyalar

Meant For Series

Meant For Stone

Meant For Her

Meant For Love

Meant For Gabriel

Made For Series

Made For Me

Made For You

Made For Us

Made for Romeo

Güney Düğün Serisi

Benim Öpmek

İçin Benim Sahip

Olmak İçin

Benim Tutmak

İçin Benim

Değer Vermek

İçin Benim

Sevmek İçin

Benim Almak

İçin Benim Söz

Vermek İçin

Benim

Onurlandırmak
İçin Benim
Saklamak İçin
Benim

The Only One Serisi

Sadece Bir

Öpücük Sadece

Bir Şans Sadece

Bir Gece Sadece

Bir Dokunuş

Sadece Bir

Pişmanlık Sadece

Bir Hata Sadece

Bir Aşk Sadece

Bir Sonsuzluk

GÜNEY SERİSİ

Güney Şansı Güney

Konforu Güney

Fırtınası Güney

Gündoğumu Güney

Kalbi Güney Sıcağı

Güney Sırları Güney

Güneşi

Bu

Çılgınlık Bu

Vahşilik Bu

Aşk Bu

Sonsuzluk

Hollywood

Kraliyeti

Hollywood

Playboyu

Hollywood Prensesi

Hollywood Prensi

Bir Şey Serisi

Çok Doğru Bir Şey

O Kadar Mükemmel Bir
Şey O Kadar Karşı
Konulmaz Bir Şey O
Kadar Senaryosuz Bir Şey
O Kadar BOX SET

Ayartma Serisi

Patronu Ayartma
Playboyu Ayartma
İlişkiyi Ayartma
Eski Sevgiliyi
Ayartma

Cennet & Cehennem Serisi

Cehennem ve
Cennetin Arka
Parçaları
Cennet & Cehennem Kutu Seti

Aşk Serisi

Mükemmel Aşk
Hikayesi Beklenmedik
Aşk Hikayesi Kırık Aşk
Hikayesi
Karışık Aşk
Gafları

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

